நாரணன் விளையாட்டு

முதற் பாகம்

தி. மாணிக்கவாசகம்

(மாசி)

'தமிழ்நாடு' வெளியீடு

மதுரை.

மலிவுப் பதிப்பு] 1957 [விலை 50 காசு.

உ

தமிழ்த்தாய் வாழ்க

நாரணன் விளையாட்டு

(கம்பன் கவியுள்ளம்)

“மாசி”

“தமிழ் நாடு” வெளியீடு

தபால் பெட்டி 49,

மதுரை.

மலிவுப்பதிப்பு] 1957 [விலை 50 காசு

முதல் பதிப்பு — ஏப்ரல் 1955
இரண்டாம் பதிப்பு — டிசம்பர் 1957

உள்ளுறை

நான்முகம்

தமிழ் மொழி மிகவும் தொன்மையான மொழி என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அது தேனினும் இனிய மொழி என்பதையும் நான் சிறுவயதில் அறிந்தேனாயினும் சூழ்நிலை காரணத்தால் நம் தாய் மொழியின் சிறப்பை நான் அப்போது நன்கு அறிய இயலவில்லை. ஒரு நாள் என் தமிழாசிரியர் ஒரு செய்யுளுக்கு உரை கூறி வரும் போது, யான் "பண்டித மணியவர்கள் இச்செய்யுளுக்கு இவ்வாறு பொருள் கொண்டார்" என்று சொன்னேன். அன்று முதல், அவ்வாசிரியர் மிகவும் அன்பாகவும், பரிவுடனும், என்னிடம் பழகுவதைக் கண்டேன். பண்டித மணியுடன் நெருங்கிப் பழகிய காரணத்தால் பூவுடன் சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறுவதுபோல, யானும் சிறப்புப்பெற்றதைக் கண்டேன். அன்று முதல் தமிழ் இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு பேரவா எனக்கு உண்டாயிற்று.

நான் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தபின் சிறு இலக்கியங்களைப் படித்தேன். அப்பொழுது எனக்கு நல்லதொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தோரமங்கலத்திலிருந்து புலவரேறு திரு அ வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்களிடம் முறையாகத் திருக்குறளையும், கம்பராமாயணத்தையும் படிக்கும்

வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. நாட்டாரும் (வேங்கட சாமி நாட்டார்) நகரத்தாரும் (பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார்) தமிழுக்குச் செய்த தொண்டை நினைத்தபின் "காட்டானு"கிய என்னையும் ஒரு பொருளாகத் தமிழுலகம் நன்கு மதித்து வருகிறது என்று திரு. பிள்ளையவர்கள் மிகவும் அடக்கமாக என்னிடம் கூறுவார். தம்மைக் "காட்டா"னென்று கூறிக்கொள்ளினும், அவர் உயர்ந்த புலவர் என்பதற்கு ஒரு காட்டாவர் என நான் கொண்டேன். நாட்டாருக்கும், நகரத்தாருக்கும், தமிழ் மழை பொழிய உதவி புரியும் "காடு" நீங்கள் என்று வேடிக்கையாக நான் அவரிடம் கூறுவதுமுண்டு. பல வகையிலும் சிறப்புப்பெற்ற அவ்வாசிரியரது தொடர்பினுல் கம்பராமாயணத்தில் பல உண்மைகளைக் காணும் காட்சி எனக்குக் கைவருவதாயிற்று.

நான் என் தமிழாசிரிய நண்பர்களிடம் கம்ப ராமாயணத்தில் கண்ட உண்மைகளைக் கூறுவதுண்டு. அவர்கள் நான் கண்ட உண்மைகளைத் தொகுத்துத் "தமிழ் நாடு" மூலம் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண் டார்கள். அவர்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க "நாரணன் விளையாட்டு" என்ற தலைப்பில் சில கட்டுரைகள் எழுத லானேன். அக்கட்டுரைகள் யாவும் நூல்வடிவில் வர வேண்டுமென்று பல நண்பர்கள் விரும்பியதால், கம்ப ராமாயணத்தின் முதல் இரண்டு காண்டங்களான பால காண்டமும், அயோத்தியா காண்டமும் சேர்ந்து இந்நூல் வெளிவருகிறது.

இளமைப் பருவம் தொட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் பெருமக் களுள் பலரைக் கண்டு பயிலும் சிறப்பு எங்கள் குடும்பத்

துக்கு உண்டு. இவர்களில் இருவர் மிகவும் முக்கிய மானவர்கள். அவர்கள் டாக்டர் சோமசுந்தரபாரதியும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு. திருநாராயண அய்யங்காருமாவார்கள். அவர்களுடைய உரையாட்டும், அவர்களுடைய நூல்களை யும் கட்டுரைகளையும் படிக்கும் பேறும் எனக்குக் கிட்டிய தால், துணிந்து எண்ணவும், எண்ணியதை வெளியிடவும் என்னுல் முடிந்தது. இவர்கள் இருவரையும் என் முதல் ஆசிரியர்களாகவே கருதுகிறேன். இவர்கள் இருவருக்கும் யான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

இக்கட்டுரைகளை எழுதும்போது, அவ்வப்போது எனக்கு உதவியாயிருந்து, வான்மீகத்தின் நுட்பங்களை அறிவதற்கு உறுதுணையாக நின்ற தியாகராசர் கல்லூரி வடமொழி விரிவுரையாளர் திரு இராமச்சந்திரராவ் அவர்களுக்கு முதற்கண் என் நன்றி உரித்தாகும். என் கருத்துக்கள் பலவற்றிற்கு உடன்படாவிட்டாலும் கம்ப ராமாயணத்தை நடுநிலைமையிலிருந்து ஆராய்வதற்கு உதவி புரிந்து, தமிழ் மரபுக்கு வழு ஏற்படாவண்ணம் இக்கட்டுரைகளை யான் எழுதவும், இவை அச்சேறும்போது அச்சுப்படிகளைப் பார்த்துத் திருத்தவும் உதவிய என் நண்பர் திரு. ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கட்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

மேலும் இந்நூல் இவ்வடிவில் அழகுற அமைவதற் குரிய கருத்துக்களை உரைத்த நண்பர் பலர்க்கும் யான் நன்றியறிதலுடையேன்.

இந்நூல் பலருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் இந்த இரண்டாம் பதிப்பு மலிவு விலைப் பதிப்பாக வெளிடப் பெறுகிறது.

யான் முதன் முதலாக நூல்வடிவில் செய்த இத் தமிழ் நூலின் இரண்டு பதிப்புக்கள் அடுத்தடுத்து வருவதற்கும் நூல் இனிது முடிதற்கும் தோன்றாத் துணையாய் அருள்புரிந்து வரும் அங்கயற்கண்ணியொடு அமர்ந்த ஆலவாய் அண்ணல் திருவடிகளைப் பரவிப் பணிகின்றேன்.

"காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார்கண் ணது"

மதுரை,
8—12—'57.

கருமுத்து. தி. மாணிக்கவாசகம்
ஆசிரியர்,
"தமிழ் நாடு"

என்
அன்னைக்கு

உ

தமிழ்த் தாய் வாழ்க

நாரணன் விளையாட்டு

(கம்பன் கவியுள்ளம்)

---

1. முன்னுரை

கல்வி சிறந்த தமிழ் நாடு—உயர்
கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு
பல்வித மாயின சாத்திரத்தின் மணம்
பாரெங்கும் வீசும் தமிழ் நாடு

—பாரதியார்.

தமிழ் மக்களுக்கு வாய்த்துள்ள நலங்களுள் அவர்கள் பேசும் மொழியான தமிழ் ஒரு சிறந்த நலம். அது வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே நிலவி வரும் தொன்மையும், மிகப் பழமை வாய்ந்த இலக்கியங்களும் உடையது. நிலவுலகில் மக்களிடையே நல்ல நாகரிகம் தோன்றிச் சிறப்பதற்கு முன்னரே மிகச் சிறந்த நாகரிகம் பெற்றுக் கல்வியும் பல வேறு கலைத்துறைகளும் கொண்டு விளங்கியது நமது தமிழ்நாடு. இது வரலாறு கண்ட உண்மை. இந்த

உண்மையைக் கருத்திற்கொண்டே நமது சுப்பிரமணிய பாரதியார், "கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு" என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

தமிழ் நாடு கல்வி சிறந்ததாயின், அதன் சிறப்புக்குச் சான்றாக விளங்குபவர் தமிழ்ப் புலமை மிக்க சான்றோர். அச்சான்றோருள் கல்வியால் பெருமை பெற்றவர் பலர் நெடுங்காலமாக வழிவழியாக இருந்துள்ளனர். தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர், சங்கச் சான்றோர், இளங்கோவடிகள், திருத்தக்க தேவர் எனப் பலர் முன்னணியில் நிற்கின்றனர். அவர்கட்குப் பின் கல்வியால் பெருமை பெற்றவர் கம்பர். "கல்வியிற் பெரியார் கம்பர்" என்பது நாட்டில் வழங்கும் பழமொழி. இதுபற்றியே பாரதியார், கல்விச் சிறப்புக் கூறியதும் உடனடியாகக் "கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு" என்று பாராட்டிப் பாடுகின்றார். கம்பன் பிறந்து கல்வி சிறந்து, "கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்" என்ற புகழ் பெறுதற்கு இடமாகிய தமிழ் நாடு, கம்பன் செய்த இராமாயணம் என்ற காப்பியத்தைப் பெறுதற்கரிய பெருஞ் செல்வமாகப் பெற்றுப் பிறங்குகின்றது.

இராமாயணம் என்பது இராமனுடைய வரலாறு. இராமன் திருமாலின் கூறு. அவனுடைய குண நலங்களை ஆதியில் நாரத முனிவன் வான்மீகி முனிவனுக்குக்கூற, அதனைக் கேட்டுணர்ந்த வான்மீகி

நான்மறைகளுக்கு ஈடாக, வட மொழியில் சுலோக வகையில் இராமாயணத்தைச் செய்தான்; சிறப்புப் பெற்ற சோழ நாட்டில் திருவழுந்தூரில் வாழ்பவனும், அறிவுக் கொடை வள்ளலுமான கம்பன் தமிழிலே இக்கதையைக் கவியாகச் செய்தான் என்று ஒரு பெரியார் உரைக்கின்றார். இதனை,

நாரணன் விளையாட்டெல்லாம் நாரத முனிவன் கூற
ஆரணக் கவிதை செய்தான் அறிந்த வான்மீகி என்பான்
சீரணி சோழநாட்டுத் திருவழுந்தூருள் வாழ்வோன்
காரணக் கொடையான் கம்பன் தமிழினால் கவிசெய்தானே

எனவரும் பழம்பாட்டுத்தெரிவிக்கிறது.

கம்பன் இராமாயணத்தைத் தொடங்குமுன் நல்ல சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். வருங்காலத்து மக்கள் இராமாயணத்தைத் தான் எழுதியது பற்றித் தவறாக எண்ணுவார்களோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அவன் அவையடக்கத்தில் இக்கருத்தைத் தெளிவாக,

"வையம் என்னை இகழவும் மாசு எனக்கு
எய்தவும் இது இயம்புவது யாதெனில்
பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர் புகழ்
தெய்வ மாக்கதை மாட்சி தெரிக்கவே"

என்று கூறுகின்றான்.

உலகம் என்னை இகழவும், என்பால் குற்றம் ஏற்படவும், இராமாயணக் கதையை யான் ஏன் கூறு

கின்றேன் என்றால், வான்மீகியின் இராமாயணத்தில் அவர் கூறிய இராமனுடைய குணப்பண்புகளைத் தமிழ் மக்களுக்குக் கூறும் பேரவாவினால்தான் என்பது இதன் பொருள். என்ன முன் யோசனை! ஆரிய மன்னனது கதையைக் கம்பன் எழுதிவிட்டான் என்று மேடைகளிலும், ஏடுகளிலும் இன்று பலர் பேசக் கேட்கும் ஓசையை அவன் முன்னமேயே கேட்டுவிட்டான். நீங்கள் ஏசினாலும், பேசினாலும், "என்றுமுளதென்தமிழ்" போல என் கதை என்றும் இருக்கும் எனக்கூறி நம்மைப் பார்த்து நகைக்கிறான்.

அம்மம்ம! இந்தக் கம்பனது இராமாயணத்தைச் சொல்லுவதற்குத்தான் இத்தனை பீடிகையா என்று நீங்கள் என்னையும் ஏளனம் செய்யலாம். இதற்குத் தானா இவ்வளவு முகவுரையும் முயற்சிகளும் என்று எண்ணலாம். ஆனால், பாரதியினுடைய வாக்கு என்னவோ பொய்ப்பதில்லை. "கம்பனைப்போல் இப் பூமியினில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை; இது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை" என்று கூறுகிறார் பாரதி. அவருடைய பொருள் மொழியைத் தொடர்ந்து யார் என்னை ஏசினாலும் பேசினாலும் இராமாயணத்தைத் தொடர்ந்து கூறுவது என்று முடிவு செய்து நான் கண்ட முடிவை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் துணிந்துள்ளேன். நான் கண்டதே துணிந்த முடிவென்று கொள்ளும் கருத்து எனக்கு இல்லை. நான் கண்ட முடிவுகள் தவறு

என்னில் திருத்திக்கொள்ளும் மனப்பாங்குடையவன் என்று பணிவுடன் கூறிக்கொண்டு கம்பராமாயணம் எழுந்த காலத்தையும், நோக்கத்தையும் பற்றிக் கூறுகின்றேன்.

ஒரு நாட்டில் போர் நிகழுமானால், அப்பொழுது பல உயிர்கள் அழிவதுடன் பல நல்ல பொருள்களும் அழிவெய்தும். அவற்றுள் முதலில் மாயும் பொருள் "உண்மை". நாத்திகத்திற்கும் ஆத்திகத்திற்கும் எழுந்த சண்டையில் "உண்மை" மறைந்துவிட்டது. உண்மை கசப்பாயிருந்தபோதிலும், கட்டுக்கதையைக் காட்டிலும் காட்சிக்கு இனிமையாக இருப்பினும் அதை வெறுப்பு விருப்பின்றி ஏற்றுக் கொள்ளுவது தான் தகுதியும், முறையுமாகும்.

இலக்கியத்தைப் பெரும்புலவர்கள் கற்று முதிர்ந்த பண்டிதர்களுக்காகக் கடுந் தமிழில் எழுதினார்கள் என்றொரு தவறான கருத்து இன்றைய சில மக்களிடையே பரவியிருக்கிறது.

உலக மகா கவியென இன்றும் போற்றப்படும் செகப்பிரியர் (ஷேக்ஸ்பியர்) பண்டிதர்களுக்காக நாடகம் எழுதவில்லை. ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களிலும் இப்போது வாழும் சில பாமர மக்களுக்கு அவருடைய நாடகங்கள் விளங்குவதில்லை. ஆங்கிலத்தில் தக்க புலமை பெற்றவர்களே அவருடைய கருத்தாழத்தைக் கண்டு சுவைக்கின்றனர். சாதாரண மக்களின் பொழுதுபோக்கிற்காகவும்

கூத்து மேடையிலே நடிப்பதற்காகவும் எழுதிய நாடகங்கள் தான் அவை; பண்டிதர்களால் போற்றப்பட்டுப் பல்லாயிரமாண்டுகள் வாழவேண்டுமென்று திட்டம்போட்டுத் தீட்டியவை அல்ல. அதுபோலவே, கம்பராமாயணமும், மக்கள் எல்லோரும் இராமனுடைய குண நலங்களை அறியவேண்டுமென்று எழுதிய நூல்தான். ஆனால் இன்று பண்டிதர்களுக்கும் பயிலுவதற்குப் பக்கத்துணை வேண்டுமென்று கூறினால், அது நம் தமிழருடைய இழிந்த நிலைதானே. அன்று அறிந்த தமிழை இப்பொழுது பண்டிதன் அறிய முடியவில்லை. இத்தீவினை நேரக்கூடாது என்றுதான் தூய தமிழ்ச் சொற்களையே வழங்கவேண்டுமென்று அறிஞர்கள் அறிவுறுத்துகின்றார்கள்.

சங்கம் இருந்த தமிழ்நாட்டில் அவ்வக் காலங்களில் எழுந்த பல அரிய பெரிய நூல்களெல்லாம் கால வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து மறைந்து போயின. எஞ்சியவைகளையும், நெருப்பும் நீரும் உண்ண விட்டு விட்டார்கள் தமிழர்கள். அரசியல் நிலையும் மாறியது; சுடச் சுடரும் பொன்போல் அறிவொளி குன்றாமல் வாழ்ந்த தமிழினம், இச்சகம் பேசித் திரியும் இழிந்த வாழ்வுக்கு இரையாகியது. பிறர் அடிவருடப் புகுந்து தன்னுடைய தமிழை இகழ்ந்து புறக்கணித்து அவர்களுடைய மொழியின்பாலும், தீய பண்பின்பாலும் அன்பைச் செலுத்தத் தொடங்கி விட்டது.

இடைக்காலத்தே வான்மீகி முனிவன் எழுதிய இராமாயணம் முதல்,காளிதாசன் எழுதிய சாகுந்தலம் வரை, பல வடமொழி நூல்களைத் தமிழர்கள் கற்கத் தொடங்கினர். இந்த அருமையான நூல்கள் மக்கள் மனதைக் கவர்ந்தன. அவைகளிலுள்ள வருணனைகள், கட்டுக்கோப்பான கதைகள், உவமைகள் தமிழர்களின் கலை உணர்ச்சியைக் கவர்ந்தன. தமிழிலும் இத்தகைய நூல் வாராதா என்று ஏங்கி நின்றனர் தமிழ் மக்கள். அவ்வமயம், சயின சமயத்தினர் இந்த நல்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டனர். வடமொழிக் காவியங்களுக்கு இணையாகக் கருத்தைக் கவரும் வண்ணம் எழுத முடியுமென்று "சீவகசிந்தாமணி" என்ற நூலைத் திருத்தக்க தேவர் இயற்றினர். "சீவகசிந்தாமணி"யை ஏனைச் சமயத்தவர்களும் படித்து அதில் அறிவு மயங்கினர். சிறை சென்றாலும் இந் நூலைக் கற்பேன் என்ற அளவிற்கு இந்நூல் மக்கள் மனதில் இடம்பெற்றது. ஆத்திக மனப்பான்மையுடைய நன்மக்களுக்கு இது வருத்தத்தைத் தந்தது. மூன்றும் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வாழ்ந்த கம்பன், வடமொழி நூல்களை நன்கு கற்றான். சீவக சிந்தாமணியின் இன்பச் சுவையையும் சிறக்க நுகர்ந்தான். சீவகசிந்தாமணியிலுள்ள பொருள் நயம், சொல் நயங்கள் அவன் மனதை ஈர்த்தன; என்றாலும், அதில் சில இடங்களில், தமிழ் மக்கள் விழைந்த உயர்ந்த பண்பாடுகள் காணப்படவில்லை என்று கருதினன். அது போலவே, இராமாயணத்திலும்

வான்மீகி சில பண்பாடுகளை உயர்த்துக் கூறவில்லை என்றும் கண்டான். ஆகையால் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப இராமனுடைய குணநலத்தைக் கூறவேண்டியநிலை கம்பனுக்கு உண்டாயிற்று. இராமாயணத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கென்று இயற்றினான்.

வடமொழியில் வான்மீகி எழுதிய இராமாயணம் 'ஆதிகாவியம்' எனப்படுகிறது. அந்த இராமாயணத்தை வான்மீகி சுலோக நடையில் எழுதியதற்கு ஒரு வரலாறு கூறுவதுண்டு. இராமனுடைய குணங்களை நாரதமுனிவன் கூறக்கேட்ட வான்மீகியார் அவைகளைச் சிந்திப்பதிலே ஆழ்ந்திருந்தார். அச்சமயம் இரண்டு கிரௌஞ்சப் பறவைகள் காமவயப்பட்டு இருந்ததை அவர் கண்கள் கண்டன. அதே சமயத்தில் அவைகளைப் பார்த்த வேடன் இரக்கமின்றி அவற்றில் ஒன்றைத் தன் அம்பினால் கொன்று பிரித்துவிட்டான். அதைக் கண்டதும் அவருக்கு மிகுந்த சோகமேற்பட்டது உடனே அவனை

[1] **மாநிஷாத பிரதிஷ்டாம்: த்வம் அகம: சாஸ்வதீ: ஸமா:**
யத் கிரௌஞ்ச மிதுனத் ஏகம் அவதீ: காமமோகிதம்"

என்று சபித்தார்.

---

1 வேடனே நீ கிரௌஞ்சப் பறவைகள் இரண்டு காமவிருப்பத்துடன் இருந்தபோது ஒன்றைக் கொன்றதனால் வெகுகாலம் வாழாதொழிக.

சிறிது நேரத்தில் அவர் சினம் தணிந்தது. அதனால் அவர் அவ்வேடன் பொருட்டுக் கழிவிரக்கம் கொண்டார். தாம் செய்தது தவறோ என்று எண்ணி வருந்தினர். அப்போது பிரமதேவன், அவர் வருத்தம் தீரச் சோகத்தினுல் எழுந்த சுலோக நடையில் இராம காவியத்தைச் செய்யுமாறு பணித்தான். சோக சிந்தையிலே, சோக நடையிலே எழுந்தது இராமாயணம். இன்றும் அச்சோகம் தீரவில்லை. கம்பனையும் அச் சோகம் பின்பற்றி வருகிறதென்றால் அச்சோகத்தின் பெருமைதான் என்னே! அச்சோகம் மறைந்து **அசோகமாக** மாறும் நாளும் வருமோ!

இது நிற்க, பெருங்காவியங்களை இயற்றுமளவிற்கு வடமொழி அன்று வளம் பெற்றிருக்கவில்லை. நால்வகை வேதங்களை மட்டுமே கொண்டிருந்த வடமொழிக்கு ஒரு அணிகலனாக வான்மீகியின் சுலோகங்கள் அமைந்தன.

வான்மீகி முனிவர் காலத்திலேயே தமிழகம் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருந்தமையையும், "என்றுமுளதென் தமிழைப்" பல பெருமக்கள் சங்கம் வைத்து வளர்த்த பெருமையையும், வான்மீகி தமது காவியத்தில் கூறுகிறார். தம் நாட்டிலே வடமொழிக்குத் தக்க ஆதரவு தந்து பலகூட்டங்களை நடத்தி அந்த மொழியின் வளத்தைப் பெருக்கவல்ல பெருமக்கள் இல்லையே என்று கூட அவர் குறிப்பாகக் கூறுகின்றார். இதனை நாம் நன்கு உணரவேண்டும்.

2. கோசல நாட்டு அரசு நலம்

கோசல நாட்டில் அதன் அரசியல் தலைநகரான அயோத்தியில், இரகு குலத் தோன்றலாகத் தசரதன் தோன்றினன். அவன் பிறந்தபோது ஒரு பேரரசனாகவோ, பரந்த நிலப்பரப்புடையவனாகவோ இல்லை. ஆகையால் அவன், அக் கோசல நாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவன் மகளான கோசலையை மணம் புரிந்து கொண்டு அரசைச் செவ்வனே நடாத்திவந்தான். அவன் எட்டுத் திசைகளையும் வென்று, மேலுலகு கீழுலகங்கட்கும் தேர் செலுத்திச் சென்று எல்லா நாட்டையும் வென்றமையால் தசரதன் (பத்துத் தேர் களையுடையவன்) என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றான். நெடுநாள்வரை மகப்பேறு இல்லாமையாலும், கேகய நாட்டு அரசனுடைய உறவு தேவையா யிருந்ததாலும், கேகய நாட்டுச் செல்வக் குமரியான கைகேயியைச் சில நிபந்தனைகளுடன் மணந்தான். இந்நிபந்தனை என்ன என்பதைப் பின்பு ஆராய்வோம். அவளுக்குப் பின்னர் சுமத்திரை என்பவளையும் மணந்து பலகாலம் நாட்டைப் பண்புறப் பாதுகாத்து வந்தான்.

தசரதன் ஆட்சி தொடங்கியபோது, நாட்டில் பிணியும், பகையும், வறுமையும் மல்கியிருந்தன. ஆயினும் அவன் தன் கொடையாலும், வன்மையாலும்

உழைப்பாலும், படை வலியாலும் அக்குறைகளைப் போக்கித் தன் நாட்டைச் செல்வத் திருநாடாக்கினான். இதனைக் கம்பன் தன் புலமைக் கண்ணாற் கண்டு,

2 "ஈந்தே கடந்தான் இரப்போர் கடலை எண்ணின்
நுண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர் வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்து முற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் திருவின் தொடர்போக
பௌவம்" 1

என்று அழகாகக் கூறுகின்றான்.

"தாயொக்கும் அன்பை" அயோத்தி மக்கள் தசரதனிடமிருந்து பெற்றனர். கோசல நாட்டில் நீர் வளமும், நிலவளமும் நிறைந்துள்ளன. சரயுநதி சோழ நாட்டுக் காவிரியைப்போல மக்களுக்குப் பயன் தந்து வந்தது. அந்த நதியை நோக்கினான் கம்பன். அதே நிலையில் பல சமயங்களையும் நோக்கினான். அவற்றிடையே ஓர் ஒற்றுமை கண்டான். அதனை

கல்லிடைப் பிறந்து போந்து
கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைகளாலும்
இயம்பரும் பொருள் ஈது என்னத்

---

2 இதன் பொருள்: தசரதன் யாசகர்களாகிய சமுத்திரத்தைத் தானம் செய்தலாகிய புணையைக் கொண்டு தாண்டினான். அறிவு நூல்களாகிய கடலை ஆராய்ச்சிப் புணையைக் கொண்டே கடந்தான். பகைவராகிய சமுத்திரத்தைப் படைவலியாகிய புணையைக் கொண்டு நீந்தினான். செல்வத்தினோடு தொடர்ந்துள்ள இவ்வுலக இன்பமாகிய சமுத்திரத்தை மனம் திருப்தியடையும்படி அனுபவித்தலாகிய புணையைக்கொண்டு கடந்தான் என்பது.

தொல்லையில் ஒன்றே யாகித்
துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப்
பல்பெரும் சமயம் சொல்லும்
பொருளும் போல் பரந்த தன்றே [3]

என்று வாயாரப் புகழ்கின்றான்.

தசரதனது நல்லாட்சியினால் நாட்டில் பல வகையாக வேண்டப்படும் எல்லா வளங்களும் மல்கின. ஆண்களோடு பெண்களும் ஏற்றத்தாழ்வு, குறைவு நிறைவு இன்றி அறிவு, நினைவு, செயல்களில் ஒத்து விளங்கினர்; ஆதலால் கோசல நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும் தம்மில் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்ந்தன ரென்று கம்பன் கூறுகின்றான்:

"பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே" [4]

"வண்மையில்லை ஓர் வறுமை யின்மையால்
திண்மையில்லை நேர் செறுநர் இன்மையால்

---

3 மலைகளிலே பிறந்து சமுத்திரத்தைச் சேரும் தண்ணீர் நான் மறைகளாலும் சொல்லுதற்குமுடியாத அருமையான பரம்பொருள் போல் ஆதி காலத்திலே ஒன்றாகவேயிருந்து, பலவிடங்களில் பாய்ந்து ஏரி, குளம், கடல் என்ற பெயர் பெறுகிறது. பல சமயங்கள் கூறும் அறிவுரைகளும், ஆதியில் ஒன்றாகவேயிருந்து, பல சமய ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறும் சமயங்களாகப் பரந்துகிடக்கின்றன.

4 பிறைச் சந்திரன் போன்ற நெற்றியைக் கொண்ட மகளிர்க்கெல்லாம் நிலைபெற்ற செல்வமும் கல்வியறிவும் பொருந்தி யிருத்தலால், வருத்தமடைந்து வந்தவர்கட்கு வேண்டுவன கொடுத்து உதவுதலும், விருந்தினரை உபசரித்தலுமே அவர்கள்பால் தினந்தோறும் நடக்கும் நித்திய கடமைகளாயிருந்தன.

உண்மையில்லை பொய்யுரை இலாமையால்
ஒண்மையில்லை பல் கேள்வி ஓங்கலால்" [5]

" கல்லாது நிற்பார் பிறர் இன்மையால் கல்வி முற்ற
வல்லாருமில்லை அவை வல்ல ரல்லாருமில்லை
எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரு மில்லை உடையார்களும் இல்லை மாதோ "

படித்தற்கு உரிய நூல்களைப் படிக்காமல் வீணுகப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கும் மக்கள் இல்லாமையினுல், இந்தக் கோசல நாட்டில் படிப்பில் முழுதும் வல்லவர்களு மில்லை; படிப்பு இல்லாதவரும் இல்லை. எல்லோரும் எல்லாச் செல்வமும் இனிது பெற்று இருந்ததனுல் உடையவர்களுமில்லை ; இல்லாதவரும் இல்லை என்ற நிலை உண்டாகிவிட்டது: பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் எல்லாக் கூறுகளும் மன்னராட்சியில் மலிந்து கிடந்தது வியப்பினும் வியப்பே!

எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்ற திருநாட்டில் அரசனுக்கு வேலையில்லாது போயிற்று. "நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே; மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்" என்னும் பழமொழி மாறி, உயர்ந்த ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிற மன்னன், வாழக்

5 இந்நாட்டில் சிறிது தரித்திரமுமில்லாமையால் கொடைச் சிறப்புத் தெரிவதில்லை. எதிர்த்துப் போர் செய்பவர்கள் இல்லாமை மையால் வீரம் தெரியவில்லை. பொய் பேசுபவர்களில்லாமையால் உண்மை தெரியவில்லை. கலைகள் மல்கியதால் அறிவுடைமை சிறந்து தோன்றவில்லை.

கூடிய உயிர்வகையுள் ஊர்வன நடப்பன இடம்விட்டு இடம் பெயரக் கூடியனவாகிய உயிர்களும், செடி கொடி மரம் முதலான தாவர உயிர்களும் ஆக உலகி லுள்ள எல்லா உயிர்களும் பாதுகாப்பிற்காகத் தங்கி யிருக்கும் தகைமையுடைய ஒரே உடலாக இருந்து விளங்கினான் தசரதன். இதனை

"வயிரவான் பூணணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாம் தன்னுயிர் ஒப்ப ஓம்பலால்
செயிரிலா உலகினில் சென்று நின்று வாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடலும் ஆயினான்"

என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

3. மகப்பேற்றுக் கவலை

அயோத்தி நாட்டவர் எல்லா வளங்களும் பெற்று இனிது வாழ்ந்திருந்தனர் என்றாலும், அவர்கள் விதியின் பிடியினின்றும் விடுபட்டவர்களல்லர் என்பதைக் கம்பன் கண்டான். அந்நாட்டிலே மக்கள் தங்களையும் அறியாமல் மனிதப் பண்பாட்டை இழந்து வந்தனர். 'விதிக்கு விதியாகும் எம் விற் செயல் காண்டி' என்று கூறிய மக்கள் 'வெஞ்சின விதியை வெல்ல வல்லாமோ' என்று கூறும் நிலையை எய்தினர்; இதனையும் கம்பன் நன்கு கண்டான். இதைப் பிறிதோர் இடத்தில் அவன் விளக்குவதைக் காணலாம்.

தசரதன் மக்களினத்தவனாதலால் அவன் இவ் விதிக்குப் புறம்பானவனில்லை. அவனுக்கும் விதி காரணமாக ஒரு விவரிக்க முடியாத துன்பம் தோன்றி மனதைக் கலக்கிக்கொண்டிருந்தது, "அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் பகைவர்களையெல்லாம் அடக்கி இந்த நாட்டைக் காத்து வந்திருக்கிறேன்; எனக்குப் பின் காப்பாரில்லாமையால் இவ்வுலகம் கெட்டு விடுமே என்ற மனக் கலக்கம் மாத்திரம் எனக்கு உள்ளது; வேறு குறை ஒன்றுமில்லை" என்ற கருத்துப்பட

" அறுபதி னுயிர மாண்டு மாண்டுற
உறுபகை யொடுக்கி இவ்வுலகை ஓம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை என்பின் வையகம்
மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டரோ"

என்று அவன் கூறினன்.

மகப்பேறு இல்லையே என்று வருந்திய தசரதன் அதுபற்றிச் செய்யக் கடவது யாது என்று வசிட்டர் முதலிய சான்றோர்களைக் கேட்டான். பின்னர் வசிட்ட முனிவரின் ஆலோசனைப்படி, இருசிய சிங்கரைக் கொண்டு புத்திரப் பேற்றுக்குரிய வேள்வி செய்து, முறையே, இராமன் பரதன், இலக்குமணன் சத்துருக்கனன் என்ற மக்களைப் பெற்றான்.

இராமனைப் போல் ஒரு மகனைப் பெறுவது மக்கட் பிறப்புக்கு அரிது. மனிதப் பிறப்புக்கு மாண்பு தரும் குணமெல்லாம் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. குண நலங்கட்கேற்ப அவன் உடலழகும், வன்மையும் பெற்று விளங்கினன். இராமனை மகனைகப் பெறுவதாயின் 'மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இம்மாநிலத்தே' என்று கூறுவது இவ்விடத்துக்குப் பொருத்தமாகும். அவனை மயில் முறைக் குலத்திலே பிறந்த கைகேயிதான் எடுத்து வளர்த்து வந்தாள். . " தாய் கையில் வளர்ந்திலன், வளர்ந்தது தவத்தால் கேகயன் மடந்தைபால்" என்று கம்பனும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றான். இராமன் தாய் என்று கூறுமிடத்திலெல்லாம் அச்சொல் கைகேயியைக்

குறிக்குமேயன்றிக் கோசலையைக் குறிக்காமையும் இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது.

நான்கு புதல்வர்களிலும், இராமனே மூத்தவனாயினும் அவனைப்போலவே ஒத்த மதிப்பும் தகுதியும் பெற்றவன் பரதன். சுமித்திரையின் இரு மக்களும் இராமனுக்குப் பணிவிடை செய்வது நியாயமாயினும், இலக்குமணன், இராமனுக்கும், சத்துருக்கனன், பரதனுக்கும் பணிபுரிந்தனர். தசரதன் மனைவியர் மூவரும் பெற்ற மக்கள் நால்வரில், சுமித்திரை பெற்ற புதல்வர் இருவரும் ஏனைக் கோசலையும் கைகேயியும் பெற்ற மக்களுக்கு முறையே அடிப்பணி புரியும் தம்பியராக இருந்தனரென்பது நாடறிந்த வரலாறு. இது இராமாயணம் படிப்பவர்கள் சிந்தனையைத் தூண்டியுள்ளது. கௌரவர்களுள் மூத்தவனை துரியோதனனுக்கே தொண்ணூற்றொருவன் என்பது பேரும் பணிவிடை செய்ததும், பாண்டவர்களுள் மூத்தோனை தருமனுக்கே, தம்பியர் நால்வரும் பணிபுரிந்ததும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கன. இஃது ஏன் என்பதைப் பின்னர்க் கூறுவாம்.

இராமனைக் கண்மணிபோல் காத்து வளர்ப்பதில் இன்பம் கொண்டான் தசரதன். இந்த இன்ப நாளிலே கூட அவன் மனதிலே சொல்ல முடியாத துன்பம் ஒன்று இருந்தது. இளம் வயதிலே ஒரு முனிவருடைய மகனைத் தசரதன் தவறாகக் கொன்றுவிட்டான். அதனால் பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்த

அந்த முனிவர், "புத்திர சோகத்தினல் நீ மடிவாயாக" என்று தசரதனுக்குச் சாபமிட்டார். அது அவனுடைய மார்பில், எறிவேல் பாய்ந்த புண்ணுக இருந்து துன்பத்தைத் தந்துகொண்டிருந்தது. கண்மணியான இராமன் பிரிந்தால், தானும் இறந்து விட நேரும் என்ற அச்சம் அவன் மனத்தை விட்டு அகலவில்லை. ஆகையால் அவன் சித்திரத்தில் வரையப்பட்ட நீலோற்பலம் போன்ற கண்ணும் ஒளி பொருந்திய தாமரை போன்ற முகமுமுள்ளவனுகிய இராமனைத் தவிர வேறே உடலோ உயிரோ இல்லாத வனுகி உறைந்தான்; ஆயினும் உலகத்தை ஆளுகின்ற அரசர்கள் எல்லோருக்கும் சிறந்துயர்ந்த அரசனுகத் தசரதன் விளங்கி மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினுன். இதனைக் கூறலுற்ற கம்பன்,

"காவியும் ஒளிர்தரு கமலமும் எனவே
ஓவிய எழிலுடை ஒருவனை அலதோர்
ஆவியும் உடலமும் இலதென அருளின்
மேவினன் உலகுடை வேந்தர்தம் வேந்தன்"

என உரைக்கின்றுன்.

4. கைவண்ணமும் கால் வண்ணமும்

இராமன் கல்வி கேள்விகளில் சிறப்பு மிகுந்து "இவனைப் பெறுவதற்குத் தசரதன் என்ன தவம் செய்தானோ!" என்று உலகம் போற்றுமாறு விளங்கியிருந்தான். ஆண்டுகள் பல சென்றன. இராமன் பதினாறும் வயதை அடைந்தான்.

ஒரு நாள் தசரதன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் கொலு வீற்றிருந்த நிலையில் பிரமனைப்போன்ற தோற்றமுடைய விசுவாமித்திரர் அங்கே தோன்றினார். விசுவாமித்திர முனிவர், மிகவும் தவ வலிமை யுடையவர். ஒரு காலத்தில் திரிசங்கு என்ற அரசனைத் தேவருலகிற்கு அனுப்பினார். ஆனால் அவனைத் தேவர்கள் அங்கே ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை; அதனால் வெகுண்டு எழுந்தார் முனிவர். நான்முகனையும் தேவர்களையும் நானே படைக்கிறேன் என்று கூறித் திரிசங்குவிற்கு ஒரு தனிச்சுவர்க்கத்தை அமைத்தார். "மன்னுயிர் அடங்கலும் உலகும் வேறு அமைத்துத் தேவரோடு நான்முகனையும் இப்பொழுதே படைப்பன் எனத் தொடங்கிய துனியுறு முனிவன்" என்றும், "மண்படைத்த முனி" என்றும் கம்பன் குறித்துச் சிறப்பிக்கின்றான். இத்துணைச் சிறப்புப்பெற்ற விசுவாமித்திரர், தான்செய்யும் வேள்விக்குக் காவல்

செய்வதற்காக, இராமனைத் தன்னிடம் தருக எனத் தசரதனைக் கேட்டார்.

செயற்கரிய தவத்தைச் செய்த விசுவாமித்திரர் கூறிய இச்சொற்கள் ஒருவன் மார்பின்கண் ஏற்பட்ட பெரும்புண்ணிலேயுள்ள துவாரத்தில் நெருப்புக் கனல் நுழைந்தது போலத் தசரதன் காதுகளிலே நுழைந்தன. உடனே அவனுடைய மனதிலே, ஏற்கனவேயுள்ள துயரமானது பிடித்துத் தள்ள, அவனுடைய உயிரானது வெளியே போய்விடவும் இயலாமல் உள்ளே இருக்கவும் முடியாமல் உள்ளும் புறமுமாக ஊசலாடத்தொடங்கிற்று; கண்ணில்லாக் குருடன் ஒருவன் கண்ணைப் பெற்று, மறுபடியும் அதை இழந்து விட்டால் அவன் மனத்துயரம் எப்படியிருக்குமோ, அப்படிக் கடுமையான துயரத்தை அடைந்தான். இதனை;

"எண்ணிலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்
மருமத்தில் எறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணில்ஆம் பெரும்புழையுள் கனல்நுழைந்தால்
எனச்செவியில் புகுத லோடும்
உள்நிலாவிய துயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர் நின்று ஊச லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தால் எனஉழந்தான்
கடுந்துயரம் கால வேலான்"

என்று கம்பராமாயணம் கூறுகிறது.

இராமனை விசுவாமித்திரர்பின் அனுப்ப முதலில் தசரதன் தயங்கினன் என்றாலும், பின்னர்

வசிட்டரின் கருத்திற்கு ஏற்ப உடன்பட்டான். தன் குல குருவின் சொல்லைத் தட்டமுடியாது இராம லக்குமணர்களை விசுவாமித்திரருடன் அனுப்ப ஒப்புக் கொண்ட மன்னனுக்கு இராமன் செல்வது அவன் உயிரே போவதுபோல இருந்தது என்பானய்,

"அன்ன தம்பியும் தானும் ஐயனும்
மன்னன் இன்னுயிர் வழிக்கொண் டால்எனச்
சொன்ன மாதவர்த் தொடர்ந்த சாயைபோல்
பொன்னின் மா நகர்ப் புரிசை நீங்கினன்"

என்று கம்பன் கட்டுரைக்கின்றான்.

விசுவாமித்திரர்பின் சென்ற இராமலக்குமணர்கள் அங்க நாட்டை அடைந்தனர். சிவபெருமானுடைய கோபத்தினல் எரிக்கப்பட்ட மன்மதனுடைய அங்கம் நீராகி வீழ்ந்ததால் அதற்கு அங்க நாடு என்று பெயர் உண்டாயிற்று. அதன் அண்மையிலே ஒரு பாலைவனம் இருந்தது. அந்த இடம் ஏன் நீர் நலம் அற்றதாக இருக்கிற தென்பதை விசுவாமித்திரர் கூறுகிறார்.

சுகேது என்பவன் நீண்ட தவத்தின் பயனுக ஒரு பெண்ணைப் பெற்றான். தாடகை யென்று பெயரிடப் பட்ட அவளைத் தக்க பருவத்தில் சுந்தன் என்பவனுக்கு மணம் புரிவித்தான் சுகேது. அவர்களிருவருக்கும் மாரிசன், சுவாகு என்று இரு மைந்தர்கள் பிறந்தனர். ஒரு சமயம் சுந்தன் அகத்தியரது பெருமையறியாது அவரிடம் தவருக நடந்து கொண்டதால் அவரால் கொல்லப்பட்டான். தாடகையும்

அவளுடைய இரு மக்களும் தமிழ் முனிவரின் வலியை அறியாது அவரைக் கொல்லச் சதி செய்தனர். அதனால் அகத்தியன் அவர்களை அரக்கர்களாகும்படி சாபமிட்டார். இவ்வாறு அரக்கர்களான சுவாகு, மாரீசர்கள்தான் பின்னால் இராவணனால் மாமன்மார் என்று போற்றப்பட்டவர்கள்.

"கணவனைப் பிரிந்த தாடகையின் கடுஞ்சினத்தாலும், கடுந்துக்கத்தாலும் விளைந்த பயன்தான் இச்சோலைவனம் கெட்டுப் பாலைவனமாகியது" என்று விசுவாமித்திரர் இராமனுக்கு விளக்குகின்றார்.

இங்கே இராமனது மனவுணர்வின் போக்கைக் கம்பன் வெளிப்படுத்துகின்றான். அங்க நாடு பாலையானதற்கு விசுவாமித்திரன் கூறிய காரணம் இராமனுக்கு அமைதி தரவில்லை; அங்க நாடு தசரதன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதென அறிந்ததும் அவனது உள்ளம் அலையத்தொடங்கிற்று. தன் தந்தையின் அரசாட்சியில் குறையுண்டுபோலும், அதை முனிவன் மறைக்கின்றான் போலும் என அவன் எண்ணுகிறான். முனிவனை நோக்குகிறான்.

சுழிபடு கங்கையந் தொங்கல் மோலியான்
விழிபட வெந்ததோ? வேறுதான் உண்டோ?
பழிபடா மன்னவன் படைத்த நாட்டினூங்கு
அழிவதென் காரணம்? அறிஞ கூறு

என்று கேட்கிறான். இது நிற்க.

அரக்கர்கள் என்ற சொல் இராமாயணத்தில் முதன்முறையாக இங்கேதான் வருகின்றது.வடமொழி

மூதுரை ஒன்றில் கற்றவர்கள் விபரீதமாக நடந்து கொள்ளும்போது அரக்கர் நிலையை யடைகிறார்கள் என்ற கருத்துப்பட "சாக்ஷராக்ஷ விபரீதா: சேத் இராக்ஷசா யேவ கேவலம்" என்று கூறப்படுகிறது. கற்றவர்களும் முறை திரும்பினால் அரக்கராவர், இது போலவே மனிதர்கள் கல்வியறிவால் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கை நலத்தால் உயர்ந்தவர்களானால் தேவர்களாகின்றார்கள்; இதனைச் சூளாமணி ஆசிரியர், "விஞ்சையர் விச்சையாலே விழுமியர் என்பதல்லால்...மனிதரே யாவரும்[1]" என்றும், "வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" எனத் திருவள்ளுவரும் கூறியுள்ளனர்.

இன்று நாம் ஏடுகளிலும் மேடைகளிலும் அரக்கர்களும், அவர் தலைவனான இராவணனும் தமிழர்களென்றும், அவர்களை ஆரிய மன்னனான இராமன் அழித்தான் என்றும் சிலர் சொல்லக் கேட்கிறோம். அரக்கர்கள் தமிழர்களென்றால், தமிழ் நாட்டு மகனான அகத்தியனால் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்குள் புகாதபடி தடுக்கப்பட்டிருக்க முடியுமா? இராவணனே ஒரு காலத்தில் அகத்தியரிடம் தோற்றுத் தமிழ் நாட்டின் எல்லைக்குள் வருவதில்லை என்ற நிபந்தனையுடன் இலங்கை சென்றதாக வரலாறு அறிவிக்கிறது. அரக்கர்களின் தலைவனான இராவணன் ஓர் அந்தணன் என்றும், அவன்

1 தேவர்கள் தாம் கற்ற வித்தைகளாலே பெருமையடைந்திருக்கிறார்களே யன்றி அவர்கள் வேறு யாருமல்லர்; அவர்களும் மனிதர்களே.

பிரமனுக்கு மகன் வயிற்றுப் பேரன் என்றும் வான்மீகியும் கூறுகின்றாரேயன்றித் தமிழ் மகன் என்று எங்குமே யாருமே கூறவில்லை. அரக்கரைத் தென்னாட்டவர் எனக்கூறுவது வட நாடு, தென்னாடு கட்கு இடையே ஒற்றுமை நிலவாதபடி கெடுக்கும் தீயவர் கற்பித்துக் கூறும் பொய்க்கற்பனை. அரக்கர் களிடம் காணப்படும் குணம் செயல்வகைகளும் பெயர் வகைகளும் தென்னாட்டவரிடம் எக்காலத்தும் எவ் விடத்தும் காணப்பட்டதில்லை. இதனை நாம் சிந்தித் தல் வேண்டும்.

'இவ்வாறு அங்கநாடு பற்றிய பேச்சு முடிந்ததும், இராமன் தன் தலையை அசைத்து, "அத்தாடகை எங்கே உறைகின்றாள்?" என்று கேட்டான். அவனுக் குத் தாடகையின் கொடுமையைப்பற்றி விசுவாமித் திரர் விரிவாகக் கூறினார்; அங்ஙனம் கூறும்போதே வலிமைமிக்க விசுவாமித்திரனும் நெஞ்சுறுதியை இழந்தான். ஆனாலும், அவனால், இராமனுடைய அழகைமட்டும் மறக்கமுடியவில்லை. அவனுடைய அழகு, அவனுடைய பகைவர்களின் உள்ளத்தையும் ஈர்த்ததென்றால், விசுவாமித்திர முனிவர் மனம் குழைவதில் வியப்பு ஏது?

"பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணாம்" என்று இதனையே வான்மீகியும் கூறுகின்றார்.

"சூடக வரவுறழ் சூலக் கையினள்
காடுறை வாழ்க்கையள் கண்ணிற் காண்பரேல்

ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளினுய்
தாடகை என்பதச் சழக்கி நாமமே " [1]

என்று மொழிகின்ருர்.

அமைதியுடன் அதனைக்கேட்ட இராமன் பெண்ணென்ற கருத்தால் தாடகையைக் கொல்ல விருப்பப்படவில்லை. ஆயினும் விசுவாமித்திரரின் கட்டளைக்கிணங்க அவளைக் கொன்று யாகத்திற்குச் சென்ருன்.

கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையைப்போல ஆறு நாட்கள் இராமலக்குமணர்கள் வேள்வியைப் பாதுகாத்து மாரீசன், சுவாகு முதலான அரக்கர்களை வென்று யாகத்தை இனிது முடித்துத் தந்தனர். பின்னர் விசுவாமித்திரர், சனகனுடைய வேள்வியையும் காணவேண்டுமென்று கூறி அவர்களை அங்கு அழைத்துச் சென்ருர். மிதிலை செல்கின்ற வழியில் இராமனுடைய காலடி ஒரு கல்லில்பட, அக்கல் ஒரு பெண்ணுக மாறியது. என் அன்னை போல் தோன்றும் இவள் யார் என்று இராமன் வினவ, முனிவர், அப்பெண்ணின் பெயர் அகலிகை என்று அறிவித்து அவளது வரலாற்றையும் கூறினுர்.

கௌதம முனிவர் அகலிகை என்ற அழகான பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடாத்தி வந்தார். ஒரு நாள் தேவர்களுக்கு அரசனுன இந்திரன் அவள்

1 ஆண்களுங்கூடப் பெண்ணுகப் பிறந்தோமில்லையே என்று வருந்தத்தக்க எழிலையுடைய இராமனே, காட்டிலே வாழ்கின்றவளும் சூலாயுதத்தை யுடையவளுமாகிய அவள்தான் அவ்வரக்கி; அவள் பெயர் தாடகை.

பேரில் தீராத காமவேட்கைகொண்டு, முனிவரில்லாத சமயம் பார்த்து அவர்போல் மாறு வேடந்தாங்கி வந்தான். உண்மை அறியாமல் அகலிகை அவனுடன் கூடிக் காமவின்பத்தை அனுபவித்தாள். அவ்வின்பத்திடையே அவன் தன் கணவன் அல்ல னென்பதையும் அவள் உணராமலில்லை. ஆயினும் அவன் தந்த இன்பத்தை விலக்க முற்படாமல் அகலிகை அவனுடனே பின்னும் மனம் கலந்தே யிருந்தாள் இந்நிலையில் முனிவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். இதனைக் கம்பன்,

" புக்கவளோடும் காமப் புதுமண மதுவின் தேறல்
ஒக்கஉண்டிருத்த லோடும் உணர்ந்தனள் உணர்ந்த [பின்னும்
தக்கதன் றென்ன ஓராள் தாழ்ந்தனள் இருப்பத் தாழா
முக்கணன் அனைய ஆற்றல் முனிவனும் முடுகி [வந்தான் "

என்று அழகாகக் கூறுகின்றான்.

இந்த நிகழ்ச்சியையே வான்மீகி பகவானும்

" முனிவேஷம் ஸஹஸ்ராக்ஷம் விஞ்ஞாய ரகுநந்தன
மதிம் சகார துர்மேதா தேவராஜ குதுஹலாத்
அதாப்ரவீத் சுரஸ்ரேஷ்டம் கிருதார்த்தேந அந்தராத்மனு]
கிருதார்த்தாஸ்மி சுரஸ்ரேஷ்ட கச்சசீககிரமித: [ப்ரபோ! [1] "

என்று கூறுகிறார்.

---

1 முனிவேடம் பூண்டு வந்தவன் இந்திரன் என்று தெரிந்து கொண்டும், கெட்டபுத்தியுள்ள அகலிகை தேவேந்திரன் என்ற மகிழ்ச்சியினல் அவனுடன் கலந்து இன்பம் பெற ஒப்புக்கொண்டாள். பின்னர் திருப்தியுள்ள உள்ளத்துடன் இந்திரனிடம்:- "பிரபுவே என்னுடைய எண்ணம் ஈடேறினவளாகின்றேன். ஆகையால் நீங்கள் இவ்விடம்விட்டு விரைவில் சென்றுவிடுங்கள்" என்று கூறினள்.

கம்பன் காலத்திற்கும் வால்மீகியின் காலத்திற்கும் பல வேற்றுமைகள் உண்டு. வடமொழியாளர்கள் அந்த நாளில் வாழ்ந்த பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப வான்மீகி தம் காவியத்தைத் தொடங்கி எழுதினார். ஆனால் கம்பனோ, பிறர் மனம் நினைந்தால் கூடக் கற்பின் மாட்சி குறைந்துவிடுமென நம்பிய தமிழர் மரபுக்கு ஏற்பக் கவிதை செய்ய வேண்டிய நிலையிலிருந்தான் ஆதலால், அகலிகை செய்த குற்றத்தை மறைத்துக் கூறுகிறான்.

பின்னர், விசுவாமித்திரர் இராமலக்குமணர்கள் தொடர்ந்துவர அகலியைக் கொண்டுசென்று அவள் கணவனை கௌதமரிடம் சேர்க்கின்றார். இவ்வாறு அகலிகையை அவளுடைய கணவன்பால் சேர்த்து விட்டு விசுவாமித்திரர் மிதிலைக்குப் புறப்படுகிறார். அப்போது அவர் இராமனுடைய திறனை வாயார வாழ்த்தி

"இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம்
இனி இந்த உலகிற்கெல்லாம்
உய்வண்ண மன்றி மற்றோர்
துயர்வண்ணம் உறுவ துண்டோ
மைவண்ணத்து அரக்கி போரில்
மழைவண்ணத்து அண்ணலே நின்
கைவண்ணம் அங்குக் கண்டேன்"
கால்வண்ணம் இங்குக் கண்டேன்"[1]

என்று பாராட்டுகின்றார்.

---

1 ஏ இராமனே நான் கூறியதுதான் அகலிகையின் கதை. உன்னுடைய கைத்திறனை அன்று தாடகைப் போரிலே கண்டேன். இன்று உன் காலின் சிறப்பை அகலிகையை உயிர்ப்பித்ததன் மூலம் அறிந்துகொண்டேன். இனி எல்லா உயிரினங்களும் துன்பம் நீங்கி ஈடேறும்வண்ணமல்லாமல் துயர் உறுவதற்கு இடம் இல்லையாம்.

5. வில்லிறுத்த வீரம்

இராமன் விசுவாமித்திரருடன் மிதிலைக்குச் செல்வானாயினன். மிதிலை நகரைப்பற்றியும், அதன் வளத்தைப் பற்றியும் கம்பன் பல நல்லுரைகளைக் கூறியபின் இராமனுடைய அழகை எவ்வாறு மக்கள் கண்டனர் என்பதைக் கூறுகின்றான். எவ்வாறு இறைவனது முழுநலத்தையும் காணாது ஒரு சில கூறுகளையே மக்கள் காணமுடிகிறதோ, அவ்வாறே இராமனது திருமேனியழகு முழுதும் காண முடியாது மக்கள் மருண்டனர்.

“தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்
தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கை கண்டாரும் அஃதே
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னார்
உருவுகண் டாரை ஒத்தார்[1] ”

என்று கம்பர் கூறுவதைக் காணலாம்.

---

1 மிதிலை மக்களில் இராமனது தோளழகைக் கண்டவர்கள், அவ்வுறுப்பின் அழகில் மயங்கி வேறு ஒன்றையும் காணாதவர்களாகி விட்டார்கள். அவனுடைய பாதத்தைக் கண்டவர்களும் அவ்வாறே ஆயினர். ஒளிமிக்க கண்களையுடையவர்களும் இராமனுடைய முழுத் தோற்றத்தின் பொலிவைக் காண இயலாதவர்களாகி விட்டார்கள். சமயங்களின் நூல்களெல்லாம் பரம் பொருளை முழுமையும் காண முடியாதது போல் இவனுடைய அழகு முழுமையும் மக்களால் காண முடியாமல் இருந்தது.

விண்ணுட்டு மங்கையரும், விஞ்சையர் நாட்டு அரிவையருங்கூட இராமனுடைய மேனி நலத்தில் மதிமயக்கம் கொண்டார்களென்ருல், அவனுடைய அழகு எவ்வாறிருக்கும் என்பதை யாவர் கூற முடியும்?

இவ்வாறு அழகே வடிவமான இராமனைச் சீதை கண்டாள் என்று கம்பன் கூறுகின்ருன். இங்குக் கம்பனுக்கும், வான்மீகிக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. வான்மீகத்தில் சீதைக்கும் இராமனுக்கும் மணமாகும் முன்பே காதல் தோன்றியதாகக் கூறவில்லை. அவர் கூறும் காவியத்திற்கு இவர்களிருவரும் காதல் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படவேயில்லை. எவன் சிவனுடைய வில்லை நாண் ஏற்றுகின்ருனே அவனுக்கே தன் மகளான சீதையைக் கொடுப்பேன் என்று சனகன் கூறிவிட்டான். ஆகையால் வில்லை வளைப்பதற்கு அழகன் தான் வரவேண்டுமென்பதில்லை. இதனைக் கம்பனும் கேலியாகக் கூறுவதைக் காணலாம். சனக மன்னன் இராமனை மருமகனுகப் பெற விரும்புவானேயாளுல் 'கொள்' என முன்வந்து கொடுப்பதை விட்டுச் சிவனுடைய வில்லை எடுத்துப் பிள்ளைப் பருவத்தனுகிய இராமன் முன் வைத்தது பேதமை என்று மக்கள் கூறுவதாகக் கம்பன்

வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தனன் என்ருல்
'கொள்' என முன்பு கொடுப்பதை யல்லால்
வெள்ள மணைத்தவன் வில்லை எடுத்து இப்
பிள்ளைமுன் வைத்தது பேதமை என்பார்

எனக் கூறுகின்ருன்.

இந்தப் பாட்டைப் பற்றிப் பல வாதங்கள் தமிழ் நாட்டில் எழுந்துள்ளன. இடைச்செருகல் என்று பல பாடல்களை ஒதுக்கிவிட்ட தமிழ்ப் பெரியார் ஒருவர் "வெள்ள மணைத்தவன்" என்ற பாடத்தை மாற்றி, "வெள்ளை மனத்தவன்" என்று எழுதியிருக்கிறார். வெள்ளை மனத்தவன் என்றால், சூது வாது தெரியாதவன் என்பது பொருள். ஆனால் சனகனோ திறம் பட நாட்டை ஆள்வதுடன் ஞானியாகவும் விளங்கினான். அத்தகையவனைச் சூதுவாது அறியாதவன் என்று கூறுவது பொருந்தாது. வெள்ளம் அணைத்தவன் என்றால் கங்கையாகிய வெள்ளத்தைத் தடுத்தவன் என்று பொருள். மக்களெல்லாரும் அன்று இராமனை அவதார புருடனாகக் கருதவில்லை; சாதாரண மனிதனாகவே கருதி, அவனுடன் பழகி வந்தனர். அந்த நிலையிலுள்ள மக்கள் சிவபெருமானுடைய பெருமை எங்கே? இச் சிறுவனது நிலைமை எங்கே? இவர்களிருவரையும் சரிசமமாக எண்ணிச் சனகன் 'வில்லை வளை' என்று கூறுகின்றானே, இது அறியாமையன்றோ என்றுதான் எண்ணினார்கள்.

கம்பன் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஏற்பத் தன் நூலை எழுதியுள்ளான் என்பது யாவரும் அறிந்த செய்தி. களவொழுக்கத்திற்குப் பின் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளும் கற்பு வாழ்வைத் தமிழகம் மேற்கொண்டிருந்ததைக் கண்டவன் கம்பன். அதனால் அவன் இராமனது காதல் வாழ்வைப் பற்றிக் கூற வேண்டி வந்தது. "நானும் நீயும் முன்

பின் அறியாதவர்கள். என்னுடைய தாயும் தந்தையரும் உன்னுடைய தாய்தந்தையர்களை அறியாதவர்கள். செம்மண்ணிலே விழுந்த நீரைப் போல், நம் அன்புடை நெஞ்சம் தாமாகவே கலந்துவிட்டன" என்று கூறும் களவொழுக்கத்தைக் கூருது போனல் பெண்களை விலைப்பொருளோடு ஒப்பாகக் கருதும் கருத்து நாட்டில் ஏற்படும் என்று அஞ்சினன் கம்பன்.

அதனல்; இராமனுக்கும் சீதைக்கும் கடிமணம் செய்யக் கருதும் கம்பன் காதல்நிகழச்சி யொன்றைத் தானே கற்பித்து இடையில் புகுத்துகின்ருன். மிதிலையில் கன்னிமாடவீதியில் இராமன் விசுவாமித்திரன் பின்னே போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது நினைப்பதற்கும் அருமையான அழகைப் பெற்றுக் கன்னி மாடத்தின் உப்பரிகையில் நின்று சாள்ரத்தின் வழியாக வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீதையும் இராமனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டனர். ஒருவர் கண்கள் மற்றவருடைய கண்களைக் கவ்வி ஒன்றை ஒன்று விழுங்குவது போல இருந்தன. இருவருக்கும் உணர்வு ஒன்றுபடவே இராமன் அவளைப் பார்த்தான்; அவளும் அவனைப் பார்த்தாள். கண் பார்வையயால் கட்டுண்டு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஈர்த்தலால், இருவருடைய இதயங்களும், ஒருவரிடமிருந்து மற்ருெருவரிடம் சென்று சேர்ந்து விட்டன. இவ்வாறு சீதையும் இராமனும் ஒன்ருயினர் என்பதற்குக் கம்பன் ஒரு

காரணம் கூறுகின்றான். முன்னால் திருமாலும் திருமகளுமாக இருந்த இருவர்கள் இதுவரையும் பிரிந்திருந்தார்கள். இன்று அவர்கள் மீண்டும் சந்தித்தார்கள். ஆதலால் "பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?" என்று கருதுகிறான்.

இவ்வகையால் சீதைக்கு வேட்கை நோய் ஏற்பட்டுவிட்டது. "பெண்மைக்கு இயற்கையிலே உண்டான பண்பும் நாணமும் என்னிடம் இப்போது இல்லை. அவைகளை யான் அறியாதவாறு, என் கண்வழியே நுழைந்து கவர்ந்து சென்றுவிட்டான் அக்கள்வன்" என்று கதறுகின்றாள். "கள்வன்கொல்? யான் அறியேன் கரியான் ஒருகாளை" என்பது அவளுடைய அரற்று. "இந்திர நீலத்தை ஒத்த கரிய அவனுடைய முடியும், பூரண நிலவை யொத்த அவன் முகமும், நீண்டு பருத்த அவன் கைகளும் அழகிய அவனுடைய தோள்களும் என்னைக் கவரவில்லை. பின்னை எது என்றால் அவனுடைய புன்முறுவலே என உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டது" என்பாளாய்,

> இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்
> சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
> சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல
> முந்தி என் உயிரை அம் முறுவல் உண்டதே

என்று இசைக்கின்றாள்.

ஒருவரிடம் மட்டும் உண்டாகும் காதல் சிறப்படையாது; நன்மையும் விளையாது. இருவர் மனமும்

ஒன்றுபட எழும் காதல்தான் மணத்திற்கு இசைந்தது. ஆகையால், சீதை, 'அவன் அழகன் என்பதற்காக நான் காதல் கொள்ளவில்லை. அவன் புன்முறுவலினால், அவன் என்னை விரும்புகிறானென்று அறிகிறேன், ஆகையால் காதல் கொண்டேன்' என்று கூறுகிறாள்.

இராமனும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். இதுவரையில் பெண்களைக் கண்டு கலக்கமுறாத தன் மனம் இப்போது காதல் கொண்டு கலங்குவது அவனது ஆராய்ச்சிக்குப் பொருளாயிற்று. "என் மனம் ஏன் அவளை நாடியது? அவள் மணமான மங்கையாயின் நம்முடைய காதல் என்னும்? அவளுக்கும் மாசு ஏற்படுமே" என எண்ணிச் சிறிது அஞ்சினான். பிறர் மனம் புகுவதே கற்பிற்கு இழுக்கு என்பது தமிழ் மரபு. அதனை மேற்கொண்டு நிற்கும் கம்பன் இதற்கொரு மாற்றுக் காண்கின்றான். எப்போதும் நல்ல வழியிலே செல்லும் இயல்புடையது என் மனம். ஆதலால் என் மனத்தில் தீய நினைவுகள் தோன்ற இடமில்லை. இப்போது இந்தக் காதற் காம நினைவு தோன்றுகிறதென்றால், காணப்பட்ட இவள் மணமாகாத ஒரு கன்னியேயாக வேண்டும்" என்று துணிகின்றான். இதனைக் கம்பன் :

ஏகும் நல்வழி அல்வழி என்மனம்
ஆகுமோ அதற் காகிய காரணம்
பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடிக் கன்னியே
ஆகும் வேறிதற் கையுற வில்லையே

என்று பாடிக் காட்டுகிறான்.

இந்த ஆராய்ச்சி நமக்கு வியப்பாக இருக்கும். பழங்காலச் சான்ருேர் இதனை உடன்பட்டிருக்கின்றனர். வட மொழிச் "சாகுந்தல" நாடகத்திலே, துசியந்தன் சகுந்தலையைப் பார்த்தபோது இதே கருத்தை

ஸதாம் ஹி ஸ்தேகப தேஷி வஸ்துஷு
ப்ரமாணம் அந்த: கரண ப்ரவ்ருத்தய:[1]

வான்மீகி காலத்தே ஏற்படாத இக் கருத்து காளிதாசன் காலத்தில் ஏற்பட்டிருப்பது நோக்கத் தக்கது.

காம வேட்கை வயப்பட்ட இராமனைச் சனகனுடைய அரசவைக்கு விசுவாமித்திரர் கூட்டிக் கொண்டு போகிருர். அங்கு இவர்களை யார் என்று சனகன் வினவ முனிவர் அவர்களுடைய வரலாற்றைக் கூற முற்படுகிருர். அப்போது அவர் நமக்குத் தெரிந்த கதையைத்தான் கூறுகிருர்; என்ருலும் அதிலே ஒரு நயத்தை நாம்காணலாம். இராமன் பிறந்ததைக் கூறும் போது தீவினை செய்த தீவினையாலும், அறம் செய்த தவத்தாலும் அறிவதற்கு அருமையான, எல்லையில்லாத நான்மறைகளாகிய வேதங்களும் இன்றளவும் அறிய முடியாத பெருமையையுடைய திருமாலைச் சித்திரத்தில் எழுதமுடியாத அழகுடைய இராமனைக் கோசலை பெற்றெடுத்தாள் என்பாராய்,

---

1 நல்லோருக்கு ஐயமேற்படின் அவரது உள்ளமே வழிகாட்டியாக நிற்கும்.

"விரிந்திடுதீ வினைசெய்த வெவ்வியதீ வினையாலும்
அருங்கடையின் மறையறிந்த அறஞ்செய்த
[அறத்தாலும்
இருங்கடகக் கரதலத்தில் எழுதரிய திருமேனிக்
கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கவுசலையென்பாள்
பயந்தாள்

என்று இசைக்கின்றார்.

அழகான திருமேனியையுடைய இராமன் என்று கூறிய விசுவாமித்திரர் பரதன் பிறந்தான் என்பதை எவ்வாறு கூறுகிறார் என்று பாருங்கள்.

சான்றோர்களால் விலக்குவதற்கு முடியாத சிறந்த நீதியை உடையவனும், ஒப்பற்ற பல பண்பாடுகள் ஆறு போலத் தன்னகத்தே வந்து சேரக்கூடிய கடல் போலும் உள்ளப் பாங்குடையவனுமான பரதனென்னும் பெயருடையவனைக் கேகயர்கோன் மகள் பெற்றெடுத்தாள். அவன் குணப் பண்புகளாலும் அழகாலும் இருக்கின்ற இராமனை ஒத்தவன் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றான்.

"தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனும் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை
எள்ளரிய குணத்தாலும் எழிலாலும் இவ்விருந்த
வள்ளலையே அனையானைக் கேகயர்கோன் மகள்
[பயந்தாள்"

என்பதைப் பாருங்கள். மேலும் கம்பன் தன் இராமாயண முழுதும் பரதனுக்குத் தனிச் சிறப்புத் தந்து போவதை ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டும். கம்பன்

மட்டுமன்றி இராமனும் எல்லாவிடங்களிலும் பரதனுக்குத் தனித்த ஒரு சிறப்புத் தருவதை எங்கும் காணலாம்.

இச் செய்திகளைக் கேட்ட சனகனுக்கு இராமனிடத்தில் பேரன்பு உண்டாயிற்று. தன் மகள் சீதையை அவனுக்கே திருமணம் செய்து தர வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பம் உண்டாயிற்று. ஆனாலும் தன்பால் இருந்த சிவதனுவை வளைக்க வேண்டிய நிபந்தனை இருப்பதை எண்ணவும், சனகன் மனம் தடுமாறலுற்றது. அக்குறிப்பை அறிந்த சதானந்தன் என்ற முனிவன் வில்லின் வரலாற்றையும் சீதையின் வரலாற்றையும் தெளிவாக எடுத்துரைத்தான்.

நிலத்தை உழுகின்றபோது சனகன் சீதையைக் கண்டெடுத்தான். சிவதனுவை நாண் ஏற்றுபவர்களுக்கே அவளை மணம் செய்து கொடுப்பேன் என்று சுயம்வரம் நடத்தினன். வில்லைக் கண்டு விதிர் விதிர்த்து ஓடியவர் பலர். இராமன் வில் வளைப்பதை அரசவையிலிருந்த பலரும் கண்ணிமை கொட்டாமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். காண்பவர் கண்மூடித் திறக்குமுன், இராமன் வில்லை வளைத்தானதலால், ஒருவரும் அவன் வளைத்ததைக் காண முடியவில்லை. ஆயினும் இராமன் வில்லை எடுத்தது கண்டனர்; இற்றதைக் கேட்டார்கள். இதை நம் கம்பன்

தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளில்
மடுத்ததும் நாண்நுதி வைத்ததும் நோக்கார்
கடுப்பினில் யாரும் அறிந்திலர் கையால்
எடுத்தது கண்டார் இற்றது கேட்டார்''

என்று கூறுகின்றான்.

சீதைக்குத் தக்க நாயகனைத் தந்த விசுவாமித்திரனை மிதிலை வேந்தனும் மக்களும் போற்றினார்கள். இராமனைப் பார்க்க வேண்டுமானால் சீதைக்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும் என்றனர் சிலர். சீதையைக் காண இராமனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டுமென்றனர் சிலர். தம்பியாகிய இலக்குவனைப் பார்க்க என்ன தவம் செய்தோமென்றனர் வேறு சிலர். இவர்கள் இருவரையும் தந்த விசுவாமித்திரனே பெரியவன் என்றனர் யாவரும்.

நம்பியைக் காண நங்கைக்கு
ஆயிரம் நயனம் வேண்டும்
கொம்பினைக் காணுந்தோறும்
குரிசிற்கு மன்ன தேயால்
தம்பியைக் காண்மி னென்பார்
தவமுடைத் துலக மென்பார்
இம்பர் இந்நகரில் தந்த
முனிவனை இறைஞ்சும் என்பார்

இவ்வாறு மக்கள் கூற்றாகக் கம்பன் கூறுகின்றான்.

விசுவாமித்திரருடைய விருப்பத்திற் கிணங்கத் திருமணம் செய்ய வேண்டிய கடமைக்கு உள்ளான தால் விரைவினில் வாவென்று தசரதனுக்கு ஓலை அனுப்பினான் சனகன்.

6. காதல் விளையாட்டு

சனகன் விடுத்த மணவோலை கண்டு மன்னனை தசரதன் உள்ளம் பெருமகிழ்வு கொண்டது. மண விழாவிற்கு அவன் தன் வீரர்களுடனும் குடிமக்களில் சிலருடனும் சென்றான். அவர்கள் அயோத்தியிலிருந்து மிதிலை போகும் வரையிலும் நடந்த வரலாற்றைக் கம்பன் மிக விரிவாகவும் நயமாகவும் கூறுகின்றான்.

கம்பன் இராமன் காலத்தவன் அல்லன். இராமாயணத்தில் அவன் காட்டும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் பலவும் அவன் காலத்தில் அவன் கண்டவை. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சோழ அரசு உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. அன்று வில்களும் வேல்களும் வேலையில்லாது நெய்யுண்டு உறங்கின. செல்வம் மலிந்த காரணத்தால் பேருழைப்பின்றியே ஊதியம் கிடைத்தது. அறிஞர்கள் பலர் அறிவை வளர்த்ததால் அறியாமை அகன்றது. செல்வ வளமும் கல்வியறிவும் சிறப்பாயிருந்தன. இதனை மிக்க சிறப்பாகக் கம்பன் தன் பாடல்களில் கூறியிருப்பதை நாம் முன்பு கண்டோம்.

கம்பன் சிறிது சிந்தித்தான். எல்லா வளங்களும் உள்ள நாடு அமைதியான பண்பாட்டுடன் வாழ வேண்டுமென்பது அனைவரும் கண்ட உண்மை. ஆனால் அவன் கண்டதென்ன? தனது தமிழ் நாட்டில் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்திருந்

தது. ஆயினும் வாழ்க்கை முறை சிறிது சிறிதாகத் தாழ்ந்தே போய்க்கொண்டிருந்தது. உழைப்பால் உயர்வாக வாழ்ந்த மக்கள் சோம்பேறிகளாகி இழிந்த இன்பங்களைத் துய்ப்பதிலே தங்கள் வாழ்நாட்களை எல்லாம் கழித்து நின்றனர். நேர்மையான உலக வாழ்வே பேரின்ப வாழ்விற்கு வழி என்பதைக் கருதாமல் உலக இன்பக் கூறுகளில் ஒன்முன சிற்றின்ப வாழ்வையே சிறந்ததெனக் கருதினர். அதனல் மதுவிலும் மங்கையர் கூட்டத்திலும் மக்கள் மயக்கமும் ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தனர். செல்வ வளம் பொருந்திய நாட்டு மக்கள் பண்பாடு குன்றி இன்பத் துறையில் எளியராய் இருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் விரும்பும் வண்ணம் இந்நிலைக்குரிய செய்யுட்களைக் கம்பன் எழுதலானன்.

ஓர் இலக்கியத்தைக் கற்கும்போது அதைச் செய்த புலவன் வாழ்ந்த காலம் எது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டால்தான் அக்காலத்தைக் காட்டும் கண்ணுடியாக இலக்கியத்தைக் கொண்டு இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு இன்பம் நுகர முடியும். சங்க காலத்துப் பெண் மக்கள் பிறர் மனம் புகாத கற்பும் பெருமையும் ஆடவர் வீர வாழ்வுமுடையரென்பதை நன்கு கண்டவன் கம்பன். அத்தகைய வாழ்க்கை என்றுமே இருக்கலாகாதா என எண்ணினன். பிறர் உள்ளத்திலே தூய நினைவும் நன்மதிப்பும் ஏற்படச் செய்து நன்னெறியில் நடந்த மங்கையர்கள் தற்பொழுது பிறர் மனம் கவரும் வண்ணம் தங்களை அழகு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலையில்

இருப்பதையும் கண்டான். எழிலுடைய ஒரு பெண்ணின் அழகுக்கு ஆண்மகன் தன் கருத்தை இரையாக்கிக் காமக்கனலுள் மூழ்குவது இயற்கை என்ற கருத்து நாட்டவரிடையே நிலவுவதைக் கண்டு வருந்தினான். ஆதலால் இதனை மாற்றும் நோக்கத்திலே "கம்பரசம்" என்று இன்று சிலர் காட்டும் பாக்களை எழுதினான். கம்பன் இராமாயணம் எழுதும் போது தமிழையும் தமிழ் நாட்டையும் மறந்து விடவில்லை என்றும் தமிழரின் வீழ்நிலையைக் காட்டி நம்மை அந்நிலையில் செல்லாதபடி எச்சரிக்கை செய்கிறான் என்றும் நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் வாழும் இக்காலம் அரசியலில் அமைதியான காலம். மக்களுக்கு ஆடல் பாடல்களிலும் காதற் கதைகளிலும் பேரார்வம் தோன்றியிருப்பதைத் திரைப்படக்காரர்கள் கண்டுகொண்டு அவற்றைக் காட்டுவதில் ஊக்கம் மிகுந்துள்ளனர். சில நாட்களுக்கு முன் பாட்டுக்களுக்கு முழு இடம் தந்தும் காமக் கூத்திற்குச் சிறப்புத் தந்தும் நிலவிய திரைப் படங்களை மக்கள் பெருந்திரளாகக் கண்டு களித்தனர். அவற்றைக் காணக்காண அவர்கள் உள்ளம் திருந்தியது. பாட்டைக் குறைத்து ஆட்டத்தைச் சிறிது மிகுவித்து இனிய தூய மொழி நடையில் உணர்ச்சி மிக்க கருத்துக்களைக் கொடுத்த திரைப் படங்களைக் காண்பதில் கருத்துக் கொள்ளலாயினர். இப்போது இத்தகைய உயிரோவியங்களுக்கே செல்வாக்கு உள்ளது. இதே பணியைத்தான் இலக்கியமும் மக்களிடையே செய்யவேண்டியிருக்கிறது.

ஒருநூலை எழுதும் ஆசிரியன் அதற்கு ஏதாவது ஒரு குறிக்கோள் உடையனாக வேண்டும். அந்த மில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தனாக வாழ்ந்த இளங்கோவடிகள், மூன்று குறிக்கோளுடன் தனது இலக்கியத்தை இயற்றினர் என அறிகிறோம். அரசியலில் பிழை செய்தவர்களுக்குத் தருமமே எமனாகும் என்பதும், உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் அடி பணிவர் என்பதும், விதியின் வலிமை. வெல்லமுடியாத தொன்றாகும் என்பதுமே அவைகள். இவற்றையே தன்னுடைய இராமாயணத்திற்கும் குறிக்கோள்களாகக்கொண்டு கம்பன் தன் இலக்கியத்தை இயற்றினான். தசரதன் செய்த ஒரு பிழையால் அவன் உயிர் துறக்க நேர்ந்தது; சீதை கற்புக்கரசியானதால் உலகம் போற்றுகிறது. திருமாலின் கூறான இராமனும் விதியின் செயலைத் தப்பமுடியாது போனான். எல்லா நலங்களும் பெற்ற மக்களும் ஆண்டவன் படைப்பிலே முழுமையும் பெற முடியாத நியதியால் விதியின் வலையில் சிக்குண்டு சின்னபின்னமாகி வருந்துவதைக் கம்பன் இராமாயணம் முழுவதிலும் பல அருமையான பாடல்களால் கூறிவருகிறான்.

காதலர்கள் கருத்து ஒருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம் என்று பண்டையோர் கண்டார்கள். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சங்கர் சான்றோர் பாடிய ஒரு பாட்டைக் கூறலாம்.

ஓர் ஆடவன் வேறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது அங்குவந்த அவனுடைய மனைவி அவன்

கண்களைப் பொத்தினள். உடனே "மடந்தையே நீயல்லது உளரோ என் நெஞ்சு அமர்ந்தோரே" என்று அந்த ஆடவன் சொன்னான். தன் காலத்தில் வாழ்ந்த அத்தகைய ஆடவன் உள்ளம் எப்படியிருந்தது என்பதைக் கூறுகிறான் கம்பன். அது பின் வருமாறு:—

"போரென்ன வீங்கும் பொருப்பன்ன
பொலங்கொள் திண்டோள்
மாரன் அனையான் மலர்கொய்
திருந்தானை வந்தோர்
காரன்ன கூந்தற் குயிலன்னவள்
கண்பு தைப்ப
ஆர் என்னலோடும் அனல் என்ன
வெதும்புகின்றாள்"

இப் பாட்டில் போர் என்று சொன்னவுடனேயே தோள் வீங்கக் கூடிய வீரமும் மன்மதனை ஒத்த அழகும் உடைய ஆடவன் ஒருவன் பூக்கொய்து கொண்டிருக்கின்றான். மேகங்களை ஒத்த கூந்தலையும் குயில்போன்ற மொழியையுமுடையவளான அவன் காதலி அவன் கண்களைப் பின்னால் வந்து பொத்துகின்றாள். உடனே அவன் "நீயார்?" என்று கேட்கின்றான். காதலி அதைக் கேட்டவுடனே தன் கணவன் வேறு பெண்களுடன் உறவு கொண்டிருக்கிறான்போலும் என ஐயுற்றுப் புலவிமிக்கு அனல் போலப் பெருமூச்சு விடுகின்றாள்.

இதுபோல, ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒருவரி னொருவர் மனம் நிறைவு பெருமல், ஐயத்தினல் மனம் வெந்து போய்த் தங்களைத் திருத்திக் கொள் ளவும் அறியாது வாழ்ந்தனர். என்ருலும், அங்கும் இவ்வுலக இன்பம் பேரின்பத்திற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு என்று கருதித் தூய வாழ்க்கையைப் பலர் நடத்தி வந்தனர் என்பதை மறுக்கமுடியாது.

ஒரு சில பெண்கள் தம்முடைய பண்பாட்டை மறந்தனர் என்ருலும் அவர்களிலும் சிலர் அறநெறியி னின்று பிறழும் தம் கணவன்மார்களைக் காக்கும் பொருட்டுக் கள் உண்ணுமலும், பிற தீயவழக்கங்களை மேற்கொள்ளாமலும் கணவனுக்கு உறுதுணையாய் நின்று அயர்ச்சி ஏற்படும் போது ஊன்று கோலா யிருந்து அவர்கள் நெறிமுறைகளைக் காத்தார்கள் இதனையே கம்பரும்,

"புள்ளுறை கமல வாவிப்
பொருகயல் வெருவி யோட
வள்ளுறை கழித்தவாள்போல்
வசியுற வயங்கு கண்ணுள்
கள்ளுறை மலர்மென் கூந்தல்
களியிள மஞ்ஞை யன்னுள்
உள்ளுறை யன்பன் உண்ணுன்
என நறவு உண்ணல் எண்ணுள்"

என்பதனல் அறிவுடை மங்கையர்கள், கணவன் தீய வழியில் செல்லாதவாறு தாங்களே தமக்கு இன்பம்

திருவனைவற்றைத் துறந்து ஒழுகினர் என்று கூறுகின்றார்.

வறிஞன் ஓம்பும் ஓர் செய் என இனிது காக்கப் பட்டாலும் நாட்டில் செல்வமும் வளமும் மிகப் பெருகினாலும் பொருளின் அழிவுத் தன்மையை நீக்க முடியாது. அன்றியும் திட்டங்கள் பல தீட்டி நாட்டை நலம்பெறச் செய்த தசரதன் இராமராச்சியத்தைக் காணாது உயிர்விட நேர்ந்த சோகக் கதையைக் கூறுமுன் நாம் சிறிது நேரமாவது இன்பத்தை அனுபவிக்குமாறு கம்பன் பல சிருங்கார ரசமுள்ள கவிதைகளைத் தந்துள்ளான்.

தசரதன் சேனைகள் புடைசூழ மிதிலை நகருக்கு வந்து சேர்ந்தான். இராமன் தன் தந்தையை எதிர் கொண்டு வரவேற்றான். தசரதன் அவனைப் பார்த்த போது போன தனது உயிர் திரும்ப வருவது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெற்றான். இராமன் விசுவாமித்திரருடன் சென்றபோது அவனுடைய உயிரே சென்றது போலக் கருதினான். ஆதலால் இங்கே போன உயிர் திரும்பிவந்து உடலைச் சார்ந்தது போலக் கருதுகின்றான். இதனைக் கம்பன்,

காவியங் குவளையும் கடிகொள் காயாவு மொத்து
ஓவியஞ் சவிகெடப் பொலிவதோர் உருவொடே
தேவரும் தொழுகழல் சிறுவன்முன் பிரிவதோர்
ஆவிவந் தென்னவந்து அரசன் மாடு அணுகினான்

என்று கூறுகின்றான்.

திருமணம் நடைபெறுமுன் தசரதனும் அவனுடைய மனைவியரும் பார்க்கச் சீதையை அழைத்து வருமாறு சனகனுக்கு வசிட்டன் உரைத்தான். தனக்கு நாயகனாக வரும் இராமனையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் காணச் சீதை ஆடை அலங்காரத்துடன் வருகிறாள். சீதையை அணி செய்யும் போது தோழியரின் நிலையை மிகவும் அழகாக உரைக்கின்றான் கம்பன். பலவகை அணிகள் பூண்டு நின்ற சீதையைக் கண்ட வண்ணமகளிர் அவள் அழகைக் கண்டு மனம் பேதுற்றனர். தாமரைப் பூவிலுள்ள தேனை உண்டு களிக்கும் வண்டுகளைப் போல் அம்மங்கையர் சீதையின் அழகைப் பருகினர். அவர்களுடைய இயற்கையான பேச்சுக்கள் குழறின. தங்களுடைய உள்ள நிலை தடுமாறி நின்றனர். அவர்களுடைய நாணம் மடம் முதலிய பெண்மைக் குணங்கள் மாறுபட்டன. "மகளிர் வேறு மகளிரைக் கண்டு காமக் காதல் கொள்ளுவது உண்டோ?" என்ற ஓர் ஐயம் இங்கே தோன்றும். அதனை நீக்கும் பொருட்டு, ஆடவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் மனம் என்பது ஒன்றே என்று அறுதியிட்டு,

கஞ்சத்துக் களிக்கும் இன்தேன்
　　கவர்ந்துண்ணும் வண்டேபோல
அஞ்சொற்கள் கிள்ளைக்கெல்லாம்
　　அருளினாள் அழகை மாந்தித்
தஞ்சொற்கள் குழறித் தத்தம்
　　தகை தடுமாறி நின்றார்
மஞ்சர்க்கும் மாதரார்க்கும்
　　மனம் என்பது ஒன்றே யன்றே!

என்று கம்பன் கூறுகின்றான். கம்பனுக்கு முன்னோரான தமிழ்ப் புலவர் பலரும் இதனை நன்கு கண்டனர். 'அழகெலாம் ஒருங்கே ஓரிடத்திலே கண்டால் யார்தான் அதனிடத்திலே காதல் கொள்ளாமல் அமைந்திருக்கவல்லார்?' என்று கூறுவர். "வடிவு நோக்கி, ஆண் விருப்புற்று நின்றார் அவ்வளைத் தோளினாரே" என்று சிந்தாமணி ஆசிரியரும் பெண்கள் பேரழகு கண்டு பேதுறுவதைப் பேசியிருக்கின்றார். ஆனால் இங்குக் கம்பன் கூறுவதில் ஒரு நயத்தைக் காணலாம்.

"ஆடவர் பெண்மையை அவாவும் தோளினாய்" என்று இராமனைப் புகழ்ந்து பாராட்டிய கம்பன் பெண்மைக்கு இழுக்கு வராவண்ணம், மைந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் மனம் என்பது ஒன்றே என்பதை மட்டும் சுட்டிக் காட்டுகிறான். காதலித்தலும், காதலிக்கப்படுதலும் ஆகிய இருவகை நிலையில் காதலித்தல் ஆண்மகற்கும், காதலிக்கப்படுதலைப் பெண்மகட்கும் உரியதாகக் கூறுவது தமிழ்முறை. ஒரு சில விடங்களில் காதலித்தலைப் பெண்மகட்கும் காதலிக்கப்படுதலை ஆண் மகற்கும் கூறுவதுண்டு. அது சிறப்பில்லாத பெருந்திணை. இராமனுக்கு உண்டாகிய காதல் சிறப்புடைய அன்புநெறி. சீதைக்கு இராமன்பால் தோன்றிய காதல் சிறப்பில்லாத பெருந்திணை. இரண்டையும் ஒப்புக்காட்டும் உரிமை உள்ளம் உடையனாதலால், கம்பன் இக்காதல் நெறிக்கு ஒரு அமைதி காட்டவேண்டி, "மஞ்சர்க்கும்

மாதரார்க்கும் மனம் என்பது ஒன்றேயன்றே" என்று கூறுகின்றான்.

சீதை வந்து தசரதன் தன் மனைவி மக்களுடன் இருந்த சூழலில் வீற்றிருக்கிறாள். வில்லை முறித்த தனால் பெறப்படும் இச்சீதை நம்மால் முன்னர்க் கன்னிமாடத்தில் காணப்பட்டவளோ? வேறு ஒருத்தியோ? என்ற ஐயங்கொண்டிருந்த இராமனது உள்ளம் அழகின் வடிவமான சீதையைக் கண்டவுடன் தெளிவு பெறுகிறது.

சிலையை முறித்தான் என்று சிறப்பிக்கப்படும் திருவாளன் கன்னிமாடத்தில் தான் இருக்கும்போது தன்னை அறியாமலே தன் நெஞ்சம் புகுந்து கொண்ட காதலனே? வேறே? என எண்ணி, வேறாயின் உயிர் விடுவதே தக்கது எனத் துணிந்து வந்த சீதை தன் கைவளை திருத்துவாள்போலத் தன் கண்ணுற் கண்டு வேறுகாமை உணர்ந்தாள். உவகையால் உடல் பூரித்தாள் என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

இத்தகைய அழகே உருவான சீதையை மணக்க வேண்டுமானால் எங்கள் இராமன் "இச்சிலை கிடக்க, ஏழு மலைகளையும் வேண்டுமானாலும் வளைத்துவிட மாட்டானே!" என்று வசிட்டன் கூறினான். இதனால் சீதையின் பேரழகு அவள் காதலனது வாழ்க்கைக்குத் துணை வலியாய் வெற்றி மிகுவிக்கும் என்பது கம்பனது கருத்து.

விசுவாமித்திரனைப் பார்த்துத் தசரதன் எப்பொழுது திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலா மெனக் கேட்கிறான். உடனே விசுவாமித்திரர் தங்கு தடை ஒரு சிறிது மின்றித் "திருமணம் நாளைக்கு" என்று மறுமொழி வழங்குகின்றார்.

'நாளை' என்ற சொல் இராமகாதையில் சிறப் புடைய ஒரு சொல்லாகும் என்பதைக் குறிக்கொள்ள வேண்டும். விசுவாமித்திர முனிவர் "நாளை திருமணம் செய்யத்தக்க நாள்" என்று கூறித் திருமணத்தைச் சிறப்பாகச் செய்து தருகின்றார். ஆனால் வசிட்டரும் "நாளை முடிசூட்டுவதற்கு நன்னாள்" என்ற ஒரு சொல்லைச் சொல்லித் துன்ப நாடகத்திற்கு அடிப்படை கோலுவதை நாம் பின்னர்க் காணலாம்' நெடிது வாழ்வதை வேண்டாது போரில் வீழ்வது வேண்டுவையாயின் "பொரற்கு நாளை வா" என இராமன் இராவணனுக்குக் கூறுவதையும் பின்னர்க் காணப்போகின்றோம். இப் பெருங் காவியத்தைப் படிப்போர் மனதில் "ஏன் இவ்வாறு அவசர புத்தி யுடன் இராமன் காலத்து மக்கள் இருந்தனர்?" என்ற ஐயப்பாடு எழுவது இயல்பு. அரசியல் சூழ்ச்சிகள் மலிந்த அந்த நாளில் "சுபம் சீக்கிரம்" என்ற குறிக் கோளையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது தற்காலிக விடையாய்க் கூறலாம்.

பரதன் தேரோட்டவும் இலக்குமண சத்துருக்கனர் சாமரை வீசவும் இராமன் தேரில் ஏறிக்கொண்டு திருமண மண்டபத்திற்குச்சென்றான்.

சீதையும் இராமனும் மணத் தவிசில் இருந்ததைத் தராசில் இருந்தது போலக் குறித்து, ஒன்றிய போகமும், யோகமும் உடன் இருந்ததைப் போலிருந்தது என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

போகமும் யோகமும் ஒன்றாக இருக்கமுடியாது. யோகிகள் போகத்தைத் துறந்தவர்கள். போகத்தை விரும்புபவர்கள் யோகிகளாக இருக்கமுடியாது. ஆனால் 'ஏன் கம்பன் போகத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றுபடக் கூறினான்?' என்ற ஐயம் எழுவது இயற்கையே.

இளங்கோவடிகள் கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் நடந்த திருமணத்தைக் கூறும் போது "மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்" என்றும், "காதலர்ப் பிரியாமல் கையணைப்பு நெகிழாமல் நீங்கள் வாழ்வீர்களாக" என்று வாழ்த்தினார்கள் என்றும் கூறுகின்றார். ஆனால் இங்கு வாழ்த்துவதிலும் ஓர் அமங்கலச் சொல் விழுந்துவிட்டது. மாநில மக்களெல்லாம் இன்பம் பெற மணம் நிகழ்ந்தது; ஆனால் அவர்கள் இன்பத்தைக் கண்டார்களில்லை. நமக்கு இன்பம் தரச் "சிலப்பதிகாரம்" எழுந்தது. ஆனால் அவர்களின் நிலை என்னாயிற்று? இருவரும் மணமான சில நாட்களில் பிரிந்தனர். காதலர்ப் பிரியாமல் கவவுக்கை நெகிழாமல் என்ற தொடர்களைப் பெய்ததினாலே அவர்கள் பிரிவார்கள்; கையணைப்பு நெகிழ்ந்து போகுமென்பது குறிப்பாற் பெறப்படுவதை நாம் காணலாம். அதுபோலவே இங்கும் "தாழிரும் சடைகள் தாங்கித்

தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு வெங்கானம் செல்லுக" என்று ஓர் ஆணை பின்னை இராமனுக்கு வருவதை மனதிற்கொண்டு தான் போகமும், யோகமும் ஒன்றி யிருந்ததுபோலும் எனக் கம்பன் நயம்படக் கூறுகின்றான்.

திருமணம் முடிந்தபின், இராமன் பெரியோரை வணங்கிச் சீதையோடு தன் மாளிகை அடைந்து, தாய் என உள்ளன்போடு தான் பரிந்து போற்றிய கைகேயியை வணங்கினான். அவன் தம்பிமார்கள் ஊர்மிளை முதலியவர்களை மணந்தார்கள். மிதிலையில் சின்னாள் தங்கிய பின்னர், இராமன் சனகனிடம் விடைபெற்றுச் சானகியோடு அயோத்தி சேர்ந்தான்.

7. அரசராமனும் பரசுராமனும்

மிதிலையில் திருமணம் முடித்துக்கொண்டு இராமன் தன் தந்தையுடன் அயோத்தி நோக்கிப் புறப்படலானான். விசுவாமித்திரர் தசரதன்பால் விடைபெற்றுச் சென்று விடுகின்றார். அவர் மிதிலைக்கு வருமுன் காட்டில் இராமன்பால் கண்ட கைவண்ணமும் கால்வண்ணமும் எத்தகையவை என்பதை அயோத்தி அரச குடும்பத்தினர் அறியவில்லை. விசுவாமித்திரர் இராமனுடைய செயல் நலங்களைப் பாராட்டித் தன்னிடம் கூறியது கேட்டுத் தசரதன் பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருந்தானேயன்றிப்பேரெழில் படைத்த அவனது வலிமையை நேரில் கண்டு களிப்படையும் வாய்ப்பு ஒன்றையும் பெறவில்லை. அவனுக்கு அந்தக் குறை நெஞ்சில் தோன்றா வண்ணம் ஒரு சிறப்புடைய நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது.

அயோத்தி மன்னனான தசரதனுக்கு அந்த நாளில் பகையரசர் ஒருவரும் இல்லை; வேந்தர் பலரும் அவனோடு நண்புடன் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆயினும் அவனை வென்று அவ்வரசை அடைய வேண்டுமென்று பலகாலமாக எண்ணி வந்தான் பரசுராமன் என்ற அந்தணன். இவன் வலிமையிலும்

எண்ணியதை எண்ணியாங்குச் செய்வதிலும் வல்ல வன். ஜமதக்கினியின் புதல்வன்; தன் தந்தையிடம் மிக்க அன்புடையவன். ஒரு நாள் இவனுடைய தாய் இரேணுகை, ஒரு தேவனுடைய நிழலைக்கண்டு சிறிது தன் மனநிலை தவறினுள் என்ற குற்றத்திற் காக, அவளைக் கொன்றுவிடும்படி ஜமதக்கினி பரசுராமனுக்குக் கட்டளையிட்டான். வடநூன் முறைப்படி தாய் குற்றமற்றவள் என்று தெரிந்தும் தந்தையின் ஆணையை நிறைவேற்றி, பின் தந்தை யின் தவவலியால் தன் தாயை உயிர்பெறச் செய்தவன். இவன் இருபத்தியேழு தலைமுறையாக மன்னர்களை வென்று அவ்வரசுகளை எல்லாம் காசிபமுனிவர் என்ற அந்தணருக்கு அளித்து வந்தான். கொடிய சிந்தனையும் அரசர்களுக்கெல்லாம் அச்சம் தந்தவனுமான இப்பரசுராமன் ஒன்றிற்குக் கட்டுப்பட்டான். அதாவது, திருமணமான எவரை யும் மணமான ஓர் ஆண்டிற்குள் போருக்கு அழைப் பதில்லை என்பது.

தசரதன் அவனுடைய இந்தக் கொள்கையை அறிந்தவனுதலால் பரசுராமனது பிடியினின்று தப்ப ஆண்டுதோறும் திருமணம் செய்துகொண்டே வந்தான். ஆனல் அந்த ஆண்டில் இராமனுடைய திருமணம் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் தன் குலப்பகை யான பரசுராமனை மறந்துவிட்டான். இந்நிலை எப்பொழுது ஏற்படும்; தான் தீட்டிய திட்டங்கள் எப்பொழுது செயற்படுமென்று எதிர்பார்த்திருந்த

பரசுராமனுக்கு இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பைத் தந்தது. பேராவாவினால் உந்தப்பட்ட பரசுராமன் தசரதனைக் கண்டான். தான் பல நாளாகக் கண்ட கனவுகள் நனவாகும் காலம் கிட்டியதென்று அவன் பூரிப்படைந்தான். தசரதன் இவனைக் கண்டவுடன் யாது செய்வது எனத் தெரியாது மெய்விதிர்விதிர்த்தான். அவன் கால்களில் விழுந்து அபயம் தருமாறு வேண்டிக்கொண்டான்.

பரசுராமன், இராமனை நோக்கி "சிவபெருமானுடைய ஒடிந்த வில்லை வளைத்ததினால் வெற்றி பெற்றுவிட்டோமென்று இறுமாந்துவிடாதே; உன் தோள்வலியைக் காட்டவேண்டுமானால் இவ்வில்லை வளை" என்று தன்னுடைய வில்லைப் பரசுராமன் கொடுத்தான். "தன் ஆயுதமும் தன்கைப் பொருளும் பிறன் கைக்குக் கொடுப்பது பேதமை; அதனால் வெற்றி விளையாது" என்பதைப் பரசுராமனும் மறந்தான். கெடுமதி அவன் கண்ணை மறைத்தது. இது நிற்க.

சிவதனுசுவின் வரலாற்றை மிக அழகாகக் கம்பன்கூறுகின்றான். சிவனும், திருமாலும் இரு வில்லை வைத்துக் கொண்டு போர் புரியும்போது சிவனுடைய வலிமை தாங்கமாட்டாது அவனுடைய வில் முறிந்துவிட்டது. சிவபெருமான் இதற்குப்பின் "போர்வேண்டா" என்று கூறிப் போரினின்று விலகி அமைதியை விரும்பினார். போரில் வலிமை பெற்ற

ஒருவர் விலகுவாராயின் அது பெருமைப்படத்தக்க தொன்றுகும்.

பரசுராமன் இராமனை நோக்கி, "நீ சிவதனுவை வளைத்தால் பெருமையில்லை. திருமாலாகிய என் வில்லை வளைத்தால்தான் பெருமை உண்டு" என்று சொல்லுகிறுன்; அவன் இவ்வாறு சொல்லுவதில் ஒரு தத்துவம் அடங்கிக் கிடக்கிறது. சிவன் முழு முதற் கடவுள்; அழிக்கும் தன்மையுடையவன்; அழிப்பதே ஆக்குதற்கு முதற்படியாகும். உடலை அழித்து உயிரைப் பிறவிப பெருங்கடலிலிருந்து விடுவிக்கும் தொழில் தான் அவனுடையது. திருமாலோவெனில் காக்கும் கடவுள்; மக்களை இன்ப துன்பங்களில் ஈடுபடச் செய்து அவற்றை அனுபவிக்கும் நிலையில் காத்துக் கடமையைச் சரியாக அவர்கள் செய்ய உறுதுணையாக நின்று உதவுபவன்.

சிவன் மூலப்பொருள். திருமால் அப்பொருளின் கண் நிலவும் சக்தியின் ஒரு கூறு. சிவபரம்பொருள் அசையும் தன்மையற்றது. சக்திப்பொருள் இயங்கும் சக்தியுடையது. ஆகையால்தான் சிவனை அசைவில் பொருளென்றும் திருமாலை இயக்கும் சக்தி என்றும் கூறுவர். சக்திப் பொருளாகிய திருமாலின் கூறுன இராமன் அரசுரிமை பெற்றும் வாழ்கின்ற உயிரெல்லாம் உறையும் உடலாக மாருமலும், இன்ப நுகர்ச்சியில் தன் கடமையை மறக்காமலும் இருக்கவேண்டுமென்பதைக் குறிப்பாகக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்.

இக் கருத்துக்குச் "சக்தியிருந்தால் செய், இல்லையா னல் சிவனே என்று இரு" என்ற ஆன்றோர் வாக்குச் சான்றாதல் காணலாம். "வானின் றிழிந்து வரம்பு இகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனும் உயிரும் உணர்வும் போல் உள்ளும் புறத்தும் உளன் என்ப" என்று கம்பன் கூறுவதும் இக் கருத்துப்பற்றிய தாகும். எல்லாப் பொருட்கும் உள்ளும் புறமுமாகிய இரண்டும் சக்திமயம்.

அடுத்து வரும் அயோத்தியா காண்டத்தில் இராமன் முடி சூடாது காட்டிற்குப் போவதையும் அரக்கர்கள் பின் அழிவதையும் பரசுராமப் படலம் குறிப்பாகக் கூறுகிறது. இனிக் கதையைத் தொடர் வோம்.

வான்மீகியாரும் இதனையே கூறுகின்றார். பரசுராமன் தசரதனைக்கூடத் தன் விரோதி என்று நினைக்கவில்லை. ஆகையால் இராமனையே நோக்கி, தன்னிடமிருந்த வில்லை வளைத்து நாணேற்றுமாறு கேட்கிறான். இதைக்கேட்டு தசரதன் அஞ்சிப் பரசு ராமனைக் கண்டு,

"க்ஷத்ர ரோஷாத் ப்ரார்ஸானன் தஸ்த்வம்
பிராம்மணஸ் சம ஹாயசா :
பாலனும் மமபுக்ராணும்
அபயம் தாது மர்ஹசி"[1]

---

1 சத்திரியர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்ற கோபம் தணிந்தவராயிருக்கிறீர்; சாந்தமுடையவராயும் இருக்கிறீர்; என்னுடைய சிறு பிள்ளைகளுக்கு அபயம் அருள்வீராக,

என்று சொல்லுகிறான். தசரதன் வேண்டுகோளை மதிக்காமல், இராமனைப்பார்த்துப் பரசுராமன் மறு படியும் நாணேற்றுமாறு சொல்லுகிறான். கம்பரும் அதனை

மூவெழு முறைமை பாரின்
    முடியுடை வேந்தை யெல்லாம்
மேவெழு மழுவின் வாயால்
    வேரறக் களைகட் டன்னார்
தூவெழு குருதி வெள்ளத்
    துறையிடை முறையின் எந்தைக்கு
ஆவன கடன்கள் நேர்ந்தேன்
    அருஞ்சினம் அடக்கிப் போந்தேன்"

என்று கூறுகின்றார்.

"இருபத்தொரு தலைமுறையாக மன்னர்களை யெல்லாம் என் மழு ஆயுதத்தால் கொன்று என்னுடைய தந்தையின் ஈமக்கடன்களை முடித்தேன்; அதன்பின் என் சினம் அடங்கிவிட்டது" என்றான் மேலும் "யான் வென்ற நாட்டை யெல்லாம் காசிப முனிவருக்குத் தந்தேன். பெரிய தவங்களைச் செய்தேன். அமைதியுடனிருந்தபோது இராமனாகிய நீ சிலையை வளைத்துவிட்டாய் என்ற சொல் கேட்டு இங்கு ஓடோடியும் வந்தேன்" என்று சொல்லுவானாய்,

"உலகெலா முனிவற் கீந்தேன்
    உறுபகை யொடுக்கிப் போந்தேன்
அலகில் மாதவங்கள் செய்தோர்
    அருவரை யிருந்தேன் ஆண்டைச்

சிலையை நீ யிறுத்த வோசை
செவியுறச் சீறி வந்தேன்
மலைகுவென் வல்லையாயின்
வாங்குதி தனுவை"

எனக் கூறினன். சிலையிறுத்த ஓசை தான் செய்த தவத்தின் ஊடு கேட்டபோதே தனக்கு வீழ்ச்சிக் காலம் வந்துவிட்டது என்பதைப் பரசுராமன் உணர வில்லை; இங்கே அதனைக் கூசாமல் வாயால் கூறுகின்றான். இரகுகுல திலகனான இராமன் அவ்வில்லை வாங்கி நாண் ஏற்றி,

பிராம்மணோ சீதி பூஜ்யோமே
விஸ்வாமித்திர கிருதேனச
தஸ்மாத்ஸக தோ நதேராம
மோக்தும் பிராமணஹரம் சரம்[1]

எனக் கூறினன்; இக்கருத்தையே

பூதலத் தரசை யெல்லாம்
பொன்று வித்தனை யென்றாலும்
வேத வித்தாய மேலோன்
மைந்தன் நீ விரதம் பூண்டாய்
ஆதலிற் கொல்ல லாகாது,
அம்பிது பிழைப்ப தன்றால்
யாது இதற் கிலக்கமாவது
இயம்புதி விரைவில் என்றான்[2]

1 பிராமணனாய் இருப்பதால் நீ பூஜிக்கப்படத்தக்கவன். அல்லாமலும் நீர் விசுவாமித்திரருடைய தங்கையின் பேரன், ஆகையால் உயிரை வாங்கும் இந்த அம்பை உன்மேல் எய்யப் போவதில்லை.

2 பூமியிலுள்ள அரசர்களையெல்லாம் நீ கொன்றுவிட்டபோதிலும் நீ வேதியனின் மகனாதலால் உன்னைக் கொல்லாது விடுகிறேன். இந்த அன்பிற்கு இலக்கு யாது சீக்கிரம் சொல் என்று கேட்கிறான்.

என்று கம்பன் மொழிகின்ருன். பரசுராமன் எதிர் பார்த்ததற்கு மாருகத் தசரதராமன் வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுத்து அவனது தவத்தையும் அது காரணமாகப் பெற்றிருந்த அவன் செருக்கை யும் அழித்தான்.

பரசுராமன் தான் செய்த தவத்தை அதற்கு இலக்காகப் பெற்றுத் தன்னுயிரை இலக்காகக் கொள்ளாமைக்கு இராமனை வாயாரப் புகழ்ந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மேலைக் கடற்கரைக்குச் சென்ருன்.

யாவரும் அயோத்தி அடைந்து இன்பமாக இருக்கின்றனர். அந்நாளில் தசரதன் பரதனை அழைத்து, அவன் மாமன் விரும்பியதாகவும், உடனே கேகய நாட்டிற்குப் போகுமாறும் கூறினன். இங்ஙனம் தசரதன் சொல்லியது கம்பனது சிந்தனை யைத் தூண்டியிருக்கிறது. சிந்தனையின் முடிவாகத் தசரதன் கருத்து இத்தகையது என்பதை அறிஞர் ஆராய்ந்து எண்ணிக் கொள்ளுமாறு, "எண்ணருந் தகையதோர் பொருள் இயம்பினன்" எனக் கம்பன் கூறிமுடிக்கின்ருன்.

8. மர்மம் என்ன?

திருமணம் முடிந்த பின்பு தந்தையிடமும், தமையனிடமும் விடைபெற்றுச் சென்ற பரதன் இராமன் காட்டிற்குச் சென்ற பின்னரே அயோத்திக்குத் திரும்பினுன்; அவன் இடையில் வந்துபோனுன் என்பதற்கு ஒரு சான்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆனல் அவன் அயோத்திக்கு மீளத் திரும்பும்வரை காலம் நில்லாமையால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து போயின. இத்துணைக்காலம் அவன் ஏன் வேற்று நாட்டி லிருக்கவேண்டு மென்பதும், இதுநாள் வரையிலும் அவன் அங்கே என்ன செய்துகொண்டு இருந்தான் என்பதும் தெரியவில்லை. அங்கு அவன் பல அரிய செயல்களைச் செய்திருக்க வேண்டுமென்றும், அவன் புகழ் பாரத நாடு முழுவதும் பரந்திருக்க வேண்டுமென்றும் கம்பன் கருதுகிருன். அதே சமயத்தில் அயோத்தியிலிருந்துவந்த இராமனும் தன் மரபுக்குரிய செயல் முறைகளில் ஈடுபட்டு மக்களுக்கு வேண்டும் நற்பணிகளைப் புரிந்து அந்த நாட்டு மக்களின் அன்பைப் பெற்றுவந்தான். மன்னனை தசரதனும் அவன் குணம், செயல்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து வந்தான்.

இனி இராமனைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, “தாய் கையில் வளர்ந்திலன், வளர்ந்தது தவத்தால்

கேகயன் மடந்தையிடம்" என்று அவன் கைகேயியால் வளர்க்கப்பட்டதைக் கூறுகிறான் கம்பன். ஆனால், இதற்கு இடையில் தன் வயிற்றில் சுமந்து பெற்ற மகனான பரதனைக் கைகேயி எண்ணியதாகவே தெரியவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கம்பன் சிந்திக்கின்றான்.

கைகேயியின் உள்ளம் அன்புருவாகக் காணப்படுகிறது. ஆகையால் மன்னர் மரபிலே பிறந்து மன்னனையே மணந்து பேரரசியான அவள் உள்ளத்தில் இராமனையும், பரதனையும் ஒன்றாகவே பார்க்கும் மனப்பான்மை இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்டது. ஆனால் கோசலையது உள்ளம் அறிவு நெறிப்பட்டது. இதனைக் கம்பன்

"மாற்றமது உரைசெய மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தலால்"

என்று குறிப்பதனால் அறியலாம்.

அதனால் அவள் இராமன்பால் தன் மகன் என்ற இயற்கைத் தாயன்பு கொண்டிருந்தாள். ஆயினும், பிறர் இதைக் குறுகிய நோக்கென்று கொள்ளாதவாறு பரதன்பாலும் தன் அன்பைச் செலுத்தினாள். மேலும் தன் மக்களிடத்து யாவர் அன்பு செய்தாலும் அவர்களிடத்தும் அவர்களுடைய மனைவி மக்களிடத்தும் அன்பு காட்டுவது மக்களுக்கு இயல்பு. அம்முறையில் கோசலையின் அன்பு பரதன்பாலும் அவன் தாய் கைகேயியின்பாலும் பரந்து சிறந்து நின்றது.

இதன்கண் கைகேயியின் அன்புள்ளமும், கோசலையின் அறிவாற்றலும் ஒப்ப நிற்பதால், அவர்களிருவரின் மனப்பாங்கையும் அறிகின்றோம். தசரதன் இராமனைக் கண்ணின் மணிபோல் கருதியிருந்ததைக் கண்ட கைகேயி, தன் காதற் கணவனை தசரதனிடம் ஒன்றிய உள்ளம் உடையவளாதலால், அவனையே தன் காதல் மகனாகக் கொண்டொழுகினாள். மயில்முறைக் குலத்தில்[1] பிறந்தவளாதலாலும், அக்குலத்தில் மூத்தவனே அரசாள வேண்டுமென்ற நியதியிருப்பதாலும், கைகேயி இராமனுக்கே முடி சூட்டுவதில் கருத்தொற்றுமை கொண்டாள்.

பங்கமில்குணத்துப் பரதனும், இராமனே துங்கமாமுடி சூடவேண்டுமென்ற கருத்துடையவனாயிருந்தான். அரசியலறிஞரும் அமைச்சரும் யாவரும் முறையாக இராமனுக்கே முடி சூட்டப்பட வேண்டுமென்றார்கள். அயோத்தி மக்களும் இராமன் மேனியழகிலும், குண நலங்களிலும் ஈடுபட்டவர்களாய், அவனே முடி சூடவேண்டு மென்ற கருத்துடையவர்களாயிருந்தார்கள்.

இம்முடிசூட்டு விழா நடக்கக் கூடாதென எண்ணியவள் மந்தரை என்ற ஏவல்மகள் ஒருத்தியே என்றும், அவள் தன் தலைவியாகிய கைகேயியின் உள்ளத்தைக் கெடுத்து இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்

---

1 கேகயம்-மயில்; கேகய நாடு, மயில்முறை நிலவிய நாடு.

பவும், பரதனைப் பட்டத்திற் குரியவனுக்கவும் செய்தா ளென்றும் நாம் பின்னர்க் காண்கின்றோம்.

கைகேயியின் அன்புள்ளத்தின் சிறப்பு அவள் தூங்கும் போது முகத்தின்கண் விளங்கிக் கொண்டிருந்ததென்று கம்பன் கூறுகின்றான். உறங்கும் போது தான் ஒருவருடைய குண நலங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடியுமென்று மனநூல் அறிஞர் கூறுவர். ஏனெனில் விழிப்புற்றிருக்கும் போது எழுகின்ற தீய எண்ணங்களை அறிவு அடக்கிவிடும். தூங்கியவுடன் உள்ளுணர்வு மேலோங்கி எண்ண அலைகளை வெளிப்படுத்தும். அத்தீய எண்ணங் களோ, மனக் கவலையோ சிறிதுமில்லாதவர்கள் தான் அமைதியாகத் துயில முடியுமென்பது மனநூல் கூறும் கருத்து. அந்நெறிக் கிலக்காக அமைதியாய்த் துயின்றாள் கைகேயி.

கூனியின் கெடுமதியால்தான் கைகேயி சிந்தை மாறினாள் என்பதைக் கம்பன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. "தூய சிந்தையும் மாறினாள் தூமடமான்" என்று அவனே கைகேயி மனம் மாறியதைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றான். தசரதனும் கைகேயியை "யாராவது உன்னுடைய தூய சிந்தையைச் சிதைத்துவிட்டார் களா?" என்று கேட்கிறான். அக்கேள்வியாலும் கைகேயியினது சிந்தையின் தெளிவு தசரதனுக்கும் நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது என்று அறியலாம்.

தான் காட்டிற்குப் போவதற்குக் கைகேயியோ தசரதனோ காரணம் அல்லவென்றும் இது விதியின்

பிழை என்றும் இராமனே பின்பு கூறுகின்றான். இதனாலும் கைகேயினுடைய மனத்தூய்மையில் இராமனுக்கு ஐயமில்லை என்பது நன்கு விளங்குகிறது. கம்பஇராமாயணத்தை ஊன்றிப் படிப்போருக்குக் கூனியின் சூழ்ச்சியால்தான் இராமன் காட்டிற்குச் சென்றான் என்பதைக் கம்பன் ஒத்துக்கொள்ளவில்லையென்பது எப்படியும் விளங்காமற் போகாது.

இராமன் காட்டிற்குச் செல்லும்போது ஏறத்தாழ அவனுக்கு வயது முப்பது இருக்கும். அவனைப் பிறந்தது முதல் முப்பதாண்டுகளாக வளர்த்த கைகேயி கூனியது சிறிது நேரத்துச் சொல்லால் அவனைக் காட்டிற்கு ஓட்டிவிட இசைந்தாள் என்று கூறுவதை எங்ஙனம் நம்புவது? வேற்றுமையே பாராட்டாது தூய உள்ளத்துடனிருந்த தெய்வக்கற்பினளான கைகேயி, பல ஆண்டுகளாக மூத்த மகனான இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டிப் பார்க்க வேண்டுமென்று கனவு கண்டுகொண்டு இருந்தவள் தன் கனவு செயலாகும்போது, கூனியின் சூழ்ச்சியால் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டாள் என்ற சொல் அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகும். இதன் மர்மம்தான் யாது?

பரதன் வரக்கண்டதும் குகன் முதலில் தவறாகக் கருதினான். பின்னர், தான் அவ்வாறு கருதியது பொருந்தாது என்று கண்டு "எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பு" என்று தெளிந்தான். இராமனுடைய தம்பியர் பிழை செய்வார்கள்

என்று கருதுவதே தவறுடையதாயின் அவர்களைப் பெற்று வளர்த்த கைகேயி தவறுடையவள் என்று கூறுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?

"புண்ணியம் எனும் நின்னுயிர்" என்று கோசலையாலும், "ஆயிரம் இராமர் நின் கீழ் ஆவரோ தெரியின்" என்று குகனாலும், "சேணுயர் தருமத்தின் தேவு" என்று பிறவகையாலும் பாராட்டப்படும் பரதனைப் பெற்ற கைகேயி, எவ்வாறு அறத்தை மறந்தவளாக இருக்கமுடியும் என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. அதருமத்தின் வயிற்றில் தருமம் பிறக்குமா? அது சத்காரியவாதியாகிய கம்பனுக்கு உடன்பாடன்று. இராமன் முடிசூடுவதற்குத் தடையாக வேறு ஏதோ ஒரு காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும். பெரியவர்களை வாயாரப் புகழ்வதும், சிறியவர்களை இகழ்வதும் முறையன்று. அவரவர் விதியின் பயனை மக்கள் அனுபவிக்கின்றனர். ஆகையால் இராமன் காடு சென்ற மர்மத்தை விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய வேண்டும். இராமாயணத்தின் பயன் இராவணன் முதலான அரக்கர்களின் அழிவுதான். குணக்குன்றாகிய பரதனைப் பெற்றவளும், தசரதனை வாய்மையும் மரபும் காக்கும் தூயவனாகச் செய்பவளும் ஆகிய கைகேயி நெஞ்சில் உரமின்றிக் கூனியின் கைப்பாவையானாள் என நினைப்பது தவறு. அயோத்தியா காண்டம் படிக்குமுன் இவற்றை மனதிற் கொண்டாலன்றிப் பல பாடல்களின் பொருள் விளங்காது. மேலும் ஒரு தமிழ்ப் பெரியார் கூறியது போல அவற்றையெல்லாம் இடைச்செருகல் என்றுதான் நாமும் தள்ளவேண்டி வரும்.

9. நல்ல நாள்

இராமகாவியத்தில் அயோத்தியா காண்டம் என்ற பகுதிதான் உயிர்நாடி என்றால் அது மிகையாகாது. ஏனெனின் இராம காதையின் நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றிற்கும் வேண்டிய விதைகள் இதிலே விதைக்கப்படுகின்றன. இராமன் காடு சென்று அங்கே பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அரக்கர் இனமே இல்லையென்று கூறுமாறு அதனை வேரற அழிப்பதற்கே பிறந்தவன். இந்த ஒரு குறிக் கோளுக்காகவே திருமால், அதருமம் பெருகும்போது தன்னைத்தானே படைத்துக்கொள்ளுகிறான். இக் கருத்தையே;

யதா யதாஹி தர்மஸ்ய
க்ளானிர் பவதி பாரத!
அப்யுத்தானம் அதர்மஸ்ய
ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்!! [1]

எனக் கீதையும் இயம்புகிறது; இதையறிந்தே கம்பன்,

அரக்கர் பாவமும் அல்லவர்
இயற்றிய அறமும்
துறக்க நல்லருள் துறந்தனள்
தூமொழி மடமான்,

---

1 எங்கெங்கு தர்மம் குறைந்து அதர்மம் மிகுந்திருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் நான் தோன்றுகிறேன்.

இரக்கமின்மையன்றே இன்று
இவ்வுலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப்
பருகுகின்றதுவே[2]

என்று கூறுகின்றான்.

இரக்கமின்மையும் நன்மையைப் பயந்து, தீவினையின் பாற்படாதிருந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளுவதுதானே அறிஞர் கடமை; ஆகையால் கைகேயி என்ன கருத்துடன் இராமனைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னாள் என்று ஆராயாமல் அவளைத் தூற்றுதல் சரியன்று.

கம்பராமாயணத்தை நன்கு படித்தவர்கள் கம்பனுடைய கவியுள்ளத்தைக் காணலாம். தன்னுடைய ஒப்புயர்வற்ற காவியவுலகில் அப்பழுக்கற்ற ஒருவர் இருக்கமுடியுமென்றோ முற்றிலும் வெறுக்கத் தக்க தீயோர்கள் இருக்கமுடியுமென்றோ அவன் நினைக்கவில்லை. "குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொளல்" என்றும், "அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால் இன்மை அரிதே வெளிறு" என்றும் வரும் திருவள்ளுவர் அருளிய அறிவுரை கம்பன் நன்கறிந்தவையாகும். விதியின் வழியிலே செல்லுகின்ற மக்களினம்

---

2 அரக்கர் செய்த பாபமும், அல்லவர்களான தேவர்கள் செய்த புண்ணியமும் வந்து முந்த, அன்பே உருவானவளும், மென்மையான தூயமொழியைப் பேசும் மான் போன்றவளுமான கைகேயி இரக்கத்தை விட்டுவிட்டாள்; இவள் இவ்வாறு இரக்கமற்ற தன்மையினால் நடந்து கொண்டதனாலன்றோ, இவ்வுலகத்திலே இராமன் புகழாகிய அமிர்தம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

எவ்வாறு இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது? எந்த வகையில் விதிக்கும் விதி செய்ய முடியும்? என்பதை அறிவுறுத்துவதே அறிஞர்களின் அறச் செயல்; புலமையுமாகும். அதனை ஆராயும் பொருட்டே கம்பன் இப்பெருங்காப்பியத்தை எழுதி முடித்தான். இதனை அறியாது அவன் சிலரைத் தாழ்த்தியும் வேறு சிலரை உயர்த்தியும் கூறினான் என்று கருதுவோமானால் அது தவறாகும். மேலும் இஃது ஒரு சிறந்த காவிய தரும நூல் என்று கருதாமல் இராமாயணம் என்பது வட ஆரியருக்கும் தென் திராவிடருக்கும் நடந்த சண்டையைக் கூறும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி யென்பது பொருந்தாது என்று பன்முறையும் கூறி வருகின்றோம்.

அயோத்தி அரசு நல்லரசு என்பதை முன்பே கண்டோம். அவ்வரசில் நல்லதொரு அமைச்சரவை அமைந்திருந்தது. பல்குழுவும், பாழ்செய்யும் உட்பகை யும் அங்கு இல்லை. அமைச்சர் தங்களுடைய நலத் தைப் பொருளாகக் கொள்ளாமல் அரசன் சினங் கொண்ட போதும், அவனது வெம்மையைத் தாங்கி நீதியை விடாது எடுத்துக் கூறும் வீறு பெற்றவர்; தங்கள் நுண்ணறிவினாலும், உள்ளத்தில் பொய்யாது ஒழுகும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தாலும் மூன்று காலங்களை யும் அறிந்து சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். அவர்களைக் கம்பன்

“ தம்முயிர்க்கு உறுதி எண்ணார்
தலைமகன் வெகுண்டபோதும்

வெம்மையைத் தாங்கிநீதி
விடாது நின்று உரைக்கும் வீரர்
செம்மையில் திறம்பல் செல்லாத்
தேற்றத்தாற் தெரியுங்காலை
மும்மையும் உணரவல்லார்
ஒருமையே மொழியும் நீரார்"

என்று சிறப்பிக்கின்றார்.

பிரமவிருடியான வசிட்டரே அவனுக்கு அரசியல் சுற்றமாய் விளங்கினார். ஆயினும் தசரதனுடைய குணஞ் செயல்களைக் கண்ட அமைச்சர்களுக்கு உள்ளத்தில் அரசனுக்குத் தீது வருமோ என்ற ஓர் ஐயம் எங்ஙனமோ தோன்றியது. தம்மை அறியாமலே ஒருவகை அன்பு அவர்களுக்கும் பரதன்பால் தோன்றியது. இராமன் எழிலும், பரதன் குண நலமும் மாறி மாறி அவர்களுக்குக் காட்சி தந்தன; அவர்களுடைய நிலை இரண்டு கன்றுகளுக்கு இரங்கும் ஒரு பசுவின் நிலையை ஒத்திருந்தது என மிக அழகாகக் கூறுகின்றான் கம்பன். ஆனால், விதியின் வலியால், இதை வலியுறுத்த மறந்துவிட்டனர் அமைச்சர்கள். இந்த உண்மைகளை மனதிலிருத்திக்கொண்டு தசரதன் இராமனுக்கு முடிசூட்ட முடிவுசெய்யும் நிகழ்ச்சியைக் கண்டால் கவியுள்ளம் விளங்கும்.

இராமனுக்குத் திருமணமாகிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சென்றுவிட்டன. அப்பொழுது ஒரு நாள் தசரதன் தன் திருவுருவத்தைக் கண்ணாடியில் கண்டான். "இராமனுக்குத் திருமுடி சூட்டிவிட்டுப்

'பிறவிக் கடலை நீந்துவதற்கு வழிவகுத்துக் கொள்' என்று கூறுவது போல ஒரு நரை மயிர் தோன்றியது. உடனே அமைச்சரவையைக் கூட்டுவித்து மூத்த மகனான இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டித் தான் தவம் செய்ய எண்ணுவதாகக் கூறினான்.

அமைச்சர்கள், இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சி யென்றாலும், உடனே அரசன் தவம் மேற்கொள்ளுவது துயரத்தைத் தருகிறது என்று கூறினர். அதனால் அவர்கள் இரண்டு கன்றுகளுக்கு இரக்கம் கொள்ளும் பசுவின் நிலையிலிருந்தார்கள். இருந்த போதிலும் தசரதனது நன்மை ஒன்றே நோக்கும் கருத்தொருமையாலும், இராமன் அவனுக்கு உயிர் என்ற கருத்தாலும் அரசனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினர். இது விதியின் வலிமையால் ஏற்பட்டதென்று கூறி மூன்று காலத்தையும் அறியும் ஆற்றலுடைய அமைச்சரவையினர் தவறுடைய ஒரு செய்கையைச் செய்துவிட்டார்கள் என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

இதனைப் பின் வருமாறு நயம்படப் பாடுகிறான்:—

திரண்ட தோளினன் இப்படிச் செப்பலும் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய உவகையர் ஆங்கே
வெருண்டு மன்னவன் பிரிவெனும் விம்முறு நிலையால்
இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஓர் ஆ என இருந்தார்

அன்னராயினும் அரசனும் அது அலது உறுதி
பின்னர் இல்லெனக் கருதியும் பெருநில வரைப்பின்
மன்னர் மன்னுயிர்க்கு இராமனிற் சிறந்தவரில்லை
என்ன உன்னியும் விதியது வலியுற இசைந்தார்

இங்கே இரண்டு கன்றுகள் என்றது தசரதனும் இராமனும் ஆகிய இருவரையும் குறிக்கும் என்று கூறுவர். ஆனால் பின்னால் வலியிழந்தமையால் தசரதன் கூறியதற்கு இசைந்தார் என்று கூறப்படுவதால் அமைச்சர் வருங்காலத்தில் பரதன் ஆட்சி புரிவானென்பதை உணர்ந்திருந்தனரென்றும், விதிவலியால் அதனைத் தீர்க்கமாகக் கூறமுடியாது போயினர் என்றும் சொல்லுவது நேரான பொருளாகும் என்பது என் கருத்து. மேலும் அமைச்சர்கள் தங்கள் மன்னனைக் கன்று என்று கொள்வது பொருந்தாததொன்றாகும்.

அமைச்சர்கள் ஒத்துக் கொண்ட பின் பல சிற்றரசர்களுக்கும், மன்னர்களுக்கும் திருமுகம் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் சனகனுக்கோ, கேகயனுக்கோ இவ்வோலைகள் அனுப்பப்படவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் வரவில்லை. மற்ற மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும் ஒன்றுகூடி இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதே சாலச் சிறந்ததொன்றாகும் என்று முடிவு கூறினர்.

தசரதன் தன் அமைச்சரவையின் உடன்பாடு பெற்றவுடன் இராமனைக் கண்டு தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தான். அதனைக் கேட்ட இராமன் உள்ளத்தில் உவகையோ, வெறுப்போ ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

தாதை அப் பரிசு உரை செய்யத் தாமரைக் கண்ணன்
காதலுற்றிலன் இகழ்ந்திலன் கடன் இதென் [றுணர்ந்தும்
யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயலன்றோ
நீதி எற்கு என நினைந்து தன் பணிதலை நின்றான்

எனக் கம்பன் கூறுவதால் இது விளங்குகிறது. இராமன் குறிப்பைக் கண்ட தசரதன் "நான் வேண்டும் இவ்வரத்தைத் தரவேண்டும்" என்று மீண்டும் வற்புறுத்திக் கேட்டு அவனது இசைவு பெற்று மாளிகை அடைந்தான். ஆனல் இராமனே முடிசூட்டிக் கொள்வதில் விருப்பம் கொள்ளவில்லை. அதில் பற்றற்று நின்றது அவனது மனம்.

தசரதன் வசிட்ட முனிவனைக் கலந்து முடிசூட்டு தற்குத் தக்க நாள் யாது என்று கேட்டான். வசிட்டன் "நீ விரைவிலே இராமனுக்கு மணிமகுடம் சூட்டிப்பார்க்க விரும்புவதால் நாளேயே நல்ல நாள்" என்றான். பின்பு வசிட்டன் இராமனை அழைத்துத் தனக்குரிய முறைப்படி அவனுக்குப் பல அறவுரை களைக் கூறுகிறான். அவற்றுள், யாருடனும் பகை கொள்வதில்லை என்ற கொள்கையை ஒருவன் மேற்கொண்டால் போர் ஒடுங்கும், அதனல் புகழ் எங்கும் பரவும் என்பது சிறந்த ஒன்று. இதனைக் கம்பன்,

"யாரொடும் பகை கொள்கிலன் என்ற பின்
போரொடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது"

என்று உரைக்கின்றான். சீவகசிந்தாமணியாசிரியரும் "பஞ்சியின் மெல்லிதேயாயினும் பகை சிறிது என்று எண்ண வேண்டா, அதற்கு அஞ்சித் தற்காக்க வேண்டும்" என்று கூறுவர்.

10. திரிந்தது சிந்தை

நாளை இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழா என்று வசிட்டன் கூறியபின், முடி சூட்டுவிழாவை முன்னிட்டு அயோத்தி நகரெங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அரச வீதியும், அந்தணர் மறுகும் எங்கும் பூப்பாலிகையும், பூரணகும்பமும் பொலிந்து விளங்கின. ஆடவரனை வரும் தத்தமக்கு முடிசூட்டுவிழா நடப்பது போலும் மகிழ்ச்சியும், கிளர்ச்சியும் மலிந்து தோன்றினர். ஏனைய மக்கள் ஆடலிலும், பாடலிலும் அகமகிழ்ந் திருந்தனர். கோசலை பெருமகிழ்வுகொண்டு தான தருமங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். இவ்வாருக, எல்லோரும் உற்சாகத்துடனிருக்க, பெற்றதாயினும் பெரும் பரிவுற்ற கைகேயி, இராமனுடைய முடிசூட்டு விழாவைப்பற்றி யாதொன்றுமே அறியாதவளாய்த் துயிலலுற்ருள். கைகேயியின் ஏவல் மகளான கூனி, இராமனுக்கு நாளை முடிசூட்டப்படுகிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்டாள். அவள் பரதனே பட்டத்திற்கு ஏற்றவன் என்ற கருத்து உடையவள். தன்னுடைய தலைவி பெரும் பதவியில் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரே பிடிவாதத்தால் இராமன் முடிசூட்டிக் கொள் வதைத் தடைசெய்ய முடிவு செய்தாள்.

நன்ருகத் துயிலலுற்ற கைகேயியை எழுப்பி, "பேரிடர் வரவும் அதை அறியாது துயில் கொள்ள லாமோ?" என்று கூறினாள். "இராமனைப் புதல்வ

ணைப் பெற்ற எனக்கு எந்த இடரும் வாராது" என்று கைகேயி மறுமொழி அளித்தாள். இதைக்கேட்ட மந்தரை, கோசலை பெருவாழ்வு வாழ்கின்றாள் என்றும், இன்னும் பெருவாழ்வு வாழவேண்டிச் சூழ்ச்சி செய்து இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்ட முடிவு செய்து விட்டாளென்றும், அது மறுநாள் நடைபெறுமென்றும் கூறினாள். அவளது அன்புள்ளமும், கோசலையின் அறிவாற்றலும் ஒன்றுபட்டிருந்ததால், கூனியின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் கைகேயியின் மனத்தில் வேற்றுமை ஏற்படவில்லை. இராமனுடைய தந்தையாகிய தசரதன் கைகேயியின் உயிர் ஒன்றிய கேள்வன். அவள் இதயக்கோயிலில் எழுந்தருளிய தெய்வம் அவனே. அதனால் கைகேயி தனக்கென ஓர் இதயம் இருப்பதையும் மறந்தாள். ஆகையால் தசரதன் என்ன நினைத்தானோ அதனையே அவளும் நினைத்தாள். இதனைக் கம்பன்,

"மாற்ற மஃது உரைசெய மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தலால்
வேற்றுமை உற்றிலள் வீரன் தாதை புக்கு
ஏற்றவள் இதயத் திருக்கவே கொலாம்"

என்று இசைக்கின்றான்.

வேறுபாடு ஏதும் எண்ணாத கைகேயி பெருமகிழ் வெய்தி மந்தரைக்கு ஒரு முத்துமாலையைப் பரிசாகக் கொடுத்தாள்.

மந்தரை, கோசலையும் இராமனும் பெறப்போகும் பெருமையை எடுத்து விளக்கிக் கூறித் "தசரதன்

சூழ்ச்சி செய்து, பரதனைத் தன் மாமன்வீடு போகும்படி செய்துவிட்டான்; இராமனுக்குப் பட்டம் கட்ட இப்போது ஏற்பாடுசெய்வது பரதன் ஒருகால் தடையாயிருப்பானே என அஞ்சியேயாகும்; பரதனைத் தன் மாமன் நாட்டிற்கு அனுப்பிய வேந்தன் இப்போது அவனை ஏன் வரவழைக்கவில்லை? இதற்குரிய காரணங்களை நீ நினைக்கவில்லையே" என்று மந்தரை கூறுகிறாள்.

மந்தரை, கைகேயியின் வீழ்நிலையைப் பற்றியும், இராமன் முடிசூடிக்கொண்டால் ஒருகால் சனகன் இராமனுடைய உதவியால் அவளுடைய தந்தை நாட்டைக் கவரக்கூடுமென்றும் கூறினாள். ஆனால் கைகேயி ஒன்றுக்கும் செவிசாய்க்கவில்லை. மந்தரையோ கடைசியில் சில உண்மைகளைக் கூறினாள். உடனே கைகேயியின் தூய சிந்தை திரிந்தது. மந்தரை கடைசியில் கூறியது இதுதான்;

"கெடுத்தொழிந்தனை உனக்கு
அரும்புதல்வனைக் கிளர் நீர்
உடுத்த பாரக முடையவன்
ஒரு மகற்கெனவே
கொடுத்த பேரரசு அவன்
குலக்கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்கும்ஆம் பிறர்க்கு
ஆகுமோ என்றாள்"

இந்தச் செய்யுளுக்குப் பலர் பலவாறு பொருள் கூறுகின்றனர். "இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் வேண்டாம், இது கம்பன் எழுதாத பாடல்களில் ஒன்று" என்று ஒரு தமிழ்ப்பெரியார் இதனைக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து நீக்கியே விட்டார்.

இதன் பொருள்: நீ பெருதற்கரிய புத்திரனை இராமனைக் கெடுத்துவிட்டாய். இந்த உலகம் முழுதும் முன்னமேயே ஒரு மகனுக்குப் பேரரசாகக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. அவனுக்கும் அவன் மக்களுக்குமே அது உரித்தாகும். இல்லையேல் உன்னை அடுத்த உன் தம்பிக்கு உரிமையாகிவிடும் என்பது.

வேறு பொருள் கூறுவோர், "பரதனைக் கெடுத்து விட்டா" யென்றும், "இராமனுடைய மக்களுக்கும், அவனுடனே யிருந்து வாழ்கின்ற இலக்குமணனுக் குமே அரசுரிமை சாரும்" என்றும் கூறுவர். இதற் குச் சான்றாக:

பரதாயச பிரமாஸ்யத்ருவம்
வர்ஷய தாத்பரம் பித்ரு பைதாமஹம்
ராஜ்யம் அவாப்தா புருஷர்ஷப[1]

என்று சொன்ன கைகேயிக்கு

பவிதா ராகவோராஜா ராகவாத்தத்ஸுத:
ராஜவம்ஸாத்து கைகேயி பரத:
பரிஹாஸ்யதே நஹிராஜஞஸ்ஸு
தாஸர்வே ராஜ்யேதிஷ்டந்திபாமினி[2]

என்பதைக் கூறுவர். ஆனால் இப்பொருள் கம்பன்

---

1 இராமன் நூறு வருடம் ஆண்டபின் புருஷ சிரேஷ்டனை பரதனும் குலமுறையாக வந்த இராச்சியத்தையடையப் போகிறான்.

2 இராமன் அரசனாகப் போகின்றான். அவன் பின் அவன் மகன். ஆகையால் அரசன் மாலையிலிருந்து பரதன் நீக்கப்படுவான். அரசரின் எல்லாப் புதல்வரும் அரசாள்வர்.

க்ருத்திற்குப் பொருந்தாத தொன்றுகும். "கொடுத்த பேரரசு" என்றதால், இந்நிகழ்ச்சி முன்பே நடந்து விட்டதென்றும், கொடுத்தது இளவரசு முடி அல்ல வென்பதும், பேரரசே என்பதும் தெளிவாகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக வால்மீகத்தில் 107-ம் சருக்கத் தில் கூறியிருப்பதை நோக்கவேண்டும்; அது,

"இராஜ்யம் கைகேயியினுடையதே; தசரதன் அதற்கு உரியவனல்லன்; பெண் அரசு புரிதற்குப் பதில் இத்தசரதனே அரசு புரிந்தான்; ஆகையால் கைகேயியின் புத்திரனுக்காகவே கொடுக்கப்பட்டது இப்பேரரசு" என்பது.

தெளிவாகக் கூறத்தொடங்கினல், "தனக்கு இல்லாத ஒரு அரசைத் தசரதன் இராமனுக்குத் தந்துவிட இசைந்துள்ளான். இது நாளை வெளியிடப் படுமாளுல் வாய்மையும், மரபும் துறந்த மன்னர் வரிசையிலே தசரதன் வைக்கப்படுவான். இதனை நீ விரும்புகின்றுயா" என்று மந்தரை கைகேயியைப் பார்த்துக் கேட்கிருள். உடனே, தன் கணவனுக்குப் பழிவருமென அஞ்சித் தெய்வக் கற்பினளான கைகேயி இராமனுடைய முடிசூட்டு விழாவைத் தடைசெய்ய ஒத்துக்கொண்டாள்.

கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்களைத் தருவதாகத் தசரதன் கூறியிருக்கிருன். அதனையே காரணமாகக் கொண்டு, ஒரு வரத்தினல் இராமனைக் காட்டிற்குப் போகச் சொல்லவும், பிறிதொரு வரத்தால் பரதனை

மணிமகுடம் புனையச் செய்யவும் முடிவு செய்தாள். பால்போல் தெளிந்த அவள் மனம் உவகை வெள்ளத்தில் திளைத்தது; ஆயினும், விளையாடவேண்டிய நேரத்தில் அது துக்கத்தின் எல்லையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. மலர்மெத்தையிலே மன நிம்மதியுடன் இருக்கவேண்டியவள், மண்ணிலே அலங்கோலமாகப் படுத்திருந்தாள். முழுமதி போல் பொலிவு மிகுந்த முகம் திலகம் இழந்து நின்றது. மந்தரை செய்த போதனையிலே, மனதைச் செலுத்தி, எண்ணாத எண்ணங்களெல்லாம் எண்ணி அருள்நிலை குறையுமளவிற்குப் பசையற்றுப் போய்விட்டது அவள் மனம். காதலர்கள் இதயத்திலே என்றும் காதல் மணம் கமழ வேண்டும்; அச்சுழலில் அன்புடைய உள்ளம் களிநடம் புரியவேண்டுமென்றும் கூறுவர். ஆனால் இக்களிநடம் முற்றுப்பெற்று விட்டால் வாழ்க்கையில் அமைதி எங்கே?

கைகேயியின் இதயத்திலே எழுந்த எண்ண அலைகள் என்னவாயிருக்கக்கூடும்? கட்டிய கணவனைக் கைவிடவும், காதல் திருமகனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவும் எப்படித்தான் துணிந்தது அவள் மனம்?

அப்பொழுது கைகேயியைப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெய்வக்கற்பினளான கைகேயியா இவ்வாறு மாறி விட்டாள் என்ற எண்ணம் தான் உண்டாகும். அவளிடமே கேட்டுப்பார்த்து விடலாமா என்ற ஓர் ஆசை எழும். அவள் நிலையில் நின்று பேசும் கம்பனை இப்பொழுது கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவன் கூறும் விளக்கத்தை ஆராயுமுன், அவன் அவள் நிலையை எவ்வாறு காட்டுகிறான் என்பதைக் காண்டல் வேண்டும்.

''விளையுந் தன்புகழ் வல்லியை வேரறுத் தென்னக்
கிளைகொள் மேகலை சிந்தினள் கிண்கிணியோடும்
வளை துறந்தனள் மதியினின் மறுத்துடைப்பாள் போல்
அளக வாணுதல் அரும்பெரும் திலகமும் அழித்தாள்''1

என்கின்றான் கம்பன்.

களங்கமில்லாத சந்திரனை, தெவிட்டாத தேனை, மருளாத மானை நாம் கண்டதில்லை; காணவும் முடியாது. களங்கம் சந்திரனிடமிருந்து நீங்கிவிட்டால், சிறந்து விளங்குமல்லவா என்று நாம் நினைக்கலாம். இச் சிந்தனையும் கம்பனுக்கு ஏற்பட்டது. அவன் தன் முடிவைக் கூறுவானாய்க் கைகேயி தன் மதிமுகத்திலுள்ள திலகத்தை எடுத்துவிட்டாள்; அதனால் இலக்குமி அந்நாட்டிலிருந்து மறைந்தாள் என்று கூறுகின்றான். இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வுதான் நலம்பெறும்; அதற்கு மாறான வாழ்க்கை துன்பத்தையே தரும். குற்றமற்ற ஒரு சமுதாயத்தைப் படைக்க வேண்டுமென்று பல காலமாகப் பாடுபடும் பெரியோர்கள் இன்றளவும் தோல்வியே கண்டு வருகின்றனர். அத்துறையில் பொருள் கூடின் அருள் அறம் மங்கியும், அறிவு கூடின் அறம் குறைந்தும் வருவதைக்கண்ட நம் பெரியோர்கள் இவ்விரண்டையும் ஒற்றுமைப்படுத்திக் காண்பது முடியாத ஒன்று என முடிவு செய்தார்கள்.

---

1 வளர்கின்ற தனது கீர்த்தியை வேரோடு அறுத்தாற்போல் முத்துமாலைகளை அறுத்து எறிந்து விட்டு, மற்ற ஆபரணங்களையும் கழற்றி எறிந்தாள்; பூரணசந்திரனிலிருக்கிற களங்கத்தை நீக்குவது போலத் தன் திலகத்தை அழித்துவிட்டாள்.

11 பிடிவாதம்.

இராம இராச்சியத்தைக் காணவேண்டுமென்று மன்னர் மன்னனான தசரதன் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்தபின் தன்உயிரனைய கைகேயியின் உவகை பொங்கும் ஒளி நகை காண உவந்து வருகின்றான். மனிதன் எண்ணுவதெல்லாம் எண்ணியபடியே நடப்பதுண்டோ? நடப்பது இல்லையல்லவா? அதற்குமாறாக நினைத்தது முடிந்தது என மனப்பால் குடித்துவரும் தசரதன், அவலித்த தோற்றமும் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகக் கிடக்கும் அவள் நிலையைக் கண்டால் அவன் மனம் என்ன பாடுபடும்? இதுகாறும் சீதேவி போல இருந்த கைகேயி மூதேவியாகிவிட்டாள் என்றுதானே நினைக்கத்தோன்றும். இராம இராச்சியத்தைக் காண முயல்பவர்களுக்கு இதுதான் முடிவு போலும்! அதைக் காண முயன்ற காந்தியடிகள் என்ன ஆனார்? தசரதன் கொல்லாமல் கொல்லப்பட்டான், காந்தியடிகள் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இது நிற்க.

கைகேயியின் மாளிகைக்குத் தசரதன் வரும்போது, இரவு நடுநிசியைக் கடந்து விட்டது.

நாழிகை கங்குலின் எல்லை அடைந்த பின்றை
யாழிசை அஞ்சிய அஞ்சொல் ஏழை கோயில்

வாழிய என்று அயில் மன்னவர் துன்ன வந்தான்
ஆழி நெடுங்கை மடங்கல் ஆளி யன்னான்

என்று கம்பன் அவன் வருகையை அறிவிக்கின்றான்.

தன்பால் மாறாத அன்புடைய கைகேயி, தன்னை எதிர்கொள்ளாமலும், துயிலாமலும் துன்பமே வடிவாகித் தரையில் கிடப்பதைக் கண்டான் தசரதன். நிகழ்ந்தது தெரியாமையால் அவன் நெஞ்சு துடித்தது. உடல் வியர்த்தது. இடியேறுண்ட நாகம் போல இடர்க் கடலில் தலைகிழாய் வீழ்ந்தான். ஒருவாறு தேறி, இளைய ஒரு பெண்மானை எடுக்கும் களிற்று யானையைப்போல அவளைத் தழுவி எடுத்தான். தழுவிய அந்த நீண்ட கைகளை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் திரும்பவும் அவள் தரையில் விழுந்தாள். அது கண்ட மன்னன், "என்ன நிகழ்ந்தது? இந்த ஏழு உலகங்களிலும் யாராவது உனக்குத் துன்பம் தர எண்ணுவார்களானால், அவர்களைக் குலத்தோடும் தொலைத்துவிட என்னால் முடியும். பின்னர் என் வீரத்தைக் காண்" என்று கர்ச்சித்தான். அதே நிலையில் கைகேயி தசரதனைப் பார்த்து, முன்பு தனக்குத் தருவதாக வாக்களித்திருந்த இரு வரங்களையும் தருமாறு கூறினாள். "வரங்களைப் பெறுவதற்கு இத்துணை வம்புகள் ஏன்? இதோ நீ கேட்கின்ற வரங்கள். அவைகள் என்ன என்று கூறு; உன்னுடைய மகன் இராமன் மேல் ஆணை" என்று கூறினான்.

இராமனிடத்தில் எஞ்சாத அன்பு பூண்டவள் கைகேயி; ஆதலால் இராமனுக்கு முடிசூடும் விழா

விற்கு அவளிடமிருந்து எதிர்ப்பு வருமென்று தசரதன் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஆனால் வெந்த ஒரு புண்ணில் இரண்டு கூர்மையான வேல்களை எறிந்தால் அப்புண்ணையுடையவனுக்கு எத்தகைய துன்பம் வருமோ, அத்தகைய துன்பத்தைத் தரும் இரண்டு வரங்களைக் கைகேயி கேட்டாள். வரம் இரண்டனுள் ஒன்று இராமன் பதினான்கு ஆண்டு வனத்தில் வாழ வேண்டுமென்பது; மற்றது பரதன் அரசுரிமை பெறவேண்டு மென்பது. பரதனுக்குத்தான் அரசு என்று கைகேயி கேட்டிருந்தால்கூட மன்னன் வருந்தியிருக்க மாட்டான். இராமனைப் பிரிய வேண்டு மென்ற கவலையும், அப்பிரிவால் புத்திரப் பிரிவு ஏற்பட்டால், முனிவன் சாபப்படி தான் உயிர்விட நேரும் என்பதும் நினைத்து அரசன் துயர்க்கடலிலே ஆழ்ந்தான். அப்பொழுது எழுந்த சினத்தில் பெண் குலத்தையே அழித்துவிடலாமோ என்று கூட நினைத்தான். பலவாறு துயரப்பட்ட மன்னன் கைகேயியை நோக்கி, "நீ மனம் மாறுபடக் காரணம் என்ன?" என்று வினவினான்.

"மன்னவனே, என்னுடைய எண்ணத்தைத் தீயவர்கள் வந்து மாற்றவில்லை. வாக்களித்த இரண்டு வரங்களையும் தந்தால் நான் பெற்றுக் கொள்கிறேன். அன்றேல் உங்கள்பால் வசைச்சொல் வந்து சேரும். அவ்வசைச்சொல் வருமுன்னே, நான் இறந்து விடுவேன்" என்று கைகேயி கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் தசரதன் கைகேயியின் கால்களில்

விழுந்து இறைஞ்சிப் பலவாறு கூறத் தொடங்கினன். "இராமனுக்கு நாடாள்வதில் விருப்பமில்லை; நான் பலமுறை சொல்லிய பின் தான் அவன் இசைந்தான்; மேலும், இதைக் கேள்: பரதனுகிய உன் மகன் இந்நாட்டைக் கொள்ள இசையான்; அவன் ஒரு கால் இசைந்தாலும் உலகம் உடன்படாது; இங்கு இருக்கும் எல்லோரும் இராமனுக்கே முடிசூட்ட விரும்புவதால், நீயும் அதற்கு உடன்பட்டுப் பழியை ஏற்றுக் கொள்ளாது புகழை ஏற்றுக்கொள்; உனக்கு அரசு வேண்டுமெனினும், இராமனே உன் மகன் பரதனுக்கு அரசை முறையாகக் கொடுத்து விடுவான்" என்று நயமான முறையில் கூறினன். கைகேயியின் மனம் சிறிதும் மாறவில்லை. தான் கேட்ட வரத்தைத் தர வேண்டுமென்று அவள் பிடிவாதம் செய்தாள். இராமனைப் பிரிந்தால் அரசன் உயிர் விடுவான் என்று உணர்ந்தும், அவள் தன் பிடிவாதத்தை விடவில்லை. ஆனல் தசரதன் திரும்பவும் அவளை இரந்து, "நாடு என் மகன் இராமனுக்கு வேண்டா; ஆனல் அவனை நாடு கடத்தி விடாதே; உன்னுடைய மகன் பரதனே ஆளட்டும்; உலகமெல்லாம் உன்னிடத்திலே இருக்கட்டும்; இராமனைப் பிரிந்தால் நான் இறந்து விடுவேன்; ஆதலால் அவனை மட்டும் போகச் சொல்லாதே" என்பானய்,

நின்மகன் ஆள்வான் நீ இனிது ஆள்வாய்
நிலமெல்லாம்
உன்வய மாமே ஆளுதி தந்தேன் உரைக்கின்றேன்

என்மகன் என்கண் என்உயிர் எல்லா உயிர்கட்கும்
நன்மகன் இந்த நாடு இறவாமை நய

என்று இயம்பினன்.

கைகேயியின் நெஞ்சுறுதி மாறவில்லை. தந்த வரத்தைக் கொடுக்காமல் மீண்டும் மீண்டும் பேசுதல் அறத்தின் பாற்படாது என்று அவள் கூறினள். இக்கொடுஞ் சொற்களைக் கேட்ட தசரதன் பெரிதும் புலம்பி மூர்ச்சையடைந்தான். "மதியாலும் பலத்தாலும் மேலாக வைத்து எண்ணப்படுகின்ற மன்னர்களையும், தேவர்களையும் வென்ற தசரதன் தன் மனைவியினால் துயருறும் நிலை வந்ததே! அந்தோ! என்ன கொடுமை!" என்று உயிர்களெல்லாம் இரங்கின. இந்த நிலையில் இராப் பொழுது கழிந்தது; விடியல் வந்தது; இதனை, வாழ்விலே ஒன்றுபட்ட நாளிலிருந்து இரண்டறக் கலந்து ஒரே உயிராயிருந்த கைகேயி தசரதனுக்கு மிக்க துன்பம் வந்த நாளில் இரக்கம் காட்டாது நின்றதைக் கண்ட இராக்காலம் என்ற நங்கை மக்களுக்கு முன் நிற்பதற்கு வெட்கி ஓடிவிட்டாள் என்ற கருத்துப் பட,

சேணுலாவிய நாளெலாம்
உயிர் ஒன்று போல்வன செய்துபின்
ஏணுலாவிய தோளினன் இடர்
எய்த ஒன்றும் இரங்கிலா
வாணிலா நகை மாதராள் செயல்
கண்டு மைந்தர் முன் நிற்கவும்
நாணினள் என ஏகினள் நளிர்
கங்குல் ஆகிய நங்கையே

என்று கம்பன் கற்பனை செய்து பாடுகின்ருன். சூரியன் உதயமாயினன். அயோத்தி மக்கள் மிக்க ஆரவாரத்துடன் இராமனது முடிசூட்டு விழாவிற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். அரண்மனையில் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து முடித்த பின், வசிட்டன் ஏவலின்படி சுமந்திரன் தசரதனைக் காண அவன் மாளிகை சென்ருன். அங்கே தசரதனைக் காணுது கைகேயியின் மாளிகையில் அவன் இருப்பதை அறிந்து அவ்விடம் சென்ருன். வந்த அமைச்சர் தலைவனை நோக்கிக் கைகேயி இராமனைக் கூட்டி வரும்படி ஆணையிட்டாள். இதனை,

விண்டொட நிவந்த கோயில்
வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னைக்
கண்டிலன் வினவக் கேட்டான்
கைகேயி கோயில் நண்ணித்
தொண்டைவாய் மடந்தை மாதர்
சொல்ல மற்றவருஞ் சொல்லப்
பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னுள்
பிள்ளையைக் கொணர்க என்ருள்.

என்று கம்பன் உரைக்கின்ருன்.

12. தாயும் சேயும்

கைகேயி எதற்காக இராமனை அழைத்துவரச் சொல்லுகிறாள் என்பது சுமந்திரனுக்குத் தெரியாது. அவன் இராமனிடம் சென்று சிற்றன்னையின் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கவும்; இராமன் தேரேறிக் கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்றான். தெருக்களில் அவனைக் கண்ட நகர மாந்தர் அனைவரும் அவன் முடிசூடிக் கொள்ளுவதால் உலகமே ஒரு குடைக்கீழ் வந்தடையும் என்றும், மன்னனுக்கு மட்டுமன்றி மக்களுக்கும், பொதுவாக உலக முழுதுக்கும் நலமே அமையுமென்றும் கூறினர். தான் சிறிய தாயாரேயாயினும் கைகேயி இராமனிடத்தில் பேரன்பு வைத்திருந்ததனாலன்றோ அவனும் அவள் மடியிலே கிடந்து வளர்ந்தான்; அவன் பெற்ற பெரும் பாக்கியமன்றோ அது என்று மக்கள் பாராட்டினர். முடிசூட்டு விழாவிற்காக அலங்கரிக்கப்பட்ட தெருக்களின் வழியாக எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்ய இராமன் சென்று கைகேயி மாளிகைக்குள் புகுந்தான்.

வந்த மைந்தனைப் பார்த்துக் கைகேயி, மன்னன் அவனுக்குச் சில செய்திகளைச் சொல்லியதாகத் தெரிவித்தாள். "தந்தையும் தாயுமாக நீங்களே இருக்கும்போது அதை மறுப்பேனா? கூறுங்கள்" என்று நோக்கினான் இராமன்.

"இந்தப் பூவுலக மெல்லாம் பரதனுக்கே கொடுத்து விடுவதாக மன்னன் முடிவு செய்து விட்டான்; நீ வனத்திற்குச் சென்று அங்குப் பதினன்கு ஆண்டு இருந்துவிட்டு மீண்டும் இங்கு வரவேண்டும். இதுதான் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை" என்றாள். இதனைக் கம்பன்,

ஆழிசூழ் உலக மெல்லாம்
  பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித்
  தாங்கரும் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப்
  புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண்டு ஆண்டில் வாவென்று
  இயம்பினன் அரசன் என்றாள்

என்று கம்பன் அழகுறக் கூறியுள்ளான்.

இக்கட்டளையைக் கேட்டவுடன் இராமனுடைய முகம் அப்போது மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போலிருந்தது, ஏனென்றால் மன்னன் கட்டளையை மறுப்பதற்கு அஞ்சியே இராமன் அரசுரிமை ஏற்க இசைந்தான். கைகேயி, பரதனுக்குத்தான் நாடு என்றவுடன் தனக்கு விருப்பமில்லாத அரசுரிமை விலகியது என்று மகிழ்ந்தான். வண்டியிலே பூட்டப்பட்ட காளையை அருளுடைய ஒருவன் அவிழ்த்துவிட்டால் அது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொள்ளுமோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியில் அவனுள்ளம் மூழ்கியிருந்தது. இதனைக் கம்பன்,

தெருளுடை மனத்து மன்னன்
ஏவலில் திறம்பல் அஞ்சி
இருளுடை உலகம் தாங்கும்
இன்னலுக்கு இசைந்து நின்றான்
உருளுடைச் சகடம் பூண்ட
உடையவன் உய்த்த காரேறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க
அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்.

என்று இசைக்கின்றான்.

இந்த உரையைக் கைகேயி சொல்லக் கேட்டதும் "அரசனே எனக்குக் கட்டளையிட வேண்டுமென்பதில்லை; தாங்களே உவந்து கட்டளையிட்ட போதிலும் அதனை யான் மறுப்பேனா? என் பின்னவனாகிய பரதன் பெற்ற இந்த அரசியற் செல்வம் யான் பெற்றது போலத்தானே; நீங்களே எனக்குத் தந்தையும் தாயும் என்ற கருத்தினால் உங்களுடைய கட்டளையைத் தலைமேல் கொண்டு இன்றே காட்டிற்குச் செல்லுகிறேன்; விடையையும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று இராமன் கூறினான். இதனை,

மன்னவன் பணியன்றாகில்
நும்பணி மறுப்பனோ யான்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னினி உறுதி அப்பால்
இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கானம் இன்றே
செல்கின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்

என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

இராமன் இதன் பின்பு கோசலையைக் காணச் செல்லுகின்றான். தன் மகன் அரசவிருதுடன் வருவான் என்று வழிமேல் விழிவைத்துக் கொண்டிருந்த கோசலை இருபுறமும் சாமரையும் வெண் கொற்றக் குடையுமின்றி, இராமன் தனியாக வருவதைக் கண்டாள். இதனை மனக் கண்ணில் காணும் கம்பன்,

குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக்
 கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத்
 தருமம் பின் இரங்கி ஏங்க
மழைக்குன்றம் அனையான் மோலி
 கவித்தனன் வரும் என்று என்று
தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னாள்
 முன்னொரு தமியன் சென்றான்

என்று கூறுகின்றான்.

கண்ட மாத்திரத்திலேயே கோசலையின் உள்ளம் கவலை சூழ்ந்தது. மணிமகுடம் சூடாமல் வந்ததனால் ஏதோ இடர் வந்திருக்கவேண்டுமென்று கருதி, "மகனே உனக்கு முடிசூடுவதற்கு ஏதாவது இடையூறு ஏற்பட்டு விட்டதா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு விடையாக 'உன்னுடைய மகன் பரதனே முடிசூடிக் கொள்ளப் போகிறான்' என்று இராமன் கூறினான். இதனைக் கேட்டவுடன் கோசலை 'இது முறைக்கு மாறாக இருப்பினும், பரதன் மிக நல்லவனா தலால் அவன் அரசனாவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

ஆதலால் இந்தப் பூமியை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டு அவனுடன் கூடி நீ இன்பமாகப் பலகாலம் வாழ்வாயாக' என்றாள். அரசு பரதனுக்கு அமை வதை யாருமே தடை சொல்லவில்லை. கோசலையும் அது சரியெனவே கொள்கிறாள். இதனைக் கம்பன் இரு பாடல்களால் மிகவும் அழகாகக் கூறுகின்றான். அவை.

மங்கை அம்மொழி கூறலும் மானவன்
செங்கை கூப்பி நின்காதல் திருமகன்
பங்கமில் குணத்து எம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின்றான் என்றான்

முறைமை என்பது ஒன்று உண்டு அது அல்லது
நிறை குணத்தவன் நின்னினும் நல்லனால்
குறைவில் அன்பினன் எனக்கூறி நால்வர்க்கும்
மறுவில் அன்பினன் வேற்றுமை மாற்றினாள்

என வருகின்றன.

இங்கே ஒரு குறிப்பு. இராமனுக்கு முடிசூடப் படும் என்று கூனி கைகேயியிடம் கூறியவுடன் அவள் 'வேற்றுமையுற்றிலள்' என்று கூறிய கம்பன் கோசலை 'வேற்றுமை மாற்றினாள்' என்று கூறுகின்றான். இதனால் அறிவின்பாற் பட்ட கோசலையின் மனம் வேற்றுமைப்பட்டதென்றும், பின்னர் அதனை அவள் மாற்றிக்கொண்டாள் என்றும் காணலாம். பின்னும் கோசலை, 'உன்னுடைய தம்பிக்கே அரசுரிமையைக் கொடுத்துவிட்டு அவனுடன் ஒன்றிப் பல்லூழி காலம் வாழ்வாயாக' என்று சொல்லுகிறாள். கவலையுற்றுத்

தெளிந்து வரும் அவள் உள்ளம் திடுக்கிடுமாறு மேலும் ஒரு செய்தியை இராமன் அவளுக்குச் சொன்னான். அந்தச் செய்திதான் அவன் காட்டிற்குப் போய்ப் பதினான்கு ஆண்டுகள் இருக்கவேண்டுமென்ற கட்டளை. அரசுரிமை அவனுக்கில்லை என்பதைப் பற்றி ஒரு கவலையும் கொள்ளாத கோசலை, இராமன் காடு நோக்கிச் செல்லுவதால் உண்டாகும் பிரிவுத்துன்பத்தை ஆற்றாதவளாய் மிகவும் அழுது புலம்பினாள். 'ஒருகால் தன் மைந்தனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமென்று ஒரு திட்டமிட்டுக்கொண்டு, மணிமுடி தாங்குமாறு மன்னவன் முன்னே வஞ்சனையாகக் கூறினனோ' எனவும் ஐயுறலானாள். இதனைக் கம்பன்,

> வஞ்சமோ மகனே உனை மாநிலம்
> தஞ்சமாக நீ தாங்கென்ற வாசகம்
> நஞ்சமோ இனி நான் உயிர் வாழ்வனோ
> அஞ்சும் அஞ்சும் என் ஆருயிர் அஞ்சுமால்

என்று சொல்லிப் புலம்புகிறாள். கோசலையை இராமன் மெல்லத் தேற்றித் தெளிவித்தான். தான் காடு செல்லாவிட்டால் அரசன் பொய்யனாவன்; ஆதலால் தன்னைத் தடுக்கக் கூடாது என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தினான். அவனுடன் தானும் வந்துவிடுவதாக அவள் கூறுகிறாள். கோசலை நாட்டிலிருப்பதும், தான் காடு செல்வதும்தான் அறத்தின் பாற்படுமென்று கூறி இராமன் விடைபெற்றுச் சென்றுவிடுகிறான். எப்படியும் இராமன் காடு செல்

வான் என்று அறிந்த கோசலை அரசனிடம் மன்ருடி, இராமனை நாடு கடத்தாதவாறு கேட்பது கருதித் தசரதன் இருக்குமிடம் செல்கிருள். அங்கே அரசன் தன் நினைவின்றிக் கிடப்பதை அவள் கண்டாள். மன்னவன் அவளிடம் கைகேயியின் கொடுமைகளைக் கூறிய பின், விதிவசத்தால் தான் உயிர்விடப் போவதையும் கூறினன். அப்பொழுது இராமன் நீங்கின் தன்னுயிரும் உடம்பினின்று நீங்கும் என்பதற்கு முன்னமே உண்டாகி இருந்த சாபத்தையும் எடுத்துரைத்துக் கோசலையின் மனம் தெளியச் செய்தான் தசரதன்.

13. கன்யா சுல்கம்

இவ்வண்ணம் கோசலையின் பெருமனையில் நிகழ்ந்தபின் இராமன் சுமித்திரையின் மாளிகைக்குப் போனான். இதற்கிடையே இச்செய்தி இலக்குவனுக்கு எட்டவும் கைகேயி தன் சூழ்ச்சியால் அரசுரிமையைப் பரதனுக்கு மாற்றி விட்டாள் என்று இலக்குவன் நினைக்கலானான். அவன் மனதில் எழுந்த சினத்துக்கு அளவில்லை. தானே இராமனுக்கு முடிசூட்டப் போவதாகச் சொல்லித் தடுப்பவர்களைப் போருக்கு அழைக்கும் நோக்கத்துடன் அவன் சாலைகளில் திரிந்து வந்தான். இலக்குவன் சினம் கொண்டதை இராமன் அறிந்து, அவனிடம் வந்து அவன் மனம் வெகுளியால் வெந்து புழுங்குவது கண்டான். "அரசுரிமை தருகிறேன் என்று கூறிய தசரதன் அதனை உனக்குத் தந்த பின், பகைவர்களுடைய சூழ்ச்சியால், அதை மறுப்பதோடன்றி, உன்னைக் காட்டிற்கும் போகும்படி கட்டளையிடுவது கண்டும் நான் சினம் கொள்ளாது இருக்கமுடியாதே" என்று இலக்குவன் கூறினான். அது கேட்டதும், இராமன் இலக்குவனைப் பார்த்து, தான் அரசுரிமை பெற்றது குற்றம் என்றும், சிக்கல் நேரும் என்று உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து அதனை ஏற்கத்தான் முன்பே இசைந்திருத்தல் கூடாது என்றும் உரைத்தான்.

இதனை,

"பின் குற்றமன்னும் பயக்கும்
அரசென்றல் பேணேன்
முன்கொற்ற மன்னன்
முடிகொள்கெனக் கொள்ள மூண்டது
என் குற்றமன்றே இகல் மன்ன
வன்குற்றம் யாதோ
மின்குற் றொளிரும் வெயில்தீக்
கொண்டமைந்த வேலோய்"

என்று கம்பன் கூறுகின்றான்.

தான் காடு செல்வதற்கு விதிதான் காரணமே யன்றி வேறுயாரும் காரணமில்லையென்று நன்றாக வற்புறுத்தத் தொடங்கி "ஆற்றில் தண்ணீர் ஓடா விட்டால் அது ஆற்றினுடைய பிழையாகுமா? ஆகா தன்றே? அது போலவே நான் காடு செல்வதற்குத் தசரதனோ கைகேயியோ பரதனோ காரணம் அல்ல; ஆகவே அதுபற்றி நீ சினந்துகொள்வது தெளி வுடைய செயல் ஆகாது," என்று கூறுவானாய்,

"நதியின் பிழையன்று நறும்புன லின்மை அற்றே
பதியின் பிழையன்று பயந்து நமைப் புரந்தாள்
மதியின் பிழையன்று மகன் பிழை யன்று மைந்த
விதியின் பிழை நீ இதற்கு என்னை வெகுண்டது"

என இராமன் இசைத்தான்.

இலக்குவனுக்கு விதியிலே நம்பிக்கை இல்லை. வீணர்களின் வாதத்தில் தான் விதி என்னும் சொல் இருக்கும்; விதிக்கும் ஒரு விதி காண்பது தான் வீரம்

என்பது அவன் கொள்கை. அதனல் அவன் இராமனைப் பார்த்து, 'நீ கூறுகின்ற விதிக்கும் நான் ஒரு விதி செய்கிறேன் பார்" என்று கொதித்து எழுந்தான். தாய் தந்தையர்களிடத்தில் சினம் கொள்வது தகாது என்று கூறிய இராமனைத் தடுத்து 'நீ தான் எனக்குத் தாயும் தந்தையும்' என்கிருன் இலக்குவன்.

இராமன் இலக்குவனைச் சாந்தமாக இருக்கும்படி கூறிவிட்டு இரண்டு வரங்களைக் கைகேயி பெற்றிருப் பினும், உண்மையிலே கைகேயினுடையதே அரசு என்றும், தந்தையாகிய தசரதன் கூற அவள் அத னைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தாளென்றும், தான் கொள்ளத் தக்க செல்வம் விரதம் தவிர வேறு ஒன் றும் இல்லை என்றும் நன்கு விளம்புவானய்,

"வரதன் பகர்வான் வரம்பெற்ற
வள் தான் இவ்வையம்
சரதம் உடையாள் அவள்என
தனித் தாதை செப்பப்
பரதன் பெறுவான் இனியான்
படைக்கின்ற செல்வம்
விரதம் இதினல்லது வேறு இனி
யாவது"

என்று கூறுகின்ருன்.

தசரதனிடத்தில் வரம் பெறக் கைகேயி மிக்க உரிமையுடையவள் என்பது வரலாற்றுண்மை. ஆனல் அந்த உரிமை சரியன்று என்று கருதுபவன்

இலக்குவன். மேலும் கைகேயி வரத்திஞல் தனக்கு அரசு வேண்டும் என்று கேட்டாளில்லை; கேட்பதற்கும் இடமில்லை. பரதன் தனக்கு உரிய அரசை ஆள வேண்டுமென்பதே அவ்வரம். அப்படி இருக்க இங்கே கம்பன், கைகேயிக்கு அரசுரிமை உண்மையாக அமைந்துவிட்டது என்றும், தசரதன் தற்போது ஆளும் அரசஞதலால் அவன் தானே பரதன்பால் அரசை வைத்து நீ இதனை இனி ஆள்வாயாக என்று சொல்ல அம்முறையில் பரதன் அரசைப் பெறுவான் என்றும் கூறுகின்ருன். வான்மீகத்தில் கைகேயிக்கே அரசு உரியது என்பதைக்கொண்டே இச்செய்யுள் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது இதஞல் புலஞகிறது.

இனி இராமன் அரசுரிமை பெற வேண்டுமாஞல் நற்செயல்களுக்கே உறைவிடமான தசரதன் முடிவு வரையில் காத்திருக்க வேண்டும்; அன்றியும் தசரதனுக்குப் பின் அரசுரிமை கைகேயியை அடைவதால் அவளொடு போர் செய்து வென்று கொள்ளல் வேண்டும்; இது தவிர வேறு வழியில்லை. இதனை இராமன் விரும்பவில்லை. இலக்குவனுக்கு இராமனுடைய இச் செய்கை பிடிக்கவில்லை. இராமனிடம் ஏழு உலகங்களையும் வெல்லும் வலிமையும், ஆற்றலும் இருக்கும்போது வீஞக வில்லையும், அம்பையும் சுமந்துகொண்டு இருக்கும் படியான நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று வருந்துகிருன்.

இராமன் தன் முடிவை மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறிவிடுகிருன். இனிய மொழிகளாலே இளம்பிராயம் முதல் தன்னை அன்புடன் வளர்த்த தந்தையின் சொல்லை மீறி அரசாள்வது தனக்குத் தக்கது அன்று என்று முடிவு செய்துவிட்டாணுகையால் தன் தம்பியிடம் தான் தந்தை சொல்லை மீற முடியாதவனு யிருப்பதாகவும், ஆனுல் இலக்குவன் அவன் சொல்லை மீறுவாணுனுல் யாதும் அவனுக்குக் குற்றம் வாராது என்றும் சொல்கிருன். இதனை,

" நன்சொற் கடந்தெனை
   நாளும் வளர்த்த தாதை
தன்சொற் கடந்து எற்
   கரசாள்வது தக்க தன்ருல்
என்சொற் கடந்தால் உனக்கு
   யாதுளது ஈனம் என்ருன்
தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்
   கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான் "

எனக் கம்பன் கூறுகின்ருன். இங்கு இராமனைச் சிறப்பித்துக்கூறும்போது அவன் முதலில் கற்றுத் தேர்ந்த மொழி தமிழ் என்றும், பின்னர் வடமொழியை யும் படித்து அதற்கு ஓர் எல்லை கண்டான் என்றும் கம்பன் கூறுவது காண்க.

இந்தக் கொடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்ட பின் இலக்குவன் கோபம் அடங்கி இராமனுடன் சுமித்திரை மாளிகைக்குச் செல்கிருன்.

தன் மகனுன இலக்குவனும், இராமனும் தண்டகாரணியத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டிருப் பதைக் கண்ட சுமித்திரை துக்கமிகுதியால் தரையில் விழுந்து அழுது புரளுகிருள். துயரத்தால் முகம் வாடிநின்ற சுமித்திரையை இராமன் அடிபணிந்து அரசனுடைய வாய்மையையும் மரபையும் காப்பதற் காகத் தான் காட்டிற்குப் போவதுதான் அறம் என்று கூறுகிருன். கைகேயியின் தோழியர் கொண்டு வந்த மரவுரியை இராம இலக்குவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு, சுமித்திரையிடம் காட்டிற்குப் போக விடை கேட் கிருர்கள். இலக்குவனுக்குச் சில நல்லுரைகளைக் கூறுகிருள் சுமித்திரை. இராமன் போகின்ற காடே தன் மகனுக்கு அயோத்தியாக வேண்டுமென்றும், சீதையே அவனுக்குத் தாய் ஆவாள் என்றும்' இராமன் பின்னேயே அவன் செல்ல வேண்டுமென் றும் கூறுகிருள். பின்பு இலக்குவனை நோக்கி இராமன் அண்ணனே யாயினும், அவ்வுறவைக் கொண்டாடாமல் அவனுக்கு அடிமையாக இருந்து ஊழியம் செய்து இராமனைப் பாதுகாக்க வேண்டு மென்றும், எப்பொழுதாவது இராமன் உயிர்க்குத் தீமை நேரின், இலக்குவன் தன்னுயிரைக் கொடுத்து அவனுயிரைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றும் கூறு கிருள். இந்த நல்லுரைகளைக் கேட்டபின் சுமித்திரை யிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு இராமலக்கு மணர்கள் சீதையைக் காணச் செல்கின்றனர். அங்ங னம் செல்லும்போது இராமன் இலக்குவனைத் தன் னுடன் காட்டிற்கு வருவது சரியல்ல என்று கூறுகி

றுன். ஆனால் இலக்குவன் அவன்பால் மன்றாடித் தானும் காட்டிற்கு உடன் வர இராமனுடைய உடன் பாட்டைப் பெறுகிறான்.

இங்கே நாம் சிறிது சிந்தித்தல் வேண்டும். பரதனும் இலக்குவனும் இராமனுடைய இரு தம்பியாவர். பரதன் பாராளவும், இலக்குவன் இராமனுக்கு அடிமைப் பணிபுரியவும், கைகேயியும் சுமித்திரையும் நினைக்கின்ற நிலையை எண்ணும் போது அது நமக்கே வியப்பாய் இருக்கிறது. காரணம் என்ன? அரசுரிமை இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது என்பதை ஒப்புக் கொண்டாலன்றி இதற்கு விடை காணுவது அரிது.

வான்மீகி கூறிய "கன்யா சுல்கத்தைக்" கம்பன் மறைமுகமாக ஒத்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் இது காறும் கண்டோம். "கன்யா சுல்கம்" என்பது திருமணம் செய்யும்போது கணவன் மனைவிக்குக் கொடுக்கும் பொருள். இது பெண்ணுக்குச் சொந்தமாகி அவள் மகளுக்கே பின் உரிமையாகிவிடும். மக்கள் பிறக்கவில்லையானால் அது அப்பெண்ணின் தந்தைக்கோ சகோதரர்களுக்கோ போய்ச் சேர்ந்து விடும். இந்தச் சொத்துக்கு அவள் கணவனோ அவனுடைய வேறு பிள்ளைகளோ எந்த உரிமையும் கொள்ளமுடியாது. திருமணக் காலத்திலே, தசரதன் அயோத்தி அரசையே கைகேயிக்குக் "கன்யா சுல்க" மாகக் கொடுத்துவிட்டான் என்று முதல் நூலான வான்மீகம் கூறுகிறது. பல பாடல்களில் இக்கருத்தைக் கம்பனும் கூறுவதைக் காணலாம்.

14. வேடன் செய்த விருந்து

அரசுரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டு வருவான் தன் கணவன் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருக்கும் சீதை, மரவுரி தரித்த இராமஇலக்குவர்களைக் கண்டவுடன் துணுக்குறுகிருள். பின்னர், இராமன் காட்டிற்குச் சென்று வருகிறேன் என்று கூறியவுடன் தானும் அவனுடன் வருவதாகக் கூறுகிருள். பண்டை நாளைய கற்புடைப் பெண்டிர் கூறியதுபோலத் தன்னைப் பிரிந்து இராமன் கானகம் போவானுனல், திரும்பி வரும்போது அவன் தன் உயிரற்ற உடலைத்தான் காணலாம் என்று எடுத்துரைக்கின்ருள்.

இராமன், பின் வரும் சோக நிகழ்ச்சிகளை உணர்ந்து கூறுவான்போல், 'சீதையே, காட்டிற்கு என்னுடன் வருவதால் விளையக்கூடிய பல துன்பமான நிகழ்ச்சிகளை நீ சிந்தித்துப் பார்க்கின்ருயில்லை. உடன் வரத்துணிவதால் எனக்கு எல்லையில்லாத இடர்தரப் போகின்ருய்" என்று கூறுகிருன். இதனைக் கம்பன்,

"முல்லை யுங்கடல் முத்தும் எதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்நகையாய் விளைவு உள்ளுவா
யல்லைபோத அமைந்தனை ஆதலின்
எல்லை யற்றஇடர்தரு வாய் என்ருன்"

என்று பாடுகின்ருன்.

பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் இராமன் தன்னை இழந்துவிடுவான் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாதவளா யிருந்தாலும் சீதையின் வாயிலிருந்து ஒரு சொல் பிறந்துவிடுகிறது. இராமனை நோக்கி, "நாதா, நான் உங்களுடன் இருப்பது உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லையா? என்னைத் துறந்தபின்தான் உங்களுக்கு இன்பம் வரும்போலும்" என்று அவள் கூறினாள். இதனைக் கம்பன் மிக அழகாக முன்னறிவிப்பாக நமக்குக் கூறுவானாய்,

கொற்றவன் அது கூறலும் கோகிலம்
செற்ற தன்ன குதலையள் கூறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
எற்று றந்தபின் இன்பங்கொ லாம் என்றாள்

என்று கூறுகிறான்.

இவ்வாறு பல வாக்குவாதங்களெல்லாம் நிகழ்ந்து முடிந்தபின், சீதை மரவுரி தரித்துக்கொண்டு புறப்படத்தயாரானாள். மூவரும் எல்லோரையும் வணங்கிவிட்டுத் தேர்மீது ஏறிக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

வான்மீகி இராமாயாணத்தில் இராமனுடன் தான் வரவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தும்போது அவனைப் பார்த்துச் சீதை கூறுவதாக,

"இராமனே, நீ என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டால் என் தந்தையாகிய சனகன் என்ன நினைப்பார்? நீ அழகிலே சிறந்த

ஆடவரும் கண்டு அதிசயிக்கும் அழகைப்பெற்றிருந்த போதிலும் ஆண்மை அற்றவன் என்றே உன்னைக் கருதுவார். உன்னுடைய பௌருஷத்தைக் கண்டு அதை நம்பியல்லவோ என்னை உனக்குத் தந்தார்" என்று வான்மீகி உரைக்கின்றார்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் சீதை காட்டிலே வாழ வேண்டுமென்று துணிவு கொண்டு இராமனிடம் அதைத் தெரிவித்துவிட்டாள். இதன்கண் இன்னும் ஓர் உண்மையையும் அவள் குறிப்பாக உணர்த்துகிறாள். மூத்த மகனுக்கே இயற்கையாக அரசு அமைந்துவிடுவது முறை. அப்படியிருக்கக் கைகேயி "காட்டிற்குப் போ" என்று கூறியவுடன், தன்னுடைய உரிமையை நிலைநாட்ட ஏதும் செய்யாது இராமன் கோழைபோல் நடந்துவிட்டானே என்று ஐயப்பட்டாள் சீதை என்றும் வான்மீகி குறிக்கின்றார். நிற்க.

இராமன், இலக்குவன், சீதை ஆகிய மூன்று பேர்களையும் தொடர்ந்து அமைச்சர்களும், பிறரும் காடுவரை சென்றார்கள். இரவு வந்தவுடன் இராமன் அயோத்தி மக்கள் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவது கண்டு அவர்கள் தொடர்ந்து மேலும் வருவார்கள் என்று கருதிச் சுமந்திரனிடத்தில் தேரை மட்டும் திருப்பி ஓட்டிச் செல்லுமாறு கூறினான். தான் திரும்பிவந்தால் தனக்கும் அரசனுக்கும் மிகுந்த பழிச்சொல் வருமெனக்கூறி அமைச்சனைச் சாந்தப் படுத்தினான் இராமன். அமைச்சர் தலைவனும்

சீதை கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டு இலக்குவனிடம் வந்து, ஏதாவது செய்தி உளதா? என்று கேட்கிருன். இலக்குவனுக்கோ எல்லோர் பேரிலும் ஆத்திரம். அண்ணன் தனது உரிமையை நிலை நாட்டச் சிறிதும் முயற்சி செய்யாமல் காட்டிற்கு வந்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தான் இவ்வாறு வீரனுகவும் தன் அண்ணனிடம் மிகுந்த பக்தியுடையவனுகவுமிருக்க, இராமன் வீரமற்றவனுகவும், பரதன் சூழ்ச்சி மிக்கவனுகவும் இருப்பதாக அவன் எண்ணினுன். இந்த எண்ணம் மேலிட்டே தான் அவர்கள் இருவருக்கும் பின் பிறந்தவனுக இருக்கவே முடியாது என்று இலக்குவன் கருதினுன். சுமந்திரனைப்பார்த்து "வாளாயுதத்துடனே பிறந்த பரத மன்னனுக்கு நான் கூறியதைத் தெரிவியுங்கள்; தன் உரிமையை நிலை நாட்டும் நோக்கமில்லாத இராமனேடு நான் பிறந்தவனல்லன். சூழ்ச்சியால் அரசைப் பெற்று ஆளுகின்ற பரதனுடனும் பிறந்தவனல்லன். என் தம்பியாகிய சத்துருக்கனனுக்கு மூத்தவனுமல்லன். என்னுடனே பிறந்த நான், அவர்களைப்போல் கோழையல்ல; மிகுந்த வலிமையுடையவன்" என்ருன். இதனை,

மின்னுடன் பிறங்குவாட்
  பிறந்த வேந்தர்க்குள்
மன்னுடன் பிறந்திலன்
  மண்கொண்டு ஆள்கின்ற
தன்னுடன் பிறந்திலன்
  என் தம்பி முன்னலல்லன்

என்னுடன் பிறந்தயான்
வலியன் என்றியால்

என்று கம்பன் எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவதால் இலக்குவன் தவறு செய்கிறான் என இராமன் கருதி அவனை அடக்கிவிட்டுச் சுமந்திரனுக்கு விடைதருகிறான். பின்னர் இராமன் அவ்விரவே காட்டிற்குச் சென்று விடுகிறான்.

சுமந்திரன் வந்தபின் இராமன் காடு சென்று விட்டானென்றும், இனித் திரும்பி வரமாட்டான் என்றும் அறிந்து முனிவருடைய சாபத்தின் பயனாக அமரருடைய உலகத்தை அடைந்துவிடுகிறான் தசரதன்.

அரசன் இறந்தான் என்ற செய்திகேட்டுக் கோசலை, சுமித்திரை முதலான அவன் மனைவியரும், அமைச்சர்களும், மக்களும் ஒருங்கே வருந்தினர். அவர்கள் அடைந்த துயர் சொற்களுக் கடங்காது, வசிட்ட முனிவன் பரதனுக்கு ஆள் அனுப்பிவிட்டுத் தசரதனுடைய உடல் கெட்டுப் போகாதிருக்கத் தைலத்தில் இட்டுவைக்கக் கட்டளையிடுகிறான்.

கைகேயி தன் மகன் பரதனுக்கு அரசுரிமை எய்தும் பொருட்டுப் பல அரிய முயற்சிகள் செய்து முடிவில் அதனையும் பெற்றாள். ஆனால் இராமன் காடு சென்ற உடனே பரதனை நாட்டிற்கு அழைத்துவர ஏற்பாடு ஒன்றும் செய்யவில்லை. தசரதன் தன் உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருக்கும் போதுகூட, அவள்

பரதனைப் பற்றி யாதொரு சிந்தனையும் செய்யாதிருந்தது படிப்பவர் யாவருக்கும் வியப்பை அளிக்கிறது. இராமன், பரதனை உடனே கூட்டிக்கொண்டு வந்து முடிசூட்டிவிடுமாறு கூறுகிறான். ஆனால் தசரதன் இறந்த ஏழு நாட்களுக்குப் பின், வசிட்ட முனிவர் பரதனுக்கு ஆள் அனுப்பவேண்டுமென்று கூறி ஒரு தூதுவனையும் அனுப்பி வைக்கிறார்.

கூனி இராமனுக்கு அரசுரிமை கிடைக்கப் போகிறது என்றுகூறியவுடன் கைகேயி, "மூத்தமகனே இளவரசமுடிக்கு உரியவன்" என்று கூறினாள். ஆனால் கூனி இந்த வாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவள் மூத்த மகனே இளவரசு முடி தரிக்க வேண்டுமென்பதில்லை என்றதாகவும் பின்னர்த் தெரிய வருகிறது. இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் இருந்து விட்டு வந்தபின் மணிமகுடம் புனைந்து கொள்ளுகிறான். யார் இளவரச முடி சூட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கேள்வி எழுந்தபோது, இலக்குவனே அது தரிப்பதென்று முடிவாகிறது. இலக்குவன் பரதனுக்குத் தம்பி என்றாலும் அவனே இளவரசு முடி தரிப்பது சரியென முடிவு செய்யப்பட்டதால், மூத்தவனே இளவரச முடி தரிக்க வேண்டுமென்ற நியதி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவைகளெல்லாம் இராமாயாணம் படிப்பவர்களின் மனதில் எழும் சிந்தனைகள். இவற்றைப் பின்னர் ஆராய்வோம். இது நிற்க.

இராமன், சுமந்திரன் போனபின், கங்கையாற்றங் கரையிலுள்ள தவசிகளின் ஆசிரமத்தில் விருந்தினனாக இருந்தான். கங்கையிலே அவர்கள் எல்லோரும் நீராடி மகிழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுடன் இருக்கையில் அந்தக் கங்கைக்கு இரு கரையையும் தனது ஆதிக்கத்தில் கொண்டுள்ள குகன் இராமனைக் காண வந்தான். இராமனிடத்தில் பேரன்பு பூண்ட குகன் தேனையும், மீனையும் காணிக்கைப் பொருளாகக் கொண்டுவந்திருந்தான். இந்தப் பொருளைக் கண்டு இராமன் புன்முறுவல் கொண்டான். தவ வேடம் பூண்டு தான் உறையுமிடத்திற்குத் தகாத பொருளையும் அன்பின் மேலீட்டால் குகன் கொண்டுவந்து விட்டான் என்ற எண்ணத்தால் அவன் சிரித்தான்.

இந்தக் காணிக்கைப் பொருள்கள் அன்பின் மிகுதியால் கொண்டுவரப்பட்டவை. ஆகையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்கவைகளே; ஆகவே இப் பொருள்களைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டு இதுவே உண்டதுபோலாகும் என்று கூறினன். அப்பொருள்களைக் குகனிடம் திரும்பத் தந்துவிட்டுக் குதிரைகளுக்குப் புல் முதலானவைகளைக் கொண்டுவருமாறு கேட்டுக்கொண்டான்.

"அரியதா முவப்ப உள்ளத்
தன்பினு லமைந்த காதல்
எரிதரக் கொணர்ந்த என்றல்
அமிழ்தினும் சீர்த்த வன்றே
பரிவினில் தழீஇய எண்ணிற்
பவித்திரம் எம்ம னோர்க்கும்

உரியன இனிதின் நாமும்
உண்டன வன்றோ ?"

என்றான்.

கண்ணப்பன் என்ற வேடன் காளத்தியீசனுக்குத் தன் அன்பின் மிகுதியால் ஊனைச் சமைத்து நன்றாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக எச்சில் படுத்திக் கொடுத்தான். அவைகளைச் சிவன் அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டான். அதுபோலவே இராமனும் குகனது உள்ளத்தின் தூய்மையை நன்கு அறிந்தவனாதலால் அவனுடைய பொருளையும் ஏற்றுக் கொண்டான்.

விடிந்தவுடன் கங்கையைக் கடக்கும் நோக்கத்துடன் இராமன் மறுநாள் படகுகளுடன் வரும்படி குகனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இராமனிடம் அன்பு பூண்டவனாதலால் குகன் அவர்களுடனேயே அன்று இரவு தங்கினான். இலக்குவனும் குகனும் காவல் புரிய, இராமனும் சீதையும் துயின்றனர்.

காலையிலே சூரியன் உதயமானான். சாதாரணமாக நிகழ்கின்ற இந்நிகழ்ச்சி கம்பன் கவிதா சக்தியால் ஒரு தத்துவத்தையே கூறுகிறது. இறப்பவர்கள் பிறப்பதும், பிறப்பவர்கள் இறப்பதும் உலகில் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் என்று இந்நாட்டுச் சமயங்களெல்லாம் விளங்க எடுத்துக் கூறும். இறப்பேயில்லாத சூரியன் இரவு வந்தவுடன் இறப்பது போல மறைந்து, பகல் வந்தவுடன் பிறப்பது போல உதித்தான்; இது

உலகத்தினருக்கு மக்கள் இப்படித்தான் பிறந்து பிறந்து இறக்கின்றனர் என்ற தத்துவத்தைக் கூறுவதுபோல உள்ளது. இதனை

"துறக்கமே முதல வாய
    தூயன யாவையேனும்
மறக்கலா நினைய லம்மா
    வரம்பில தோற்றம் மாக்கள்
இறக்குமாறு இதுவென்பான் போல்
    முன்னை நாள் இறந்தான் பின்னுள்
பிறக்குமாறுஇது என்பான் போற்
    பிறந்தனன் பிறவா வெய்யோன்"

என்று பாடுகின்றான்.

பல வகையான செல்வங்கள் நிறைந்துள்ள தன் நாட்டிலே தங்கிவிடுமாறு குகன் இராமனை வேண்டுகிறான். அவன் கூறும் சில உணவுகளைக் கேட்கும் போது நாம் இராமன் உண்ணும் உணவு இதுவல்லவே யென நினைக்கலாம். ஆனால் அவனுடைய அன்பின் பெருக்கை நாம் எவ்வாறு அறிய முடியும்? "தேனும் தினைமாவும் தேவர்களும் விரும்பி உண்ணும் மிக்க சுவையுள்ள மாமிசமும் எம்பால் உள்ளன; உனக்கு அடிமையாயிருக்கக் குகனாகிய யான் சித்தமாக இருக்கும்போது ஏன் கங்கையைக் கடந்து போக வேண்டும்" என்று அவன் வேண்டுகிறான். அதனைக் கம்பன்,

"தேனுள தினையுண்டால்
    தேவரும் நுகர்தற்காம்

ஊனுள துணை நாயேம்
உயிருள விளையாடக்
கானுள புனலாடக்
கங்கையும் உள தன்றே
நானுள தனையும் நீ இனிது
இரு, நட, எம்பால் "
என்று அழகுற இசைக்கின்றான்.

குகனைப் பாராட்டி "உனது அன்பின் ஆழமும், ஆதரத்தின் அளவும் எல்லை காணமுடியாதவை," என இராமன் கூறுகிறான். துன்பப்பட்டவர்களே இன்ப நலங்களை மிக ஆழமாகக் காணமுடியுமென்றும், பிரிவு ஏற்படாவிட்டால் அன்பின் சீரிய நலங்களைக் காணமுடியாது என்றும் கூறி அவனிடமிருந்து விடை பெறுகிறான். குகனுடைய அன்பு இராமனுக்கு வியப்பைத் தந்ததால் அவனைத் தன் சகோதரனாக்கிக் கொண்டு இதுவரை நான்கு சகோதரர்களாக இருந்த நாம் இன்று ஐவர்களானோம் என இராமன் மகிழ்ந்து கூறுகின்றான். இதனைக் கம்பன்,

" துன்புள தெனினன்றே
சுகமுளது அதுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும்
பிரிவுள தெனஉன்னேல்
முன்புளம் ஒருநால்வேம்
முடிவுள தெனவுன்னேல்
அன்புள வினிநாம்ஓர்
ஐவர்கள் உளரானோம்.

என்று எடுத்துக் கூறுகிறான்.

கங்கையை கடந்து சென்ற இராமன் வனத்தின் இயற்கை வனப்பைச் சீதையோடு உடனிருந்து கண்டு சிந்தை மகிழ்கின்றான். அங்கே பரத்துவாச முனிவன் இராமனை எதிர்கொண்டு விருந்திட்டு உபசரிக்கிறான். அவனுடைய அன்பு மிகுதியா யிருப்பினும் அங்கே தங்குவது தகாது எனக் கருதி முனிவனிடம் விடை பெற்று இராமன் சித்திரகூடத்தில் தங்கியிருக்கப் புறப்படுகிறான். யமுனை நதியைக் கடந்த பின் அவர்கள் சித்திரகூடத்தை அடைந்தனர்.

சித்திரகூடத்தில் இலக்குவன் ஒரு அழகான பன்னசாலையை அமைத்து, அங்கு வந்திருக்குமாறு சீதையையும், இராமனையும் அழைக்கின்றான். அவர்களும் அங்குச் சென்று அக்குடிசையில் தங்குகின்றனர். இராமனிடமிருந்து மிகுந்த பாராட்டுதலை எதிர்பார்த்திருந்த இலக்குவனுக்குப் பாராட்டுரைகள் கிடைக்கவில்லை. அரசகுமரன் இலக்குவன் இவ்வழகான சாலையை அமைத்ததற்கு இராமன் கொடுத்த பாராட்டுரை "ஏதும் இல்லாதவன் எதையும் செய்யும் சக்தி வாய்ந்தவனாகி விடுகிறான்" என்பதுதான். இலக்குவன் சாலை அமைத்ததும் சீதை வனத்திலே கால்கடுக்க நடந்ததும் இராமனுக்கு ஒன்றாகவே பட்டன. இதனைக் கம்பன்,

> மேவு கானம் மிதிலையர் கோன்மகள்
> பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன
> தாவில் எம்பிகை சாலை சமைத்தன
> யாவை யாதுமிலார்க்கு இயையாததே

எனக் கூறுகின்றான்.

இலக்குவன் இராமனே அரசாள வேண்டுமென்ற கருத்துடையவன். ஆனல் இராமனே காட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அதனல் இலக்குவனுக்கு வருத்தம் மிகுந்தது. இதனை உணர்ந்த இராமன் இலக்குவனைத் தேற்றுகின்ருன். உலக இன்பங்கள் நிலையற்றவை என்றும், அந்தமில்லாத பேரின்பத்தை அடைவதே சாலச் சிறந்தது என்றும் கூறுகிருன்; இவ்வாறு, இராமனும், இலக்குவனும் சீதையும் காட்டிலே இருந்தபோது அயோத்தியில் மன்னன் இறந்தது அவர்கட்குத் தெரியாமலிருந்தது. நிகழ்ந்தது தெரியாமலேயே பரதனும் தன் தாய்மாமன் வீட்டிலிருந்து அயோத்திக்கு வந்து சேருகிருன்.

15. ஐயமும் தெளிவும்

பரதன் நாட்டிற்குள் நுழையும்போது நாடு பொலிவற்று இருப்பதைக் கண்டான். இதனைத் தன் தம்பியிடம் கூறினன். அரண்மனை அடைந்தவன் தசரதன் மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கே தன் தந்தையைக் காணாது ஐயுறும்போது தன்னைக் கைகேயி அழைப்பதாக ஒரு தோழியின் மூலம் அறிந் தான். அவள் தன் தாய்வீட்டாரைப் பற்றி விசாரித்த பின், அரசன் இறந்த காரணத்தை வளைத்துக் கூறாமல், நேரிடையாக மிக அழுத்தமாகக் கூறிவிடு கிறாள். "நான் இரண்டு வரங்களைப் பெற்றிருந்தேன்; ஒன்றினால் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினேன். பிறிதொன்றினால் உன்னை அரசனாக்கினேன்; இராமன் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல் தசரதன் இறந்து விட்டான்; நீ வருந்தாது அரசாள்வாயாக" என்ற கருத்துப்பட,

> வாக்கினால் வரந்தரக் கொண்டு மைந்தனைப்
> போக்கினேன் வனத்திடைப் போக்கிப் பாருனக்கு
> ஆக்கினேன், அவன் அது பொறுக்க லாமையால்
> நீக்கினேன் தன்உயிர் நேமிவேந் தென்றாள்

தன் தாய் செய்தது பெருந்தவறு எனக் கருதிப் பரதன் வெகுண்டான்; கைகேயியைக் கொல்லவும் அவன் நினைத்தான். ஆனால் இராமனை அன்புடன்

பேணிய அவளைக் கொன்றால், அவன் தன்னை வெறுப்பானேயென அஞ்சி அச்செய்கையை மேற்கொள்ளாது கைவிட்டான்.

இராமன் காட்டிற்குப் போகும்போது தசரதன் அவன் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாது இறந்து விடுவானென்று யாரும் எண்ணியிருக்க முடியாது. தன்னுடைய தூண்டுதலால் தான் கைகேயி அரசுரிமையைப் பெற்றாள் என நினைந்தே இராமன் உடனே காட்டிற்குச் சென்றிருக்க வேண்டுமென்று பரதன் நினைத்தான். இந்தத் தவறான கருத்து இராமன் உள்ளத்தில் உண்டாகாதபடி நீக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், காட்டிற்குச் சென்று. அவனைத் திரும்பவும் கூட்டிவந்து முடிசூட்டித் தனக்கும் தன் தாய்க்கும் வந்த பழியை மாற்றவேண்டுமென்று துணிந்தான். இக் கருத்தை யாவருக்கும் தெரிவித்துத் தந்தைக்கு ஈமக்கடன் செய்ய முன் வந்தான். ஆனால் வசிட்டன் அவனுடைய தந்தையின் கட்டளையைத் தெரிவித்து அவனைத் தடுத்து விடுகிறான். பின்னர்ச் சத்துருக்கனன் ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடிக்கிறான்.

முதல் நூலாகிய வான்மீகத்தில் பரதன் கேகய நாட்டிலிருந்து வந்தவுடனே "இராமன் முடிசூட்டிக் கொள்ளுவதைக் காணவன்றோ, நான் இங்கு வந்தேன். ஆனால் இங்கே ஏன் இந்த விபரீதங்கள் நிகழ்ந்தன. நான் வெளிநாடு சென்று திரும்புங்கால், இராமன் இந்த நாட்டுக்கு அரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டு

விளங்குவான் என்று நினைத்துக்கொண்டன்றோ நான் அன்று கேகய நாட்டிற்குச் சென்றேன். நீ திரும்பி வரும்போது இராமன் முடிசூட்டிக் கொண்டிருப்பான் என்று நீங்களும் கூறினீர்களே! அவ்வாறு கூறிய நீங்கள் ஏன் அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி விட்டீர்கள்?" என்று கேட்கிருன். இதனை வான்மீகி,

அபிஷேகஸ்யதிராம்னு ராஜா யஞ்நு யக்ஷ்யதே,
இத்யஹம் க்ருத ஸங்கல்ப:
ஹ்ருஷ்டோ, யாத்ராமயாசிஷம் [1]

(72-ஆம் சருக்கம் சுலோகம் 27)

என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

இதைப் படித்தவுடன் நமக்கு ஏன் கைகேயி பரதனை மாமன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தாள் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. பரதன் செல்லும்போதே இராமனுக்கு இளவரசு முடிசூட்டுவதற்குக் கைகேயி முடிவு செய்து விட்டாள் என்பது நாம் காணும் உண்மை. அப்படியிருக்க அவள் ஏன் தன் முடிவை மாற்றிக் கொண்டாள்? இஃது ஒரு விளங்காத புதிர். இதனையும் பின்னர் ஆராய்வோம். இது நிற்க.

அமைச்சர்களும் படைகளும் புடைசூழப் பரதன் காட்டிற்குச் செல்கிருன். இவர்கள் யாவரும் கங்கைக்

---

1. கைகேயிடம் பரதன் பின் வருமாறு கூறுகிருன்: நான், இராமன் மணிமகுடம் சூடிக்கொள்ளப் போகிருன் என்ற நம்பிக்கையாலன்றோ தேச யாத்திரை சென்றேன்; தசரதன் இராமனை அரசனுக்குவான் என்றன்றோ நம்பினேன்,

கரையை அடையும்போது, குகன் இவர்களைப் பார்க்கிருன். அப்போது சுமந்திரன், குகனைப்பற்றிக் கூறி, அவன் இராமனிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவன் என்றும், இராமனுல் உடன் பிறந்தவனுகத் தழுவிக் கொள்ளப்பட்டவன் என்றும் பரதனுக்குத் தெரிவிக்கின்ருன்.

குகன் பரதனுடைய படைகளைக் கண்டு அவன் மேல் ஐயம் கொள்ளுகிருன். இராமனைக் கொல்லவே அவன் வந்திருக்கிருன் என்ற கருத்தினுல், தன் படைகளைப் போருக்கு ஆயத்தமாயிருக்கும்படி பணித்து விட்டுக் குகன் கங்கையின் வடகரைக்குச் சென்ருன்.

இராமாயணத்தில் குகப்படலம் ஒன்றில்தான், பரதன் குணநலங்கள் யாவற்றையும் வடித்துக் கம்பன் கூறுவதைக் காணலாம். பரதனைப் பற்றிய பல புகழுரைகளை நாம் பலரிடமிருந்து கேட்டிருக்கிருேம். ஆனுல் குகப் படலத்தில் பரதனுடைய குணநலங்கள் குகன் என்ற உரைகல்லில் உரைக்கப்படுவதால் ஒரு மாற்றுக்கூடக் குறையவில்லை என்று மக்கள் அறிந்து மகிழுமாறு அமைந்திருக்கின்றன.

பரதன் அரசாள வேண்டிய காலத்தில் அதனை விடுத்துக் காட்டுக்கு வந்து உணர்ச்சியற்ற மரம்போல் கங்கைக் கரையில் நின்ருன். அந்தக் கங்கை நதி காவிரி நதியைப் போலச் செல்வத்திலும் பொலிவிலும் சிறந்து நின்றது.

பூவிரி பொலன்கழல் பொருவில் தானையான்
காவிரி நாடன்ன கழனி நாடொரீஇத்
தாவர சங்கம மென்னும் தன்மைய
யாவையும் இரங்கிடக் கங்கை எய்தினான்

என்று கம்பன் கனிந்து கூறுகின்றான்.

படைகளைக் கண்டதும் குகன் ஆத்திரப்பட்டான். "எலிப்பகை நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும் என்ற" திருக்குறளின்படி இப்படைகளெல்லாம் எலிக்குச் சமானம் என்றும், தான் பாம்பு என்றும் கூறினான். சிறந்தவனான இராமன் ஆளாமல் பரதன் ஆள்கிறானே என அவன் மனம் விம்மியது. பரதன் வஞ்சனையால் அரசு பெற்று விட்டானென்றே எண்ணுகிறான். "என்னுடைய அம்புகள் தீயைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றைச் செலுத்தினால் பரதன் படைக்குள் இவை செல்லாவோ? இவர்கள் ஆற்றைக் கடந்து போவார்களேயானால் நாய்க் குகன் என்று என்னை ஏசாரோ? இவர்கள் இராமனோடு போர் செய்யவே செல்ல வேண்டும். எம்முடைய படைக்குப் பரதன் சேனை போதிய இரையாகாது. நீ என் தோழன் என்று அவர் கூறியதை நான் மறக்க முடியுமா? தோழமை என்று அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ? இதை அசட்டை செய்தால் ஏழைமை வேடன் இறந்திலன் என்று என்னைக் காண்பவர் ஏச மாட்டார்களா?" என்றெல்லாம் குகன் வெகுண்டு கூறுகின்றான்.

பரதன் வருவதைக் கண்டதும் குகன் அவன் பேரில் மிகவும் ஐயங்கொண்டான். ஒருவரிடத்தில்

மிகுந்த அன்பு ஏற்படும்பொழுது அவருக்கு வேருன பிறரை ஐயுற்று நோக்குவது மக்கள் இயல்பு. இராமனிடத்தில் மிகுந்த அன்புபூண்டுள்ள குகனல் பரதனது தூய்மையான உள்ளத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அவனை எதிரியாக நினைந்து அவனைப் போரில் முறியடிக்க ஆயத்தமான குகன் பரதனை நேரே கண்குளிரக் கண்டான்; திடுக்கிட்டான். ஐயத்தால் அலைந்த அவன் உள்ளம் அன்பாய் மாறியது.

தான் தவருக எண்ணியதற்கு மாருகப் பரதன் அன்புருவாய் இருப்பதைக் குகன் கண்டான். மரவுரியுடனும், தூசிபடிந்த உடலுடனும் முகத்திலே கவலை நிறைந்து துயரமே மிகுந்து நிற்கின்ற பரதனைக் கண்டதும் அவனுடைய வில் கையினின்று நழுவி விழும்படி அறிவு கலங்கிச் செயலற்று நின்ருன். "பரதனைப் பார்த்தாலோ அவன் இராமனைப் போலிருக்கின்ருன்; அவனுடைய தம்பியோ, இலக்குவனைப் போலிருக்கிருன். இருவரும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து பிராணுகிய இராமன் சென்ற திசையை நோக்கித் தொழுதவண்ணம் இருக்கின்றனர். ஆகையால் என் மதியீனம் என்னே! இராமனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்தவர்கள் தவறுகளைச் செய்வார்கள் என்று எண்ணினேனே, அது ஒரு பெரும் பிழையன்ருே?" என வருந்துகிருன். இதனைக் கம்பன் இரு பாடல்களில்,

வற்கலையி னுடை யானை
  மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையில் மதியென்ன
  நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் கனிகின்ற
  துயரானைக் கண்ணுற்றான்
வில்கை யினின்று இடைவீழ
  விம்முற்று நின்றொழிந்தான்
நம்பியும் என் நாயகனை
  ஒக்கின்றான் அயல்நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான்
  தவவேடம் தலைநின்றான்
துன்பம் ஒருமுடிவில்லை
  திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார்
  இழைப்பரோ பிழைப்பு என்றான்''

என்று அழுகுற இயம்புகின்றான்.

இவ்வகையான எண்ணங்கள்மேலிடவே பரதனைக் காணலாமென்று குகன் தனியாக ஓர் ஓடத்திலேறி மறு கரையை அடைகிறான். பரதனும் குகனது இராம பக்தியை அறிந்து அவனைக் காண முற்பட்டு எழுந்தான். குகனும் தன் படகைச் செலுத்திக்கொண்டு பரதன் நின்ற துறைக்கு நேராக வந்தான். வந்தவன் எதிரே கைகூப்பி வணங்கிய பரதனை வணங்கினான். குகனை இராமன் தன் தம்பியாகக் கொண்டதனால் அவனைத் தனக்கு முன் பிறந்த அண்ணன் என்று நினைத்துக் குகனுடைய கால்களிலே பரதன் வீழ்ந்

தான். குகன் பரதனை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டான். பின்னர், குகன் பரதனை நோக்கி "நீ ஏன் காட்டிற்கு வந்தாய்?" என்று கேட்டான். இதற்குப் பதிலாகப் பரதன் "என் தந்தை முன்னையோர் முறையினின்றும் வழுவிவிட்டான். மூத்தவனே பட்டத்திற்கு உரியவன் என்பதே அரசநீதி. ஆனால் அதை மறந்து பெரும் பழியை என் தலைமீது சுமத்திவிட்டான். இதனை மாற்ற இராமனை அயோதிக்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்ற அவாவினால்தான் இங்கு வந்தேன்" என்று கூறினான்.

பரதனுடைய உள்ளத்தின் உயர்வைக் கண்ட குகன், பரதன் திருவடியில் வீழ்ந்து அவன் பெருமையை எண்ணி எண்ணிப் பெருமகிழ்வு எய்தினான். தாய்சொல் கொண்டு தந்தை கொடுத்த அரசைத் தீயவை என எண்ணி வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டுக் கவலையுடன் வந்திருக்கும் பரதனைப் பார்த்தபின், இராமனைக் காட்டிலும் ஆயிரம் மடங்கு மேலானவன் பரதன் என எண்ணினான். சூரிய குலத்திலே புகழ் பெற்ற மன்னர்கள் பலர் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்; சிபியைப் போன்றபல அரிய பெரிய மன்னர்கள் அரசாண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் பரதனது இச்செய்கையைக் கண்டபின் அவர்களுடைய புகழெல்லாம் வெயிலில் ஏற்றிய விளக்குப் போல மறைந்துவிட்டன என்று குகன் கூறி வியந்தான்.

இராமனுடைய தம்பியருள் குகனும் பரதனும்தான் மிகச் சிறந்தவர்கள். குகனை இராமன்

தன் தம்பியாக ஏற்றுக்கொண்டான். பரதன் இராமனுக்கு ஒன்றுவிட்ட தம்பி. இவ்விருவரும் சந்தித்தபொழுது ஒருவரை ஒருவர் அறியாத நிலையில் குகன் பரதனை ஐயப்பட்டான். ஆனால் அவனை நேருக்குநேர் சந்தித்தபின் பரதனுடைய குணநலங்களை நன்கு அறியும் வாய்ப்புக் குகனுக்குக் கிடைத்தது. தாய் கொடுத்த அரசு என்று எண்ணியபோதே அவனுக்குப் பரதனிடத்தில் இவ்வளவு பேரன்பு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆனால் பரதனுக்கே அரசுரிமை இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்ட தென்பதைப் பின்னர் இராமன் மூலம் அறியும்போது பரதனைப்பற்றிக் குகனது அன்புப் பெருக்கு எப்படியிருக்கும் என்பதை எண்ணுவோமானால் பரதன் இராமாயணத்திலேயே ஒரு சிறந்த கதாபாத்திரம் என்பதை அறியலாம். இக்கருத்தைக் கம்பன் மிகவும் அழகாகவும் தெளிவாகவும் கூறிவிடுகிறான்.

குகன் செலுத்தியபடகில், பரதனும் அவன் தாய்மார்களும் ஆற்றைக் கடக்கின்றனர். வழியில் கோசலை பரதனை நோக்கி, "இவன் யார்?" எனக் கேட்கின்றாள். அதற்கு விடையாக "இவன் இராமனுக்குத் தம்பி; இலக்குவனுக்கும் எனக்கும் மூத்தவன்; குகனென்பது இவன் பெயர்" எனப் பரதன் பகர்ந்தான். அது கேட்டதும் குகன் கோசலையை வணங்கித்தொழுது "இவள் யார்?" எனக் கேட்டான்.

உலகில் யார் பெரியவர் என்ற கேள்வியைப் பலகாலும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். இதற்கு விடை

யாகப் பலர் பலவிதமாகக் கூறலாம். ஆனால் கம்பன் என்ன கூறுகின்றான என்பதைப் பாருங்கள். "பெற்ற செல்வத்தைத் துறக்கின்றவர்களே பெரியவர்கள்" என்று கூறுகின்றான். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று கூறலாம். பட்டினத்தடிகள் செல்வராக வாழ்ந்தவர். அவர் ஒரு நாள் செல்வத்தை எல்லாம் விட்டு விட்டுக் காட்டிற்குத் தவம் செய்யச் சென்றுவிட்டார். இதனை அறிந்த வேந்தன், அணிதேர்ப் புரவி ஆட்பெரும் படையுடன் அங்குச் சென்றான். அடிகள் நிட்டையி லிருந்தார். சிறிது நேரம் சென்ற பின் அவர் கண் விழித்து அரசனை நோக்கி "எங்கு வந்தீர்?" எனக் கேட்டார்.

"அரசர்க்கு ஒப்பான செல்வத்திலே திளைத் திருக்க வேண்டிய நீங்கள் ஏன் துறவு மேற்கொண்டு விட்டீர்கள்? இதனால் நீங்கள் கண்டதென்ன?" என்று மன்னன் கேட்க, "நீர் நிற்கவும், நான் இருக்கவும் கண்டேன்" எனக் கூறினார். அப்பொழுது தான், அரசனுக்குத் துறவின் பெருமை தெரிந்தது. "யாம் யார்க்கும் குடி அல்லோம்" என்று இருமாந்து கூறும் குரலை அங்கே தான் வேந்தன் கேட்டான். பெறுவ தற்கு அரிய செல்வத்தைப் பெற்றும், அதனைத் துறந்தவர்களே பெரியவர்கள் என்பதை அவ்வரசன் உணர்ந்தான். இக்கருத்தையே கம்பனும்வலியுறுத்து கின்றான். கோசலை தசரதனுடைய முதல் மனைவி; அவள் மூன்று உலகங்களையும் படைத்த பிரமன் தந்தையாகிய திருமாலையே இராமனாகிய மகனைப்

பெற்றாள். ஆனால் பரதன் பிறந்ததால் அரச போகங்களைத் துறக்கும்படி நேர்ந்தது. என்றாலும் கோசலை பெருமைக்குரிய நன்மையைப் பெற்றுவிட்டாள். இங்குக் கம்பன் மிக அழகாக ஓர் உண்மையைக் கூறி விடுகிறான். இராமனைப் பெற்றதால் சுற்றத்தார் கோசலையைத் தொழுகின்றார்கள்; அந்த இராமன் திருமாலின் கூறு என்பது பற்றித் தேவர்களும் கோசலையைத் தொழுகின்றார்கள்; திருமால் மூன்றுலகும் ஈன்ற பிரமனைப் படைத்தவன். இத் திருமாலை இராமனாகப் பெற்றதால் கோசலை பெற்ற செல்வம் யாரும் பெற முடியாத பெருஞ் செல்வம். அப்பெருஞ் செல்வம் இராமன் முடி சூடுவதால் விளக்கம் எய்துகிறது. பரதன் வரலாற்றால், இராமன் முடி துறக்கு முகத்தால் கோசலை அரச போகத்தில் துறவு பூண்டாள். அதனால் அவள் பெருமைக்கு உரிமை பெறுகின்றாள். இக்கருத்தைச் "சுற்றத்தார் தேவரொடும் தொழநின்ற கோசலை" என்றும், மூன்றுலகும் ஈன்றானை முன்னீன்றானைப் பெற்றதால் பெருஞ் செல்வம் துறந்த பெரியாள்" என்று கம்பன் இன்பம் கனிய எடுத்தோதுகின்றான்.

பின்னர் இராமன், பரதனே பிறப்புரிமையினால் அரசுரிமை பெற்றவன் என்று கூறுவதை அறியாத நிலையிலும், பரதன் "நான் பிறந்ததினாலேயே பெருஞ் செல்வத்தை இழந்து விட்டாள் கோசலை" எனக் கூறுகின்றான். பின்னர்ச் சுமித்திரையை இலக்குவன் தாய் என்று சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

குகன் கைகேயியை யார் எனக்கேட்டான். இதற்குப் பதிலளிக்கும் போதுதான் கம்பன் தன் கவிதா சக்தியை எல்லாம் ஒருங்கே கூட்டி மிகவும் நயமாகப் பதிலளிக்கும்படி செய்கிறான். கைகேயி பரதனைப்பெற்ற தாய்; இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியவள் என்று கூறவேண்டும். பரதனே இதைக் கூறும்போது அவன் தாயைப் பழிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிடுகிறான். "துன்பங்களை எல்லாம் உண்டாக்கியவளும், நிந்தனைக்கு ஆளானவளும் இவள் தான். இவள் வயிற்றிலே தான் நான் பிறந்தேன். முகத்திலே ஒரு துன்பக் குறிகளுமில்லாதவளான இவளை நீ யார் என்று இன்னும் அறிந்து கொள்ளவில்லையா? இவள் தான் என் தாய்!" என்று பரதன் கூறினான்.

கம்பன் இங்கு ஒரு அழகான வார்த்தையைப் பெய்திருப்பதைக் காணலாம். "இடர் இலா முகத்தாளைக் காண்கிலையேல் இந் நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்" என்பது பரதன் கைகேயியைக் குறித்துக் கூறுவது. இக்கூற்றில் "இடரிலாமுகம்" என்றால் ஒரு துன்பமுமே காணாத முகம் எனப் பொருள்படும். வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒருவனுடைய கடுமையைக் காணவேண்டுமானால் அவருடைய முகத்தைப்பார் எனக் கூறுகின்றார்.

> "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
> கடுத்தது காட்டும் முகம்."

என்பது திருக்குறள்.

ஆனல் கைகேயி, தீயவை யாவினும் தீயவளா னல் அவளுடைய முகம் கடுகடுத்தல்லவா இருந் திருக்க வேண்டும். நாகம் போலும் கொடியவரின் மனக் கொடுமையாகிய நஞ்சின் இருப்பு முகத்திலே காணப் படுமே! கைகேயி அத்தகையவளாயின், அவளுடைய கொடுமை அவள் முகத்திலே விளங்கவேண்டுமே? ஆனல் அவள் முகத்தில் கொடுமைக் குறிப்புச் சிறிதும் தோன்றவேயில்லை. பயனில் பற்றின்றிச் செய்த ஒரு காரியவாதியாகையால் அவளுடைய முகத்திலே தீய எண்ணத்தின் வாடை வீசவில்லை. என் ஆருயிர்க் கணவனுகிய தசரதனை "வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளலாகச் செய்து விட்டேன்" என்ற கடமை உணர்ச்சியின் வெற்றி யிலே இருந்தாள்; ஆதலால் அவள் துக்கப்படவில்லை. உலக இன்பங்களிலே பற்றில்லாத மன நிலையை யுடைய ஒரு பெண்ணைத்தான் கம்பன் கைகேயியின் மூலமாகக் காட்டுகின்றுன்.

கைகேயியைப் போலப் பழியை ஏற்றுக்கொண்டு பிறரை வாழ வைக்கும் பெரியோர் பலர் வாழ்ந்ததால் தான் இவ்வுலகம் வாழ்கின்றதென்றுல் அது மிகை யாகாது. தனக்கென வாழாது பிறருக்கென வாழும் இத்தகையவளை இராமன் "தாய்" என அன்புடன் போற்றியதில் வியப்புண்டோ?

16. சித்திர கூடம்

பரதன் முதலியோர் கங்கையைக் கடந்து பரத்து வாசர் இருந்த தவச்சாலையை அடைந்தனர். முனி வரும் அவர்களை முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றார். முடிசூடி அரசு புரிய வேண்டிய பரதன் மரவுரி தரித்து வந்ததைக் கண்ட அம்முனிவர் திடுக்கிட்டு அதன் காரணத்தை அறிய விரும்பினார். பரதனும் தன் மனக் கருத்தை உறுதியாகக் கூறியவுடன் அவரும் மற்ற முனிவர்களும் பேருவகை எய்தினர். இராம னுக்கு முடிசூட்டுவதற்கே பரதன் வனம் வந்திருக் கின்றானென்று அறிந்ததும் அம்முனிவரின் உடலம் உள்ளும் புறமும் குளிர்ந்தது.

பரத்துவாச முனிவர் தம் தவவலிமையினால் பல் வகை உபசாரங்களுடன் தேவலோகத்திலும் கிடைக் காத அரிய விருந்தைப் பரதனுக்குச் செய்தார். ஆயினும் அவன் காய் கிழங்குகளையே உண்டு தரை யிலே துயின்றான். அவனுடைய படைவீரர்களும், பிறரும், அவ்விருந்தினைச் சுவைத்து உண்டு மங்கை யர் அடிவருட மனமகிழ்ந்து தூங்கினர் எனக் கம்பன் கூறுகின்றான்.

அம்முனிவர் செய்த விருந்தைப் படித்துப் பார்ப் பவர் இன்று அமெரிக்க நாட்டிலும் இத்தகைய விருந்து கிடைக்குமாவென ஐயுறுவர். கவியின்

குறிக்கோள் அந்நாட்டின் அந்நாளைய நிலைமையை நன்கு சித்திரிக்க வேண்டுமென்பதுதான். அந்நாளில் தவசிகளின் பெருமை மிகவும் உயர்ந்து இருந்தது. இன்று எவ்வாறு எண்ணியதை எண்ணியாங்கு விஞ்ஞானத்தின் மூலம் நாம் செய்துகொள்ள முடிகிறதோ அதுபோலவே அக்காலத்தில் தம் தவவலிமையால் பல அரிய செயல்களைச் செய்ய முடிந்தது. விசுவாமித்திரர் வேந்தராயிருந்தபோது, ஒருகால் வசிட்டரின் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். அவருக்கு ஒரு பெரிய விருந்து நடந்தது. அவ்விருந்தின் பெருமையை வியந்த அவர் அதற்குரிய காரணத்தை அறிய மிகவும் ஆவல்கொண்டார். காமதேனுதான் இதற்குக் காரணம் என்று கண்டவுடன், அதனைப் பெற அவர் முனைந்தார். ஆனால் வசிட்டரது தவ வலிமையின் முன் விசுவாமித்திரர் படைவலிமை நிற்க முடியவில்லை. தவத்தின் பெருமையை அறிந்த அவர் அரச வாழ்வை விடுத்துத் தவசியானார். முனிவர்கள் தமது தவவலிமையால் வசதியில்லாத பெருங்காட்டிலும், மன்னவர்களாலும் செய்ய முடியாத விருந்தைச் செய்ய முடியும் என்பதை நாம் தெளியவே பரத்துவாசரின்விருந்தைக் கம்பன் மிகவும் விரிவாகக் கூறுகிறான். இராமன் காலத்தில் நாட்டிலும் காட்டிலும் செல்வ வளம் மிகுந்திருந்தது என்பதைக் கூறுவது கம்பன் நோக்கமேயன்றிப் பிறிதில்லை.

பரத்துவாசரின் விருந்திற்குப் பின் பரதன் முதலியோர் பாலைவனங்களைக் கடந்து சித்திரகூட

மலையை அடைந்தனர். இலக்குவன் பரதனுடைய சேனையின் வருகையைக் காண்கின்றான். கைகேயி நம்மை நாட்டை விட்டு ஓட்டினளாக, காட்டினின்றும் நம்மை ஓட்டப் பரதன் வந்துவிட்டான் போலும் என்ற ஐயம் அவனுக்கு எழுகிறது. மலையுச்சியிலேயிருந்து இலக்குவன் பார்த்தானாகையால், அவனுக்குச் சேனைகளின் கூட்டமும், அவைகள் எழுப்பிய தூசியும்தான் முதலில் தெரிந்தன. பரனைதப் போரிலே வெல்லவேண்டுமென்று நினைத்து இராமனை அடைந்தான்; மனதில் மிகுந்து எழுந்த கோபத்தால், வீர மொழிகளைப் பேசிய இலக்குவனை இராமன் சமாதானப்படுத்தி "இலக்குவனே, பதினான்கு உலோகங்களையும் விற்படையேந்திப் போர்செய்து வெல்ல நீ முடிவு செய்து விட்டால், அதனைத் தடுத்து நிறுத்துவார் இங்கு யாருமில்லை. ஆனால் நான் கூறுவதைச் சிறிது கேட்பாயாக" என்ற கருத்துத் தோன்ற,

> இலக்குவ உலகமோ ரேழு மேழு நீ
> கலக்குவை யென்பது கருதி னலது
> விலக்குவ தரிது அது விளம்பல் வேண்டுமோ
> புலக்குரித் தொரு பொருள் புகலக் கேட்டியால்

என்றான்.

"சூரிய குலத்திலே பிறந்தவர்கள் யாரும் தருமத்திற்கு மாறான செய்கைகளைச் செய்யமாட்டார்கள்; அன்பின் பெருக்கால் தான் பரதன் என்னைக் காணக் காட்டிற்கு வந்துள்ளான். அவன் மிகச் சிறந்ததான தருமத்திற்கு உரிய தெய்வத்தின் வடிவம்; நன்மைக்

குணமாகிய தேருக்கு அவன் அதனைத் தாங்கும் அச்சாணி போன்றவன்" என்று இராமன் இலக்குவனை அழைத்துப் "பின்னர் நடப்பதைக் காண்பாயாக" எனக் கூறுகின்றான்.

இதனைக் கம்பன்,

> சேனையர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின்
> ஆணியை அன்னது நினைக்க லாகுமே
> பூணியல் மொய்ம்பினுய் போந்தது ஈண்டு எனைக்
> காணிய நீ யிது பின்னும் காண்டியால்

எனக் கூறுகின்றான்.

இராமனும், பரதனும் நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்றனர். இராமனை நோக்கித் தொழு கையும் துவண்ட மேனியும் அழுத கண்ணும் கொண்டு, துன்பமே வடிவாய் வந்த பரதனைக் கண்டவர்கள் யார்தான் வியக்க மாட்டார்கள்? அப்படிப்பட்டவனை இராமன் முழுவதும் நோக்கினான். இலக்குவனை நோக்கி "பரதனது போர்க்கோலத்தைப் பார்" எனக் கூறினான். இலக்குவன் தான் தவருக நினைத்ததை எண்ணி வருந்திக் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கி நின்ருன்.

இராமன் தன் தந்தையான தசரதனது நலம் கேட்கவே, பரதன் அவன் இறந்துவிட்டான் என்று கூறுகிருன். அதனைக் கேட்டவுடன் இராமன் வேரற்ற மரம்போல் பாருற்று வீழ்ந்து புலம்பினான். சீதையும், இலக்குவனும் மிகவும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தனர். பின்னர் வசிட்டன் இவர்களை எல்லாம்

தேற்றினன். அப்போது பரத்துவாச முனிவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். வசிட்டன் தேற்றியபின் இராமன் தந்தைக்கு நீர்க்கடன்களைக் செய்தான். தசரதனுடைய மூன்று மனைவியரும், கங்கையில் மூழ்கிக் கடனாற்றினர். இவர்களைக் கண்டவுன் இராமன் கண்ணீர் சிந்தினன். இவ்வண்ணம் எல்லோரும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கச் சூரியன் மறைந்தான்.

மறுநாள் பரதனை நோக்கிப் "பரதனே, அரசனோ இறந்து விட்டான்; இப்பூமண்டலமோ அவனது ஆணையால் உனக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது; உண்மையாகவே உனக்கு உரிமையான அரசை நீ தாங்காமல் தவவேடத்தை விரும்பிப் பூண்டது என்ன காரணம்?" என்றான். இக் கேள்வி பரதனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கி விட்டது. தன்னுடைய சகோதர வாஞ்சையிலே ஐயங்கொண்டுதான் இராமன் இவ்வாறு வினவுகின்றானோ எனப் பரதன் நினைந்து வருந்தினன். சூழ்நிலையை எண்ணி ஒருவாறு தேறினன். இராமனும் சீதையும் கண்மூடி இனிது துயிலவும், இலக்குவன் இரவின் எல்லையாகிய விடியற்காலை வரையிலும் இமைகொட்டாமல் அவர்கட்குக் காவல் புரிந்து வந்தான் என்பதைக் குகன் வாயிலாக அறிந்தவனாதலால் அவனோடு தன்னை வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றான். தான் மிகவும் சிறியவனே என்ற எண்ணம் பரதன் மனதில் பிறக்கிறது. கங்குல் எல்லை காண் பளவும் கண் இமைக்காமல் தன் அண்ணனைப்

பாதுகாத்த இலக்குவன் எங்கே? அன்னையின் மூலமாக அரச பதவியைப் பெற்ற தான் எங்கே? என்று நினைந்து நினைந்து பரதன் வருந்துகிருன். இவ்வண்ணம் சிந்தனைக் கடலில் திசை அறியாது திகைத்து வருந்திய பரதன், இராமனை நோக்கி, "தரும நெறியில் நிற்பார்கள் நீ யல்லாது பிறரில்லை. தன்னுடைய தாய் மன்னனிடம் வரம் பெற்று அவனைக் கொன்று விட்டாள், அவள் மகனுன நான் தவவேடம் பூண்டது தவறு எனக் கருதி விட்டாயா? என் அன்னை என் பேரில் சுமத்திய பழியினின்று நான் எவ்வாறு மீள்வேன்? இறக்கவும் துணிவு வரவில்லையே? கற்பிலிருந்து விலகிய மகளிரும், பொறுமையினின்று விலகிய தவ வொழுக்கினரும், கருணையின் வழியிலிருந்து விலகிய தருமவான்களும் சிறந்தவராகமாட்டார். அது போலவே முறைமையினின்றும் விலகிய அரசும் சிறக்காது. ஆகையால் எனக்காகத் தந்த அரச செல்வத்தால் நீ பிரியவும், அது தாங்காது அரசன் மாளவும் பழி என்னைச் சாரவும். இவ்வரசை ஆள நான் ஒருகாலும் சம்மதியேன்" என்று கூறினன். பரதன் இராமாயண மக்களுள்ளே ஒரு சிறந்த குணக்குன்று. புகழுக்காக உயிரைக் கொடுக்கவும், பழி எனின் உலகமே வரினும் அதை மறுக்கவும் துணிந்த தமிழ்நெஞ்சமுடையவன். அஞ்சுவதை அஞ்சுகின்ற அறிஞனுதலால், அரசை ஏற்க மறுத்துவிடுகின்ருன். தனக்கு அரசுரிமையைக் கொடுப்பதற்காகப் பரதன் வருகிருனென்பதை உய்த்துணர்ந்தே இலக்குவனிடத்தில் முன்பே இராமன் கூறியிருப்பதை நாம்

அறிவோம். இலக்குவனுக்கு அரசுரிமை வேண்டு மென்றாலும் பரதன் கொடுத்துவிடுவான் என்பதை யும் இராமன் நன்கறிந்தவன்; எனினும் பரதனே இவ் வார்த்தைகளைக் கூறியது அவன், தான் அரசுரிமை பெற்றது அறத்திற்கு மாறானதென்ற உறுதியான எண்ணம் கொண்டுள்ளான் என்பதைத் தெள்ளத் தெளியக் காட்டுகிறது. பரதன் கொண்ட முடிவு தவறு என இராமன் கருதினான். திருமால் காக்கும் தொழில் செய்பவன்; அந்தக் காவற்றொழிலை முன்னின்று இப் பூமியிலே நடத்துபவர்கள் அரசர்கள், ஆகையால் தான் "திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்" என்று பண்டையோர் கூறி னர். உலகங்களை முறைசெய்து காப்பாற்றுவதனாலே இறையெனப் பெயர் பெற்ற அரசன் ஏவலில் தான் உலகிலே மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்கின்றனர் என்று கருதினர் முன்னோர். இது போலவே அன்னையும் தந்தையும் கண் கண்ட தெய்வங்கள். தசரதனோ மன்னன் மட்டுமல்லாமல் இராமன் முதலியவர்கட்குத் தந்தையுமாவான். அவன் ஏவல் வழி நிற்பதே தருமம் என்ற கருத்திலே இராமன் வனம் புகுந்தான். ஆனால், பரதனோ அவர்கள் சொல்லை மீறி இராமனை நாட்டிற்குத் திரும்பி வருமாறு அழைக்கிறான். இராமன் நாடு சென்றால் மன்னனுடைய ஏவலையும், தந்தையின் கட்டளையையும் மீறியவனாவான். ஆகை யால் இராமன் தன் கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறத் தொடங்கி, "தாய் தந்தையர்களுக்கு நல்ல புகழைத் தேடித் தருவது தான் மக்களுடைய கடமை. அவர்

களுக்குப் பழி ஏற்படாவண்ணம் பாதுகாக்க வேண்டும். தாய் தந்தையர்களின் கட்டளையை மறுத்து, நீ அரசை வேண்டாமென்பது பெருங்குற்றமாகும். என் தாய் தந்தையர்களை இவ்வுலகத்தில் பொய்யர்களாக்கிச் செல்வம் பெருகியுள்ள அயோத்தி நாட்டை நான் அரசு புரிந்தால் என்னைப் பிறர் எள்ளி நகையார்களா? அது தருமமாகுமா? சிறிது சிந்தனை செய்,'' என்று கூறினன். பரதனுக்கு இராமன் கூறியது தெளிவு தரவில்லை. இராமன் இதனை விளக்கமாகக் கூறத் தொடங்கி "தசரத ராசகுமாரனே, நீ உன் தாயைத் தீயவளென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிருய்; அது தவறு. அவளுக்கே உரியதான அரசைப் பெற நான் நினைத்தது என் குற்றம். இவ்வரசு எப்படி அவளுக்கு உரிமையாகிவிட்டது என்பதைக் கூறுகிறேன்; சிறிது அமைதியாகக் கேள்'' என்முன்.

இராமனுக்கு முறையாக வந்த அரசுரிமை தனக்கு எவ்வாறு உரிமையாகுமென்று வியப்புற்று மெய்ம் மறந்து நிற்கும் பரதனை நோக்கி "உடன் பிறந்தவனே, நம் தந்தை புத்திரப்பேறு இல்லாது பலகாலம் வருந்தினர்; கல்லாக, மரமாக, விலங்கினங்களாக அலைந்து திரியும் உயிரினங்கள் பெறுவதற்கு அரிய மக்கட் பிறவியைப் பெறத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவே; அவைகளை மக்களாக ஆக்கத் தொழில் புரியும் நல்லரசு தன்னல் இயலாமற் போய் விடுமோ? சுயநல வாழ்வின்றிப் பிறருக்காக வாழும் பெருவாழ்விற்கு அடிப்படையான மக்கட்பேறு இல்லாது போகுமோ?

என அவர் வருந்தினர். அப்பொழுது உன் தாய், அழகிலும் குணத்திலும் சிறந்தவள் என்பதைக் கேள்வியுற்று அவளே மணக்க விரும்பினர். ஆனல் கேகயன், தன் மகள் வயிற்றிற் பிறக்கும் மகனுக்கு அரசுரிமை அமைந்தாலன்றி உடன்படேன் என மறுத்து விட்டான். வேறு பிள்ளைகள் இல்லாத அவன், அங்ஙிலேயில் அவள் மூலமாகவாவது ஒரு மகன்பெற மாட்டோமா என்ற எண்ணத்திஞல் கேக யன் விருப்பத்திற்கு இணங்கி, அயோத்தி அரசைக் "கன்யா சுல்கமாகக்" கைகேயிக்கே வழங்கிவிட்டான். அன்று முதல் அயோத்தி அரசு கைகேயினுடைய சொத்தாகி விட்டது. நீ பிறந்தது முதல் அது உனக்கே உரியதாகிவிட்டது. ஆகையால் அரசுரிமை உன்னது தான். உன்னுடைய அரசை நான் இன்று ஏற்பேஞயின் என்னுடைய தாய் தந்தையர்கள் பொய் யர்களாகி நரகத்தில் வருந்துவர்" என்று கூறினன்.

கம்பனது இராமாயணம் இவ்வுண்மையை வெளிப்படக் கூறவில்லையாயினும் மறைமுகமாக நம் மைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்து விடுகிறது. குறிப்பாகக் கூறப்படும் இவ்வுண்மையை வான்மீ கத்தை அறியாதவர்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. குறிப்பால் அக்கவிகள்,

இம்மை பொய்யுரைத் திவறி யெந்தையார்
அம்மை வெம்மைசேர் நரக மாளயான்
கொம்மை நன்னிதிக் குவையின் வைகிவாழ்
செம்மை சேர்நிலத் தரசு செய்வதோ

வரனி னுந்தைசொன் மரபி னுலுடைத்
தரணி நின்ன தென்று இயைந்த தன்மையால்
உரனின் நீபிறந் துரிமை யாதலால்
அரசு நின்னதே ஆள்க என்னவே

என வருவது காணலாம்.

வான்மீகத்தில் கூறப்படும் இவ்வுண்மையைப் பாசகவி என்பார் தமது பிரதிமா நாடகத்திலேமிகவும் அழகாகக் கூறுகின்றார். இராமன் தனக்கு அரசுரிமை இல்லை என்பதைக் கூறிப் பின்னர் கைகேயியை அரசு கவர்ந்தவள் என்று கூறுபவர்களைப் பார்த்துக் "கைகேயிக்கே உரிமையான அரசை அவள் கேட்டுப் பெற்றாள் என்றால் குற்றமாகுமா? ஆனால் நமக்கு இல்லாத அரசுரிமையைப் பெறவேண்டுமென்று நினைக்கின்ற நாமே குற்றமுடையவராவோம்" என்று கூறுகிறான்.

வான்மீகத்திலும் பாசகவி எழுதிய நாடகத்திலும் பிற வடமொழி நூல்களிலும் கூறப்பட்ட இவ்வுண்மையைக் கம்பன் மறைத்து விட்டான். அதனால் தமிழகத்தில் இராமனது பெருமை உயர்ந்துவிட்ட போதிலும் நாட்டில் பல சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. இச்சிக்கல்கள் என்ன எனபதைப் பின்னர்க் கூறுவோம்.

பரதன் தனக்கே அரசுரிமை ஏற்பட்டு விட்டது என்பதை அறிந்த பின்னும் தன்னுடைய முடிவை மாற்றிக்கொள்ள மறுத்து விடுகிறான். இராமனை அரசனாக்குவது என்று அவன் நினைத்துவிட்டானாகையால் எவ்வாறாயினும் அதைச்செய்தே தீருவது

என்று உறுதிகொண்டான். யாருக்கும் தம்முடைய பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுக்க உரிமையுண்டு. பரதன் இராமனை நோக்கி "உனக்கு ஒப்பான ஒருவனை மூன்று உலகங்களிலும் யாரும் காணமுடியாது. அப்படிப்பட்ட நீ பிறந்த நாடு உன்னதாகக் கொள்ளாமல் எனதாக்கி விட்டாய். ஆனாலும் நான் உனக்குத் தருகிறேன். அயோத்தி வந்து மகுடம் புனைந்து கொள்" என்று கூறினான்,

இதனைக் கம்பன்.

முன்னர் வந்து உதித்து உலக மூன்றினும்
நின்னை ஒப்பில்லா நீ பிறந்த பார்
என்ன தாகில் யான் இன்று தந்தனன்
மன்ன போந்து மகுடம் சூடு

இராமன் தன் தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவன். அதனால் அவன் அரசுரிமையைப் பெற்றுக் கொள்ள இசைந்தான் எனினும் காட்டிலிருந்து வர முடியாதவாறு தந்தையின் ஆணை அவனைக் கட்டுப்படுத்தியது; தந்தையோ உயிருடனில்லை. மற்று, கைகேயினிடத்தில் விடை பெற்று வரும் போது அவன் "என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ" என்று கூறியது உண்மையாக நடந்து விட்டது. ஆகவே, தந்தையின் ஆணையைத் தடுக்க முடியாமல் அவன் அரசை ஏற்றுக்கொண்டு பதினான்கு ஆண்டுகள் தனக்காகப் பரதனையே ஆளுமாறு ஆணையிட்டான். இதனைக் கம்பன்,

எந்தை யேவவாண் டேழொ டேழெனு
வந்த காலம்நான் வனத்துள் வைக நீ
தந்த பாரகம் தன்னை மெய்ம்மையால்
அந்த நாளெலாம் ஆள்என் ஆணையால்

என்று கூறினன்.

இராமன்பாலுள்ள ஆராத காதலால் பரதன் அவன் ஆணையின் வண்ணம் அரசை ஆளுவதற்குக்கூடத் தயங்கினன். அப்பொழுது சாபாலி என்னும் முனிவன் உலகாயத மதத்தை மேற்கொண்டு, தாய் தந்தையர்கள் இடையில் வந்த பந்தமென்றும், அவர்களைப் பற்றி இராமன் கவலைப்படுவது சரியல்ல என்றும் கூறி "அரசைக் காப்பாற்றுக" எனக் கூறினன். இந்த வாதத்தை இராமன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறிய மக்கள் இதைக் கூறலாம். ஆனல் முனிவன் இதனைக் கூறலாமோ எனச் சினந்தான். பின்னர் வசிட்ட முனிவரிடத்திலே தான் நாடு செல்வது தகாது எனவும், தாய் தந்தையர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்து விட்டதால் குருவின் வார்த்தையைக் கேட்க முடியாத நெருக்கடியான நிலையில் தான் இருப்பதாகவும் கூறி வசிட்டனது உரையை வலியிழக்கச் செய்தான். இராமனுடைய இவ் வார்த்தைக்கு எதிராக ஒன்றும் கூற முடியாது வசிட்டன் நிற்க, விண்ணிலே தேவர்கள் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்துப் பரதன் நாடாளாவிட்டால் நாடு கெட்டுவிடும்; இராமன் அயோத்தி திரும்பினுல் அரக்கர்கள் இனம் அழிவுபடாது என்ற கருத்தினுல் "இராமனே, நீ பதினன்கு ஆண்டு காட்டிலே வாழ்வாயாக; பரதனே

நாடாளட்டும்" என்று கூறினர். இராமனும் தேவ வாக்கியம் தவறக் கூடாது என்று கூறி அரசை மேற் கொள்ளெனப் பரதனை வேண்டினான். "இராமன் என் மீது அருள்புரியும் வரையில் உண்ணாவிரதம் இருப்பேன்" எனப் பரதன் கூற, இராமன் பல புத்தி மதிகளைக் கூறி அவனை அரசாளுமாறு பணிக்கின்றான். பின்னர்ப் பல சித்தர்களும் தவசிகளும் பரதனை நோக்கி, "இராமன் மொழிந்தபடியே தந்தையை வாய்மையும் மரபும் காத்தவனாக்குக" எனக் கேட்டுக் கொண்டனர். பரதன் இராமன் திருவடிகளைத் தருமாறு கேட்டதுடன் தான் நந்திக்கிராமத்திலே அத் திருவடிகளுக்கு முடிசூட்டிப் பதினான்கு ஆண்டுகள் அரசு புரிவதாகவும் அக்கால எல்லை முடிந்தபின் இராமன் வராவிட்டால் தீக்குளிப்பதாகவும் உறுதி கூறினான். இராமனும் அதற்கு உடன்பட்டான்.

பின்னர்ப் பரதன் கண்களில் நீர்மல்க மெய் விதிர் விதிர்க்கப் பாதுகைகளைச் சிரமேற்கொண்டு நந்திக் கிராமம் நோக்கிச் சென்றான். இராமன் சீதையும் இலக்குவனும் உடன் வரத் தென்திசை நோக்கிச் செல்வானாயினன்.

பரதன் திருவடிகளைப் பெற்றானா? திருவடி நின்ற தலத்திலே உள்ள மண்ணைக் கொண்டானா? எனப் பலர் ஐயுறுகின்றனர். பரதனுக்கு வேண்டியது இராமனுடைய ஆணைக்கு ஒரு சான்று. முன்னரே மண்கொண்டு ஆளுகின்ற பரதன் என்று இலக்குவன் கூறியதனால் மண் என்பதே அரசு என்று

பொருளாகி விடுகிறது. ஆகவே "செம்மையின் திரு வடித் தலம் தந்தீகென" என்றது இருவினைப் பயனை யும் தீர்க்கவல்ல அவன் பாதத்திலுள்ள மண் என்று கொண்டு அதனைத் தந்தனன் என்று கூறுவாரும் உண்டு. ஆனால் நந்திக் கிராமத்திலே பாதுகைக்கு முடிசூட்டுவிழா நடத்தி இராமனுடைய பிரதிநிதி யாகப் பரதன் நாடு காவல் செய்து வந்தான் என்பது வரலாறு.

பரதன் இராமாயண கதாபாத்திரங்களிலேயே சிறந்தவன் என்று முன்பே கூறியிருக்கிறோம். இனிப் பரதனைப் பற்றிக் குறிப்பாக இராமன் பலவிடங்களில் கூறினும், இராமன் காட்டினின்று திரும்பி வரும் வரையில் அவனைக் காணப் போவதில்லை. ஷேக்ஸ் பியர் எழுதிய சிறந்த நாடகமான "மன்னன் லியர்" (King Lear) என்ற நாடகத்திலே வரும் கதாபாத்திர மாகிய கார்டிலியாவைப் போலப் பரதனும் இராமாய ணத்திலே ஒரு சில கட்டங்களே வந்து மிகச்சிலவே பேசுகிறான். ஆயினும் அஃது அவனுடைய குண நலங்களை எல்லாம் வடித்துச் சுருக்கிக் காட்டும் முறையில் அவன் நடந்து கொண்டு விட்டான் என நாம் நினைக்குமாறு அமைந்து விடுகிறது. இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின் வராவிட்டால் 'புண்ணியம் என்னும் அவனுடைய உயிர்' போய் விடு மென்பதில் ஐயமில்லை என்ற உணர்வுடன் நாம் இங்கே அவனை விட்டு இப்பொழுது பிரிகின்றோம்.

17 முடிப்புரை

பரதன் திருவடி சூட்டுப் படலத்துடன் அயோத்தியா காண்டம் முடிவடைகிறது. தசரதன் இறந்துவிட்டான். இராமன் காடு சென்றுவிட்டான்; பரதனோ நந்திக் கிராமத்தில் துயரமே உருவாக அண்ணனுடைய வரவை எதிர்நோக்கி இருக்கிறான். இராமனுக்கும் சீதைக்கும் பல இன்னல்கள் வர இருக்கின்றன. இவ்வாறு சோகநாடகம் தொடக்கமாகி அயோத்தி நாட்டிலே பல சிக்கல்களை உண்டு பண்ணி மேலும் தொடர இருக்கிறது. இதற்கு யார் காரணம்?

கைகேயி தான் இதற்குக் காரணம் என்று நம் நாட்டில் மக்கள் நம்பியிருக்கின்றனர். கைகேயி நிறையுடையவள்; தசரதனுக்கு இராமன்பால் உண்டான பெருங் காதலினால், அவன் தான் தந்த வாக்கை மறந்து இராமனுக்கு முடிசூட்ட நினைத்தான்; அதனையே கைகேயி தடுத்தாள்; ஆகையால் தசரதன் குறையுடையவன் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். கதைக்குள் நோக்கினால், தானே குற்றமுடையவன் என்றும், தான் குற்றஞ் செய்ததற்கு விதிதான் காரணம் என்றும் இராமன் கூறுகிறான்.

இராமன் ஏன் இவ்வாறு கூறுகின்றான் என ஆராய்வோம். தசரதன் குற்றமுடையவனா? குற்றம்

அற்றவனு? என்பதை நோக்குமுன், அவனுடைய குண நலங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பெரிய மன்னர் பரம்பரையில் வந்தவனெனினும், அவன் அரசு கட்டிலில் ஏறும்போது அவன் நாடு ஒரு நல்ல நாடாகிவிட்டது. தன் புத்திக் கூர்மையாலும், புய வலியாலும், பல நாடுகளை வென்று "தசரதன்" என்ற சிறப்புப் பெயரை அவன் பெறுகின்றுன். பிள்ளை இல்லாத அவன் கைகேயியை மணந்து, அவள் மூலம் மக்கட்பேற்றை அடைய நினைந்தான் என்பது நாம் அறிவது. ஆனுல், தசரதன், கேகய நாட்டின் மன்னனுன அசுவபதியின் பலத்தை அறிந் தவனுதலால் அவனுடன் போர் செய்ய நேர்ந்தால் ஒருகால் தான் தோல்வியுறநேருமோவென அஞ்சியே, அவனுடன் நட்புக்கொள்ள நினைத்தான். முன்னைக் காலங்களில் நட்பிற்கு அடிப்படையாக மணவினையே முதலிடம் பெற்றது. உதயணன் கதையிலும் பதுமாவதியை அவன் மணம் புரிவது அரசியல் நட்புக் கொள்ளுவதற்கே என்பதை நாம் அறிகிறோம். அந்நாளிலே மன்னர்கள் பலரும் இம்முறையிலே நட்புரிமைபெற்றுர்களாதலால் தசரதன், கைகேயியை மணந்து கேகயனது நட்புரிமையைப் பெற்றது வியப் பன்று. தசரதனிடத்தில் ஒரு பெரிய குற்றம் இருந் தது. அதுதான், எதையும் ஆராயாமல் நினைத்த வுடனேயே காரியத்தைச் செய்கின்ற பதற்ற குணம். இதனுல் அவனுக்குப் பல இன்னல்கள் வந்து எய்தின. யானை என்று நினைந்து வேதியர் மகனை அவன் கொன்றதும் இப்பதற்றத்தினுல் தான். அது

போலவே யார் வந்து கேட்டாலும், கேட்கப்படும் பொருள் இன்னதென்று அறிய முயலாமலே அவை களைத் தருவதாக வாக்களித்துவிட்டுப் பின்னர் வருந்துவது அவன் இயல்பாகி விட்டது. இக் குணத்தின் காரணமாகக் கேகயன் அயோத்தி அரசைக் கன்யா சுல்கமாகக் கேட்பான் என்பதை அறியாது, எது கேட்பினும் தந்து கைகேயியை மணம் புரிவேன் என்று கூறிவிட்டான். பின்னர் வாய்மையும் மரபும் காக்கின்ற குலத்திலே சிபிச்சக்கிரவர்த்தியின் வழியினனாக உதித்தவனாதலால் தன்னுடைய வாக்கைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுக் கைகேயிக்குத் தன் அரசை நல்கினான். இவற்றை நினையாமல் வாக்குகளைப் பின்னும் இருமுறை தந்துவிடுவதை நாம் காண்கிறோம். விசுவாமித்திரன் இராமனைக் கேட்கும் முன்னும், கைகேயி வரம் கேட்கும் போதும் யாது கேட்கப் போகிறார்கள் என்பதை அறியாமலே அவன் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தினறுவதை நாம் காண்கிறோம். ஆகையால் கைகேயியின் அழகிலே மயங்கி இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டான் என்று கூறும் வாதம் சரியாகாது.

கைகேயின் மணவினை அரசியல் சம்பந்தப்பட்டது என்பதற்கும், கேகயன் மிகவும் வலிமையுடையவன் என்பதற்கும் கம்பனது இராமாயணத்திலே பல சான்றுகள் உள்ளன.

தசரதன் இராமனுக்குப் பட்டம் கட்டுவதென்று முடிவு செய்ததில் குறை ஏற்பட்டதாகவும் தெரிய

வில்லை. கைகேயிக்கு அரசு கிடைத்துவிட்ட போதி லும், அவள் தனக்காகவோ, தன் மகனுக்காகவோ அதன் உரிமையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. மூத்த மகனே அரசுரிமையைப் பெறத் தகுதியுடையவன் என்று அவளது தூய மனம் கருதியதால், இராமன் பிறந்தவுடனேயே அவனைத் தன் மகனுக்கிக் கொண்டு அவனுக்கே அரசுரிமை யைக் கொடுக்கவும் முடிவு செய்துவிட்டாள். தனக்கு உரிமையான சொத்தை யாருக்கும் கொடுக்க ஒரு வருக்கு உரிமை யிருப்பினும், "கன்யா சுல்க"ப்படி பாதனுக்கு நாடு வராவிட்டால் கேகயனுக்கே சென்று விடும்படி அக்கால அரசியல் முறை அமைந்திருந் தது. கைகேயி உடன்பட்டிருந்த போதிலும், கேகய மன்னனது உடன்பாடு ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரை தசரதனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. தன் உயிருக்கு உயிரான இராமனுக்கு அரசுரிமை கிடைக்காது போகுமோ என்ற அச்சம் தசரதனுக்கு உண்டாகத் தலைப்பட்டது. அவனுடைய உள்ளத் திலே கள்ளம் புகுந்துவிட்டது. கேகயனிடமிருந்து எதிர்ப்பு வருமென அஞ்சி, உடனடியாக இராமனுக்கு முடிசூட்ட அவன் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். எந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க அவன் எண்ணினனே அந்தச் சிக் கல் வேறு ஓர் எதிர்பாராதவிடத்திலிருந்து வந்தது. இராமனுடைய முடிசூட்டுவிழாவிற்கு அமைச்சர்களிட மிருந்தோ வசிட்டனிடமிருந்தோ எதிர்ப்புவருமென்று தசரதன் நினைத்திருக்கலாம். அவர்கள் "கன்யா சுல்கத்தின்" உண்மையை அறிந்திருந்தினல்

எதிர்ப்புக் கூறியிருக்கலாம். இவ்வுண்மையை அறிந்திருந்த இராமனும், கைகேயியும் எதிர்ப்புக்கூற முன்வரவில்லை. ஆனால் கூனி, முடிசூட்டுவிழாவிற்கு எதிர்ப்புக் கூறி, அவளுடைய வாதத்தைக் கைகேயி ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டாள்.

தசரதனை நோக்கக் கைகேயி மிக்க நிறையுடையவள் என்பதாயின், கூனியின் கைப்பாவையாக மாறித் தசரதன் உயிர் மாயும்படி செய்திருக்கமாட்டாள்; அவள் செய்தது எவ்வாறு சரியாகும்? என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை கூறுவது மிகவும் எளிது.

கைகேயி பரதனைக் காட்டிலும் இராமன்பால் பேரன்பு கொண்டிருந்தாள் என்பது உண்மையே. மூத்த மகனே முடி சூட வேண்டுமென்று இராமன் பிறந்த நாள் முதல் எண்ணியிருந்தாள். மிதிலையில் திருமணமான பின்பு பரதன் நாட்டிலிருந்தால் இராமனது புகழ் அயோத்தியிலே பரவுவதற்கு ஓர் இடையூறுகுமோ என அஞ்சி அவனைத் தன் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தாள்.

தசரதன் பதற்றமுற்றுக் கைகேயியைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலே ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டான். அந்த நாளிலே பதினான்கு ஆண்டுகள் என்பது ஓர் எல்லைக் கோடாக அமைந்துள்ளதோ என நாம் ஐயுறுமாறு இருக்கிறது. இராமன் முடி சூடுவதற்குப் பரதன் வராமலிருப்பதையும், பரதன் பாராள

வேண்டுமென்று முடிவு செய்தவுடன் இராமன் பதினன்கு ஆண்டுகள் காடு செல்ல வேண்டுமென் பதையும் நாம் கருதும்போது, பதினன்கு ஆண்டு எல்லையில் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியோ சூழ்ச்சியோ கலந் திருப்பது போலத்தெரிகிறது. ஒருகால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பொறுத்திருந்த தசரதன் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் பொறுத்திருப்பானுனல், கைகேயி கேகயனுடைய அனுமதி பெற்று இராமனை ஒரு சிக்கலுக்கும் உள்ளாக்காமல் மணி மகுடம் புனையச் செய்திருப்பாள். ஆனல் அவ்வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிட்டாதபடி விதி சதிசெய்து விட்டது போலும்.

அந்நாளிலே எவரும் தாம் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற நியதி இருந்தது; அரிச்சந்திரனும், சிபியும் பிறரும் தாம் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல இன்னல்களை அடைந்த செய்திகளை வரலாறுகளால் அறிகிறோம். அதுபோலவே கைகேயியின் வயிற்றுப் பிள்ளைக்கு அரசுரிமை தருகிறேன் என்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டு, பின்பு அதை நிறைவேற்றத் தவறினல் தசரதன் பொய்யனுகி விடுவான். இந்த உண்மை யைக் கைகேயியோ, தசரதனே நினைத்துப் பார்க்க வில்லை. தனக்குள்ள உரிமையை இராமனுக்குத் தருவதில் தடை ஏதும் இருக்க முடியாது என்று கைகேயி கருதினள். தசரதன் தன் கண்மணி போன்ற இராமனுக்கே அரசுரிமை அமையவேண்டு

மென்று எண்ணியதில் தவறில்லை எனக் கைகேயி யும் ஒத்துக் கொண்டதால், அவனும் இராமன் பாலுள்ள அன்பினுல் மற்றவற்றை மறந்தான்.

கைகேயி, தான் பெற்றுவளர்த்த மகன்பாலுள்ள அன்பினுல் அரிசுரிமை பெற விருப்புற்றிருந்தாள் என நாம் எண்ணுவோமாளுல், அவள் பரதனைத் தாய்மாமன் வீட்டிற்கு அனுப்ப உடன்பட்டிராள். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தன் மகனை நினையாத அவள், கூனி கூறியபின் அவனை அரசனுக்க முடிவு செய்தாள் என்பது பொருந்தாத ஒன்ருகும்.

"கன்யா சுல்கத்"தின்படி பரதன் அரசுரிமை ஏற்க முற்படாவிட்டால், அது கேகய நாட்டிற்குச் சென்று விடும்; பரதனே முன் வந்து இராமனுக்குக் கொடுக்காவிட்டால் நாட்டைக் கேகயன்பெறக் கருதக் கூடும். அதைத் தடுக்க முடியாத நிலையில் அக்கால அரசியற் சட்டம் அமைந்திருந்தது. கூனியோ, இராமன் அரசு ஏற்ருல் நாட்டில் சிக்கல் வரும் என் பதைக் குறிப்பாக உணர்த்திவிட்டாள். கைகேயி இராமன் முடிசூட்டு விழாவைத் தடை செய்யாதிருந் தால், கூனி, தானே நேரிலோ பிறர் மூலமாகவோ இராமனுடைய முடிசூட்டு விழாவிலே அரசுரிமை யாருக்கு உரியது என்ற கேள்வியை எழுப்பி அது தீரும்வரையில் அவ்விழாவை நிறுத்திவைக்கும்படி செய்திருப்பாள். இராமனுக்கு அரசுரிமை இல்லை என்று கூறியபோது இலக்குவன் எவ்வாறு கொதித்து எழுந்தானே, அவ்வாறே பரதன்மேற்

பற்றுடையவர்கள் அவனுக்காகப் பரிந்து பேசவும் முற்படுவார்களானால், நாடு உட்பகை மலிந்து சிக்குண்டு சின்னபின்னமாக நேரிடும். தசரதனும் வாய்மையையும், மரபையும் காக்கத் தவறிய மன்னன் என்று வையகத்திலே எழும் வசைச்சொல்லிற்கு ஆளாகிவிடுவான். இதைத் தடுக்கவே, கைகேயி கணவன் உயிர்போகும் என்று தெரிந்த பின்னும் பிறந்த வீட்டிற்கும், புகுந்த வீட்டிற்கும் பெருமை தர வசை என்னும் நஞ்சைத் தான் உண்டு அமைதி என்னும் அமிழ்தத்தை அயோத்தி நாட்டிற்கு வழங்கினாள். புகழ் என்றால் உயிரைக் கொடுத்தாவது பெற வேண்டுமென்றும், பழி எனில் உலகங்கள் எல்லாம் பெறினும், அதனைக் கொள்ளக்கூடாது என்றும் நம்முடைய பண்டையோர் கண்டிருந்தனர். அது போலவே கைகேயி பெண்ணேயாயினும், அரசியலிலும், அன்பிலும் ஓர் ஆண்மகனைப் போன்று தக்க சமயத்தில் நாட்டைக் காத்துக் கணவனுக்கு வந்த பெரும் பழியையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டாள்.

இடரிலாமுகத்தாளாகிய கைகேயி போன்ற உத்தமர்களைக் கொண்டுதான் உலகை மதிப்பிட வேண்டும் என்ற கொள்கையினால்தான், புலவர்களும் "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே" எனக் கூறினார்கள். கைகேயி நிறையுடையவள் என்பதில் ஐயமேயில்லை. தசரதன் தன் பதற்ற குணத்தினால் ஆராயாமல் செய்த ஒரு செய்கை, அவனுடைய

உயிரையே குடித்துவிட்டது. இராமனே தந்தையை நோக்கி "நன்றே செய்வாய், பிழை செய்வாய், நானே இதற்கு நாயகமே" என்று கூறித் தாய் தந்தையரின் ஏவலின் பேரிலே நின்றான். ஆகையால் அவன் பேரில் குற்றம் கூறுவதும் பொருந்தாது.

தசரதன் இராமனுக்கு முடி சூட்டுவதே தக்கது என நினைத்தான். கைகேயி அதனை ஒப்புக்கொண்டாள். பரதனும் அதுவே சரியென நினைத்து நாட்டை விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். வசிட்டரும் அமைச்சரும் உடன்பட்டுவிட்டனர். கேகயன், உடன்பாடு தெரிவிக்காவிட்டாலும் எதிர்ப்புக்கூறவில்லை. ஆகையால் இராமனே முடிசூட்டிக்கொள்வதில் யாருக்கும் தடையில்லை; ஆனல் விதி குறுக்கிட்டு விட்டது. கூனியின் வாயிலாக இதை நன்கு உணர்ந்துதான் இராமன் "யாருடைய பிழையுமில்லை; இது விதியின் பிழை" என்று கூறினன்.

இராமனுடைய மனம் எப்பொழுதுமே நல்வழியில் தான் செல்லும். அவனுடைய மனம் சிக்கல் வரும் என்று கூறிய போதிலும் தந்தையின் கட்டளையை மீற அஞ்சி உடன்பட்டானதலால் "என் பிழை" என்று கூறினன். ஆகையால் இராமன், தான் காடு செல்லுவதற்குத் தானே காரணமென்று கூறுகின்ருன்.

ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்று நாம் எண்ணி ஆசைகளை அறவே விட்டு விட்டு வாழவேண்

டும் என்பது திருமூலர் கருத்து. ஆசை ஆபத்தில் முடியும் என்பதைக் கூறும் வகையில் அவர், ஈசனோடாயினும் மிகுந்த ஆசையை வைத்துவிட்டால் உலகிலேயே மனிதன் வாழ முடியாது போகலாமென அஞ்சி "ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்" என்று அறிவுறுத்தினர். வையத்திலே வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டுமானல் அதற்கும் ஒரு எல்லை வேண்டும். இல்லையேல் அரிச்சந்திரனைப் போலவும், மாவலியைப் போலவும் இன்னலுற நேரிடும். பாரியும் கன்னனும் கூட இவ்விதிக்கு விலக்கானவர்கள் அல்லர். இவர்கள் எல்லோரும் புகழுக்காக வாழ்ந்தவர்கள் என்பது உண்மை தான், அவர்களுடைய வள்ளன்மையினல் உயிர் விட்டார்கள் என்பதனல், எல்லையற்ற நல்ல குணமும் ஒரு வகையில் சிறந்தது அன்று எனக் கருதப்படுகிறது. இந்த உண்மையைக் கண்ட வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒருவன் ஒரு செல்வனிடத்தில் ஒன்றை இரக்கும் செய்கையில் இரக்கும் அவனுக்கேயன்றி இரக்கப்படும் செல்வனுக்கும் தீங்கு உண்டாகுதற்கு இடமுண்டு; ஏனெனில் யாசிப்போர் மனம் குளிரும் மட்டும் கொடுப்பது என்பது இயலாத ஒன்று என்ற கருத்துப்பட,

> "இன்னது இரக்கப்படுதல் இரப்பவர்
> இன்முகம் காணும் அளவு"

என்று கூறுகின்ருர்.

கேட்டவர்களுக் கெல்லாம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நல்ல குணம் இருந்தும், கேட்கப்பட்ட பொரு

ளின் மேல் பேரவா வைத்திருந்ததால், தசரதன் இறந்துபட்டான். இங்கே புலவர்கள் ஒரு பெரிய தத்துவத்தை விளக்குகின்றார்கள். ஆசையால் மனிதன் அழிகிறான் என்பதுதான் அந்தச் சிறந்த தத்துவம். தசரதன் தன் மகன் இராமனையே உயிரெனக் கருதினான். அவன்பால் கொண்ட அன்பினால் மற்றவர்களிடத்தில் தன் அன்பைச் செலுத்த முடியாத அளவு குறுகிய மனப்பான்மையுடையவனானான். "நான் எனது" என்ற மலங்கள் அவனிடம் குடிகொண்டன. சுயநலம் குறுக்கிட அவனிடம் குடிகொண்டிருந்த மற்ற எல்லாப் பண்புகளும் மழுங்கின. மாட்சியுடன் விளங்க வேண்டிய தசரதன் ஆசையினால் அடியுண்டு வீழ்ச்சியடைந்தான்.

உலகத்திலுள்ள உயிரெல்லாம் குடிகொள்ளத் தக்க உடம்பான அரசன் தன் சுயநலத்தினால் அவ்வுடம்பிலே எப்பொழுது இராமன் என்ற உயிர்மட்டும் தான் வாழலாம் என்று நினைத்தானோ, அப்பொழுதே அவன் வீழ்ந்தான். இப்படி ஏன் வீழ்ந்தான் என்பதற்குப் புலவர் "விதியின் செயல்" என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வுலகிலே ஓர் உண்மையைக் காண்கிறோம். நல்லவர்கள் அனைவரும் துன்பப்படுவதும் தீயவர்களில் பெரும்பான்மையோர் இன்பம் அடைவதும் நாம் நாளும் காண்பது. இது ஏன் என்பதைக் கேட்கும்போது தான் "விதி" "கடவுள்" என்ற பெயர்கள் தோன்றி ஆறுதல் அளிக்கின்றன. எவ்வாறு வங்

கியிலே பெரும்பொருள் இருந்தால், அவை இருக்கும் அளவும் நாம் செலவு செய்ய முடியுமோ, அது போலவே நம் புண்ணியங்கள் இப்பிறவியிலே நமக்குப் பயன் தருகின்றன. முற்பிறவியிலே தேடி வைத்திரா விட்டால் யாரும் நமக்கு நற்பயனைச் செய்ய முடியாது என்ற தத்துவத்தைத் தான் "விதி" நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. எல்லோரும் இராமன் அரசு கட்டில் ஏறவேண்டுமென்றுதான் எண்ணினார்கள். ஆனால் அவனால் அக்காரியத்தைச் செய்ய முடியவில்லை. அப்பொழுதுதான் நமக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்று இருக்கிறதென்ற நினைவு வருகின்றது; அதை "இயற்கை" என்கின்றனர் பகுத்தறிவாளர்கள். "வெளி"யென்கின்றனர் (Ether) விஞ்ஞானிகள். "ஆண்டவன்" என்கின்றனர் சமய வாதிகள். எது வாயினும் மக்களுக்கு அப்பாற்பட்டதொன்று உள்ளது என்ற உண்மையைத் தான் நாம் அறிகிறோம்.

மக்கள் தங்களுக்குப் பிடித்தமான சிலரிடத்திலே மட்டும் தங்கள் அன்பைச் செலுத்துவார்களே யானால் துன்பமே வரும். ஆசையை விட்டுவிடுங்கள் என்றுகூறுவது கீழ்நாட்டுத் தத்துவம்மாத்திரமன்று; மேல்நாட்டுத் தத்துவமும் கூட. தாமஸ் உல்சிலி என்பான் தன் அரசனை எட்டாம் ஹென்றியிடத்தில் மிகவும் அன்பு கொண்டிருந்தான். ஆனால் சில அரசியல் சிக்கலினால், அரசன் அவனைத் தண்டித்து மனம் உடைந்து சாகுமாறு செய்துவிட்டான். அப்பொழுது அவன் "ஆண்டவனது ஆராதனைப்

பணிக்கே உரியவனான நான் நிலையில்லாச் செல்வத்தை வேண்டி அரசன்மாட்டுக் கொண்ட கழிபேரன்பினால் மனம் உடைந்து சாகிறேன். இந்த ஆசையை நான் ஆண்டவன்பாற் செலுத்தி இருப்பேனானால், இவ்வாறு உயிர்விட நேருமோ?" என வருந்தினான். ஆசாபாசங்களில் மனம் உலவாமல், உலகியல்களில் நம் கைகளையும், மனத்தையும், இறை பணியில் வைத்துப் பற்றின்றிக் கடமைகளைச் செய்பவன்தான் வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியுடையவனாவான்; ஆனால் தசரதன் இத்தத்துவத்தை அறியாமல், தான் இராமன்பால் கொண்ட பேரன்பினால், கொடுத்த வாக்கை மறந்து, அதனை எடுத்துக் காட்டிய கைகேயியின் பேரில் வசைமாரி பொழிந்து இறந்தான். இவ்வகையில் அவல நாடகத்தின் தலைவனாக இருக்க எல்லா வகையிலும் தசரதன் உரியவனாகின்றான்.

மிகச் சிறந்தவர்களும் ஒரு சிறு குற்றம் காரணமாக இழிந்த நிலையை அடைவதைக் கண்டு மனம் வெம்பி, அவர்கள்பால் நம் முன்னோர் கழிவிரக்கம் கொண்டனர். காலமும் சூழ்நிலையும் சதி செய்யும் போது நல்லவராகவோ, கெட்டவராகவோ ஒவ்வொருவரும் மாறி விடுகின்றனர். எவ்வாறு ஓடம் தண்ணீர் ஓடும் திக்கை நோக்கிச் செல்லுகின்றதோ அவ்வாறே

மனிதப் பிறவிகளும் விதியின் வழியே செல்லுகின்றன. ஆகையால் பெரியவர்களாகக் காட்சி தருபவர்களை மிகப் புகழ்தலோ சிறியவர்களை இகழ்தலோ தகாது என்கின்றனர் தமிழ்ச் சான்றோர். அது போலவே விதியின் வழியிலே தசரதன் கைகேயி இராமன் மூவரும் சென்றனர். ஆகையால் அவர்கள் பால் நாம் இரக்கம் கொள்வதுதான் முறையே அன்றிப் பழித்தல் நன்றன்று. வாழ்க விதி; வீழ்க அதன் சதி.

"இராமன் தமிழனா?"

இராம சரிதமாகிய இராமாயணம் ஆரியருக்கும் திராவிடருக்கும் நடந்த போரென்றும், இராமன் ஆரியர் தலைவனென்றும் வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் ஒருசில அரசியல்வாதிகளாலும் கூறப்படுவதை இன்று ஏடுகளிலும், மேடைகளிலும் கலை அரங்கிலும் காண்கிறோம். பந்தர்க்கர் போன்ற வரலாற்று நூலாசிரியர்கள் இராமன் ஆரியன் என்றும், இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் ஏற்பட்ட போர், ஆரிய திராவிடப்போர் என்றும் கூறியதன் விளைவு இது. நேருபெருமகனும் இதை ஒத்துக்கொண்டு, தன் மகளுக்கு இக்கருத்தையே கடிதங்கள் மூலம் தெரிவித்தார். இதனால் தமிழ்நாட்டில் பல சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

பாலகாண்டத்திறுதியில் இரண்டு இராமர்களைக் காண்கிறோம். ஒருவன் தசரதன் மகனான இராமன். மற்றவன் பரசுராமன். அவன் அந்தணர் குலத்திலே பிறந்தவன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக இராமன் அவனைக் கொல்லாதுவிட்டான்.

பரசுராமன் தென்னாட்டிற்குவந்து இப்பொழுது மலையாளமொழி பரவியிருக்கும் பகுதியில் தன் அரசை நிறுவி வடமொழியை இங்கு வளர்த்தான் என்று கந்தபுராணத்தின் ஒருபகுதியான சஃகியாத்திரி

காண்டத்திலும், கேரளோற்பத்தி, கேரள மான்மியம் என்ற நூல்களும் கூறுகின்றன. இதனைச் சேக்கிழாரும் (கேரள நாட்டை) பரசுராமன் பெருநாடு என்று தெரிவிக்கிருர். மலையாள நாட்டவர்கள் சங்கல்பம் செய்கின்ற பொழுது பாரத வர்ஷே, பரசுராம க்ஷேத்ரே என்று இன்றும் சொல்லிக்கொள்வது இந்தக் கருத்தை நன்ருய் வற்புறுத்துகிறது. இதனல் அறியப்படுவது யாதெனில் பரசுராமன்தான் ஆரியப் பண்பாட்டைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவந்து பிராமணரின் உரிமைகளைக் காக்கச் சட்டதிட்டங்கள் இயற்றினன். ஆனல், இதனைப் பலர் அறியாததால் இச்செயல் இன்று இராமனை அடைந்திருக்கிறது.

இராமன் காட்டிற்கு வந்தது அயோத்தியில் ஏற்பட்ட அரசியல் சிக்கலால்தான். அவனுக்கு வடநாட்டுப் பண்பாட்டைத் தென்னுட்டில் பரப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணமோ, தென்னுட்டை வெல்ல வேண்டுமென்ற கருத்தோ இல்லை; இருந்திருக்கவும் முடியாது. அவனுடைய ஒரே குறிக்கோள் சிறையிருந்த சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அயோத்தி செல்ல வேண்டுமென்பதே தவிரத் தங்கள் பண்பாட்டைத் தென்னுட்டில் பரப்பவேண்டும் என்பது அல்லவே அல்ல.

இராமன் வடநாட்டிலிருந்து வந்ததால் அவனை ஆரியன் என்று கூறக்கூடாது. ஒரு காலத்தில் இந்தியா முழுதும் தமிழ் நாடாயிருந்தது அதற்குச்

சிலப்பதிகாரம் முதலான இலக்கியங்களில் சான்றுகள் காணக்கிடக்கின்றன. அதை மனதில் வைத்து இராமன் தமிழனு என்பதைக் காணவேண்டுவ தவசியம்.

இராமன் மனு வழியில் தோன்றினுன் என்று கூறினேமல்லவா? அம்மனுவைப் பற்றித் தமிழ் நூலாசிரியர்களும், வடமொழியாளர்களும் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர். இவர்கள் கூறுவதை ஒத்திட்டுக் கலை உரைத்த கற்பனைகளை நிலையெனவே கொள்ளாது வரலாற்று ஆராய்ச்சி முறையில் பார்க்கும் ஒருவர் பின்வரும் உண்மை யையே காண்பார்.

மனுவின் மகன் இக்குவாகு. அவன் வழி வந்த வன் தசரதன். தசரதன் மகன் இராமன் என்பது நாடறிந்தது. இக்குவாகு தென்னுட்டுத் தமிழனென் றும், அவன் திருவரங்கம் கோவில் கண்டவன் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றுர்கள். மேலும் இக்கு வாகு முதலியோர் வடநாடு சென்று தங்கள் அரசை நிலைநிறுத்தியபோது, திருவரங்கப் பெருமானையும் உடன்கொண்டு சென்று அங்கு வழி பட்டனர் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றுர்கள். வைவசுதமனு தன்வாழ்நாள் இறுதியில் இக்குவாகு விடம் தன் அரசைக் கொடுத்துவிட்டுப் பொதிய மலையில் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினுன் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவன் வடநாட்டானுயின் இமயத் தில் தவஞ்செய்யவே முயல்வான். ஆனுல் தென்னுட்டில் தவம் மேற்கொண்டது என

என்றால் இவன் தென்னாட்டினன் என்பதும், தமிழன் என்பதும் காரணமாகத் தெரிகிறது. வடநாட்டுக் காவலரான அரசர்கள் முன்காலத்தில் தமிழர்களாயிருந்தார்கள் என்பதும் அவர்கள் பின்னர் ராஜ ரிஷிகளானார்கள் என்பதும் கீதா வாக்கியங்களால் தெரிய வருகின்றன. மேலே கூறிய வைவசுதமனுவின் தந்தை விவசுவான் என்றும், அவன் சூரிய புத்திரன் என்றும், அவனுக்கு முன்னோன் சத்தியவிரதன் என்றும் சொல்லுவர். சத்தியவிரதன் திராவிடேசுவரன் என்றும், தென்னாட்டு வைகையாற்றங்கரையில் இருந்து விளங்கியவன் என்றும் பாகவத புராணம் கூறுகின்றது. இதனால் சத்தியவிரதன், இக்குவாகு, தசரதன், இராமன் ஈறாக அனைவரும் தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ப் பழங்குடிகள் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆகவே, தசரதன் மகன் இராமன் தமிழன் என்றும், அவன் உடம்பில் ஓடியது தமிழ் இரத்தம்தான் என்றும் தெளிவாகக் காணலாம். இங்கே கண்ட உண்மை பகவத் கீதையிலும் நன்றாய் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. ஆதியில் பகவானான நாராயணன் ஒரு யோக முறையை விவசுவானுக்கு உபதேசிக்க அவன் அதைத் தன் மகன் வைவச்சுதமனுவுக்கும் அவன் அதை இக்குவாகுவுக்கும் உபதேசித்தனர் என்றும் அது நாளடைவில் மறைந்துவிட்டதென்றும் கண்ணன் அருச்சுனனுக்குச் சொல்வதாக.

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தாவானஹ மவ்யயம் விவஸ்வான் மனவேப்ராஹ மனு ரிக்ஷவாகவே வுப்ரவீத் ஏவம்பரம்ரா-ப்ராப்தமிதம் ராஜர் ஷயோவிது;

ஸகாலேனே ஹபஹதாயோகோ நஷ்ட; பரந்தப,
ஸஏவாயம் மயோதே வுத்யயோக ப்ரோக்த:புராதன:
பக்தோ வுபிமேஸகாஸேதி ரகஸ்யமஹயேத-துத்தமம்

என்று பகவத்கீதை கூறுகிறது. இங்கே கூறப்படும் யோக ரகசியம் நாளடைவில் மறைந்து போவானேன் என்று ஆராய்ந்தால் மொழி வேறுபட்டமையே காரணம் என்று தெரிகிறது. ஆதியில் பகவான் நாராயணன் விவசுவானுக்கு உபதேசித்த மொழி மானுஷ பாஷை. பின்பு தேவ பாஷையான சமஸ்கிருதம் வந்தபோது அது மறைந்து விட்டது. மானுஷ பாஷையாவது தமிழ் மொழி என முன்பே தெரிவித்திருக்கிறோம். ஆகவே மனு முதலிய வேந்தர்களின் மொழி மானிட மொழியாகிய தமிழ். ஆகையால் மனுவும் அவன் வழி வந்த இக்குவாகு முதல் இராமன் ஈருகவுள்ள வேந்தர்களும் தமிழைத் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழர்கள் என்பது தெளிவாகும். இதனால் இராமன் தமிழன் என்பது விளங்கும்.

இதை வேறொரு வகையாகவும் வற்புறுத்துவதற்கு இடம் இருக்கிறது. இராமனுக்கு முன்னோர்களில் சிபி என்பவன் ஒருவன். அவன் தமிழ் நாட்டுச் சோழர் குடிக்கும் முன்னோன் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. சோழர் குடியில் செம்பியர் என்பார் ஒரு குடியினர். குடி முதல்வனை செம்பியன் பெயர் தேவ பாஷையான சமஸ்கிருதம் வந்தபோது சிபி என மருவிவிட்டது. திருவையாற்றுக்கு அருகில்

உள்ள "திருப்பழனம்" என்ற ஊர்ப் பெயர், சம்ஸ்கிருதம் ஆனபோது, பழனம், பயணமாகி, பின்பு பிரஸ்தானபுரி என ஆகியதே இதற்குத் தக்கசான்று. இதனாலும், சிபியின் வழிவந்த இராமன் தமிழ் முன்ஞோர் வழிவந்த சிறந்த தமிழன் என்பதை அறிவுடையோர் தெளிவாக உணரலாம்.

இறுதியில் இராமன் இருந்து விளங்கிய வடநாட்டவர்கள் இன்றும் தென்னாடு நோக்கி யாத்திரை வருவதும், தமிழ் நாட்டு மக்கள் வடநாட்டிற்கு யாத்திரை செல்வதும் அவர்கள் உயிரில் இயல்பாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் மிகப்பழமையான தொடர்பு பற்றிய அவாவேயாகும். ஆதியில் அகத்தியன் சென்று தென்னாட்டில் தங்கி முனிவர்களுக்கெல்லாம் பெருமுனிவனாய்த் திகழ்ந்தது பற்றித் தாங்களும் அப்பகுதிக்குச் சென்று பெருமைப்படவேண்டுமென்ற அவா வடநாட்டார்களை யறியாமல் அவர்கள் உயிருக்குள் உள்ளீடாக உலவிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுபோலவே தமிழர்களும் இமயத்தின் அடிப்பகுதி வரை போய்வரவேண்டும் என்று ஆசை. ஆதியில் அந்த மலைப்பகுதியில் தாங்கள் பரவி வாழ்ந்து சிறந்தமை அவர்களையறியாமல் அவர்கள் உயிர் நாடியில் உலவிக்கொண்டிருப்பதேயாகும். இதனால் இமயம் முதல் குமரிவரை வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற மக்களனைவரும் பழந்தமிழ் மக்கள் என்பது தெள்ளத்தெளிய விளங்கும்.

லலிதா பிரிண்டர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், மதுரை—'57.